

KÜBA DEVRİMİ 50 YILDIR AB-D EMPERYALİSTLERİNE MEYDAN OKUYOR

Ernesto Gómez Abascal
Küba Büyükelçisi

Raul Botancourt Beeland
Venezüella Bolşevik Cumhuriyeti Büyükelçisi Temsilkisi

Alejandro Smancoş Martín
Küba Büyükelçisi Hakkında

Murullah Anıut
Kurtuluş Partisi Genel Başkanı

DEMİNG
İŞİMLERİ

**Nurullah Ankut
Küba Devrimi 50 Yıldır
AB-D Emperyalistlerine
Meydan Okuyor**

Birinci Baskı
Nisan 2009

Nurullah Ankut

**Küba Devrimi 50 Yıldır
AB-D Emperyalistlerine
Meydan Okuyor**

SUNUŞ

Halkın Kurtuluş Partisi, Küba Devrimi'nin 50'nci Yıldönümünde, "**Küba Devrimi 50 Yıldır AB-D Emperyalistlerine Meydan Okuyor**" adıyla Ankara, İzmir ve İstanbul'da Konferanslar ve Şenlik düzenledi.

Ankara'daki Konferans 27 Aralık 2008 tarihinde, Ekin Sanat Merkezi'nde 200'ün üzerinde dinleyicinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Konferans'ın konuşmacıları; Küba Büyükelçisi Ernesto Gomez Abascal Yoldaş, Venezüella Büyükelçiliği Temsilcisi Raul Betancourt Seeland Yoldaş ve Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş'tı.

İzmir'deki Kutlama, 18 Ocak 2009 tarihinde, İzmir Fuarı Atlas Pavyonu'nda Şenlik biçiminde 1500 kişiyi aşkın katılımı ile gerçekleştirildi.

Konuşmacı olarak; Küba Büyükelçisi Ernesto Gomez Abascal Yoldaş, Venezüella Büyükelçiliği Temsilcisi Raul Betancourt Seeland Yoldaş ve Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş katıldı.

Sanatçı olarak; İlkey Akkaya ve Grup Kızılırmak, İsmail Hakkı Demircioğlu katıldı. Ayrıca İzmir'den Tiyatroevi bir gösteri sundu.

İstanbul'daki Konferans 25 Ocak 2009 tarihinde, Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde 400 civarında dinleyiciyle gerçekleştirildi.

Konferansa konuşmacı olarak; Küba Büyükelçiliği Birinci Sekreteri Aljendro Simanes Marin Yoldaş ve Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş katıldı.

Bu Konferanslarda Konuk Yoldaşların tercümanlıklarını Ebru Aktolunay Berna Uguten ve Yoenia Valido gerçekleştirdi.

Yayınevimiz, bu Konferanslardaki konuşmaları kitaplaştırarak, devrimci bir görevi yerine getirdiğine inanmaktadır.

Ayırım I Ankara Konferansı

Kurtuluş Partisi Genel Sekreter Yardımcısı ve Ankara İl Başkanı Sait Kıran Yoldaş'ın Açış Konuşması

Küba devrimi Dimdik Ayakta

Sosyalizmde ısrarın, onurun, cesaretin, kararlılığın anıtı, Fidel ve Raul Yoldaş'ın ülkesi Küba Büyükelçisi Sayın **Ernesto Gómez Abascal Yoldaş** hoş geldiniz.

(Sloganlar... Alkışlar...)

Latin Amerika'da sol rüzgarların temsilcisi, ABD emperyalizminin ve savaş köpeği Bush'un kabusu Hugo Chavez Yoldaş'ın temsilcisi Venezüella Bolivarcı Cumhuriyeti'nin büyükelçilik görevlisi **Raul Betancourt Seeland** Yoldaş hoş geldiniz.

(Sloganlar... Alkışlar...)

Değerli konuklar, Kurtuluş Partili Yoldaşlar, Küba Devrimi'nin 50. Yılına anma toplantısına hoş geldiniz.

(Alkışlar)

Evet, Küba Devrimi bugün 50 yaşında. AB-D Emperyalizminin her türlü provokasyonlarına, alçakça saldırılarına, bürokratik sosyalist ülkelerin ihaneti sonucunda Sosyalist Blok'un yıkılışına rağmen emperyalistlerin ve karşıdevrimcilerin ha yıkıldı ha yıkılacak beklentilerini boşa çıkardı, Küba Halkı. 50 yıldır ve inanıyoruz ki nice 50 yıllar da emperyalizmin hevesi kursağında kalacak. Peki, 110.000 km²lik okyanusta küçük bir ada, ekonomik ve doğal kaynaklar yönünden şartları çok kısır bunlarda yetmezmiş gibi tam 50 yıldır emperyalizmin ekonomik, siyasi ablukası altında Küba. Yani yıkılan sosyalist ülkelerin olanaklarını göz önüne alırsak ilk yıkılması gereken ülke Küba olmalıydı.

Neden yıkılmadı? Bu işin sırrı ne? Yoksa Fidel Castro'nun elinde sihirli bir değnek mi var?

Hayır, değerli konuklar; hayır, yoldaşlar.

Bu işin tek sırrı Küba'nın, Marksizmin-Leninizmin temel ilkelerine sonuna kadar sadık kalmış, halkıyla bütünleşmiş; onun tepesinde bürokratça yozlaşan değil; halkına, insanlığın kurtuluşuna kendini adanmış, halkının hizmetçisi olmuş, önderi olmuş, Küba Komünist Partisi ve Fidel ve Raul Castro Yoldaşların önderliğinde olmasıdır.

Küba'nın tek sırrı bu!..

Bu nedenle 1990'lardaki Sosyalist Blok'un yıkılışı sonrasında Küba Komünist Partisi, Fidel Castro Yoldaş ve Küba Halkı, Dünya'da sosyalizmin bayraktarlığını bileğinin hakkına, kılıcının hakkına elde etti. Bu bayrak bugün Kübalı yoldaşların, Küba Komünist Partisi'nin elinde dalgalanıyor. Şan olsun onlara.

(Alkışlar...)

Partimizin kurucu önderi Hikmet Kıvılcımlı 1977'de henüz Che Yoldaş Bolivya'da şehit düşmemişken "**Küba Feleğe Meydan Okuyor.**" diyordu. ABD emperyalizminin ve emperyalistlerin her türlü saldırılarına rağmen, direniş çizgisinden taviz vermeksizin ve etkinliğimizin, anma programımızın başlığında da belirttiğimiz gibi, Küba Devrimi tam 50 yıldır AB-D Emperyalizminin her türlü saldırılarına meydan okuyor, meydan okumaya devam edecek.

Bu bakış açısıyla Halkın Kurtuluş Partisi olarak, Usta'mız Hikmet Kıvılcımlı'nın sağlığından bu yana Küba Devrimiyle, Küba devrimcileriyle, Komünist Partisiyle dayanışmayı önemli bir görev bildik, enternasyonal bir görev olarak gördük ve ülkemizde

Küba Komünist Partisi'nin, Küba Halkının haklı, meşru, insancıl mücadelesinin tanıtılması için her türlü olanağımızı seferber ettik.

İlk olarak 1998'de Ankara'da "**Che ve Küba Devrimi Çerçevesinde Sosyalizmin Bazı Güncel Sorunları**" adıyla bir Konferans düzenledik. Ankara halkının yoğun katılımı gözlemlendi. O Konferansımızda Genel Başkanımız Küba Devrimi çerçevesinde sosyalizmin güncel sorunlarını anlatarak; neden diğer sosyalist ülkeler yıkılırken Küba Devrimi'nin niçin dev gibi dimdik ayakta olduğunu anlattı.

Yine Küba Devrimi'nin 40'ıncı Yıldönümü'nü 1999'da yoldaşlarımız kutladı Türkiye'de sadece.

50'nci Yıldönümü'nü de bugün Ankara'da kutluyoruz. 18 Ocak'ta İzmir'de, 25 Ocak'ta da İstanbul'da oradaki yoldaşlarımız aynı kutlamaları, aynı etkinlikleri, Kutlama Programlarını yapacaklar.

Biz bunu, Fidel Castro'nun, Raul Castro'nun, Küba insanların ya da Küba Halkının ülkemizdeki temsilcisi Ernesto Gómez Abascal Yoldaş'ın karakaşını kara gözünü çok sevdiğimiz için yapmıyoruz, değerli arkadaşlar. Konuşmamın başlangıcında da belirttiğim gibi Küba Halkı, Küba Komünist Partisi, Fidel ve Raul Yoldaşlar bugün Dünya'da sosyalizmin bayraktarlığını yapıyorlar. Onlarla dayanışmak, onlara destek vermek en önemli devrimci görevlerden birisi olduğu için yapıyoruz bu Kutlamaları. Görev yapıyoruz, Usta'mızın dediği gibi, muhallebi değil.

**Yaşasın Küba, Yaşasın Sosyalizm...
Hasta la Victoria Siempre!..
Venceremos!..**

Küba Büyükelçisi Sayın Ernesto Gómez Abascal Yoldaş'ın Konuşması:

Sait Kiran Yoldaş: Emperyalizm kenefinin ağababası ABD Emperyalizminin 150 km uzağında olmasına, bu haydutun provokasyonlarına, ablukasına rağmen Sosyalizmin Bayrağını 50 Yıldır yükseklerde dalgalandıran ve bu insanlığın başdüşmanına 50 Yıldır Meydan Okuyan, Küba Büyükelçisi Ernesto Gómez Abaskal Yoldaş sizlere hitap edecek.

(Alkışlar... Viva Cuba, Viva Sosyalizmo!..)

Küba, diğer Latin Amerika ülkelerine yeni umut yolları açmaktadır Halkın Kurtuluş Partisi'ne öncelikle çok teşekkür ediyoruz, Devrimin 50'nci Yıldönümü vesilesi ile gösterdikleri bu dayanışmalarından ötürü.

Daimi olarak gösterdikleri, sergiledikleri bu tutumlarından ve dayanışmalarından ötürü Partinin diğer yetkililerini ve Sayın Genel Başkanı da selamlamak istiyorum.

Ve burada bizlerle olan herkese de çok teşekkür ediyorum.

Sizlerin de bildiği üzere Küba Devrimi 50 yaşında.

Belki çok kolay söylenebiliyor, ama buraya gelebilmek için gerçekten çok zorlu bir yol aşıldı.

Şayet geçen yüzyılın ortalarında Küba'nın koşulları incelenecek olursa, çok iyi bir siyasi vizyona sahip kişiler de dâhil olmak üzere, çok az kişi burada bağımsızlık ve özgürlük yolu olarak sosyalizmi ilan edecek antiemperyalist bir halk devriminin ortaya çıkacağı tahmininde bile bulunmaya herhalde cesaret edemezdi.

19'uncu Yüzyılda, Kübalı vatanseverler 30 yıl boyunca İspanya'dan bağımsızlıklarını almak üzere savaş vermişlerdi. Ve o dönemde de tüm Latin Amerika Kıtası çoktan özgürlüğüne kavuşmuştu. Ama 1898'de tam İspanyol egemenliği yıkılmak üzereyken, Amerika Birleşik Devletleri savaşa müdahale etti ve ülkeyi işgal etti.

Amerikan Başkanı Thomas Jefferson, 19'uncu Yüzyılın başlarında Küba'nın, Amerikan sahillerine yakınlığı, sadece 150 km uzağında olması ve o zamanlar çok önemli stratejik bir

özelliğe sahip olarak Meksika Körfezi girişinde bulunması vesilesiyle stratejik konumundan ötürü, ABD'nin bir parçası olması gerektiğini duyuran ilk kişi olmuştur. Ayrıca mükemmel limanlara ve bereketli topraklara da sahipti Küba; bu sebepten ötürü de o zamanların en büyük şeker, kahve ve tütün üreticisiydi.

Küba'yı, Amerika Birleşik Devletleri İmparatorluğunun bir parçası haline getirme amacı, komşu ülkenin siyasilere ve yetkilileri tarafından sayısız kez tekrarlandı. Hatta resmi tarihî belgelerde de yer almaktadır. İki yüz yılı aşkın bir süredir ABD yetkilileri, bağımsız bir Küba devletini kabul etmek istememektedir.

Bu sebepten ötürü de adayı 1898'de işgal ettiler ve sonsuza dek sahip olabilmek için gerekli koşulları yaratmak üzere ellerinden geleni yaptılar. Ama İspanya'dan bağımsızlığını kazanmak üzere bunca sene süren bir savaş veren Kübalıların vatansever ruhundan ötürü, işgalden dört yıl sonra geri çekilmek durumunda kaldılar. Her ne kadar çekilme öncesinde, çıkarlarının gerektirdiğini düşündükleri her seferinde müdahale hakkını kendilerine tanıyarak anayasada bir değişiklik yaptırmış olsalar da... Ayrıca şartsız koşulsuz üsler kurma hakkını da kabul ettirdiler. O zamandan itibaren bugün artık işkence ve toplama kampına dönüşen **Guantanamo Hava ve Deniz Üssü**'nü de ellerinde bulundurmaktadırlar.

ABD tarafından Küba'nın ilk işgali, 1898'den, formalite icabı yumuşatılmış bir bağımsızlık tanıdıkları 1902'ye kadar sürdü. Küba'nın artık Amerikan vatandaşı olan bir başkanı ve hükümeti vardı. Daha sonra da birçok kez adada düzeni sağlamak üzere müdahalede bulundular ve çok hızlı bir şekilde, tamamen ayarsız-eşitsiz ticari antlaşmaları kabul ettirerek ülke ekonomisine hâkim oldular.

ABD, Küba'daki hemen hemen tüm önemli ekonomik kaynağı ele geçirmişti. En bereketli toprakların büyük bir kısmı, en önemli şeker fabrikaları, nikel madenleri, bankacılık sistemi, ulaştırma sektörünün önemli bir kesimi, telefon ve elektrik şirketleri, dış ticaret de kendi hâkimiyetleri altındaydı. Ve Amerikan Büyükelçiliği, siyasi sistemde ise son sözü söyleyendi.

Yirminci Yüzyılın ilk yarısı süresince, siyasi yolsuzluğa, ABD'nin neocolonial (yeni sömürgecilik) egemenliğine, kumarhanelere ve uyuşturucuya ve işçiler, halk aklıktan ötürken hiçbir cezaya çarptırılmaksızın serbestçe hareket eden mafyaya boyun eğmeye devam edenler, ülkeye egemen olmuştu.

Birçok protesto ve başkaldırı gösterisi yapılmaktaydı. Çünkü özellikle büyük düşünür **Jose Marti**'nin fikirlerine bağlı Kübalıların vatansever ruhu asla kaybolmadı. Bu parlak vatanseverin, 100'üncü doğum yıldönümünün kutlandığı yolsuzluk gecesinin kapkaranlık olduğu, sefalet, hor görme ve umutsuzluğun her türlü ilerleme ihtimalini yok ettiğinin zannedildiği bir anda, 1953'te, tarihe **100'üncü Yıl Kuşağı** olarak geçen bir grup genç, başta **Fidel Castro**'yla beraber, yeniden özgürlük meşalesinin yakarak "**Ya Bağımsızlık Ya Ölüm**" çığlıkları attı.

Küba Devrimi'nin 50 Yılı zaferle, kahramanlıkla, saygınlıkla ve mücadeleyle doludur

Bundan tam 50 yıl önce, 1 Ocak 1959'da, ulusal ayaklanma zafer kazandı. Ve halk ilk kez iktidara geldi. İşte o zaman gerçek ve kesin bağımsızlık yolu açıldı. Ama fesat çevirmeksizin, suikast ve terörist eylem düzenlemeksizin, yeni saldırılar ve ablukalar planlamaksızın, Küba Halkının kurmaya karar verdiği yeni özgür ve adil sistemi yıkma görevinden vazgeçmeksizin bir gün geçirmeyen emperyalist komşumuz karşısında, çok yoğun bir mücadele oldu.

On farklı Amerikan hükümeti ve yönetimi, devrime dair yürüttükleri politikalarında başarısız oldular. **Domuzlar Körfezi** gibi işgaller düzenlediler, nükleer savaşla tehdit ettiler. Tüm bunların hepsi başarısız oldu.

Özveri, direniş ve mücadele, ama aynı zamanda da kahramanlık, saygınlık ve zafer dolu 50 yıl oldu. Özgür ve bağımsız, sosyalist ve hümanist Küba, birçok dünya halkı için örnek

teşkil etti. Daha iyi bir dünyanın mümkün olduğuna dair inanca erişmek üzere, haklı hedefini göstererek siyasî ve ahlâkî süper güç olarak yükseldi.

Kutlamakta olduğumuz bu 50 yıl içerisinde Küba Halkının tüm elde ettiği kazanımları sıralamak çok uzun olacaktır. Bu yüzden birkaç kelime ile özetlemeye çalışacağım:

Ulusal bağımsızlık ve özgürlük, sosyal adalet, gerçek demokrasi, tüm halkın bütünlüğü, insan hakları, ırk ve kadın erkek eşitliği, herkese şerefli bir iş, kültür devrimi, okuma yazma sorununun tamamen ortadan kaldırılması ve üst düzey eğitim seviyesi, üniversiteler de dâhil ücretsiz eğitim, herkes için sağlık, dürüstlük, siyasi yolsuzluğa son verilmesi, gangsterliğin ve suçların tamamen ortadan kaldırılması, enternasyonalizm ve dayanışma ve en önemlisi de halkın saygınlığı...

Yarım yüzyılı geride bıraktık ve buradayız. Sosyalizm ve insanlık için, ilerleme ve barış için çalışarak, diğerlerine saygı duyarak mütevazılıkla yolumuza devam edeceğiz.

Fidel'le ve onun örneğiyle, **Che**'nin fedakâr ruhu ve özverisiyle, Jose Marti'nin fikirleri ve **Antonio Maceo**'nun savaşıma isteğiyle, asla bağımsızlığından vazgeçmeyecek bir halkın vatanseverliği ve mücadelesiyle geçen 100 yıllık mirasla ilerleyeceğiz.

Küba örneği ile diğer Latin Amerika ülkelerinde de yeni umut yolları açılmaktadır.

Hâkimiyetin ve öndersizliğin fikir babalarının ilan etmekte acele ettiği gibi tarih daha bitmedi.

Gelecek halkların olmaya devam edecektir!

Bizler burada dimdik ayakta ve her zaman olduğu gibi: “**Ya Vatan Ya Ölüm! Yeneceğiz!**” sloganlarıyla ilerleyeceğiz!

Yaşasın Küba Devrimi!

Yaşasın Sosyalizm!

Sait Kıran Yoldaş: Küba Sosyalizminin temsilcisi Ernesto Gómez Abascal Yoldaş'a teşekkür ediyoruz.

Venezüella Büyükelçiliği Maslahatgüzarı

Raul Betancourt Seeland Yoldaş'ın Konuşması

Sait Kıran Yoldaş: Şimdi söz sırası, Küba'yla dayanışma örneği gösteren, Küba Devrimi'nin yoldaşı olan Bolivarcı Venezüella Cumhuriyeti'nin, Chavez Yoldaş'ın ülkesinin temsilcisi Raul Betancourt Seeland Yoldaş'ta.

(Alkışlar... Viva Cuba, Viva Venezuela...)

Küba ve Venezüella'nın stratejik işbirliği Latin Amerika için umut olmaktadır. Venezüella ve Küba Devrimi'nin sadık izleyicileri olan sevgili yoldaşlarım, iyi öğleden sonralar.

(Alkışlar...)

Her şeyden önce Küba Devrimi'nin 50'nci Yıldönümü kutlamaları çerçevesinde düzenlenen bu faaliyette bulunduğunuz için sizlere teşekkür etmek isterim.

Bununla birlikte, zaman geçtikçe dünyaya tarifsiz bir iz bırakmaya devam edecek olan Küba Devrimi'nin 50'nci Yıldönümü adına, Türkiye'deki Küba Cumhuriyeti Büyük Elçisi Sayın Ernesto Gómez Abascal'a tebriklerimi, başarı dileklerimi ve de Bolivarcı Devrim ve Küba Devrimi arasındaki stratejik ortaklığın devamı temennilerimi sunarım.

Aynı şekilde, Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Sayın Nurullah Ankut'a, Halkın Kurtuluş Partisi Ankara İl Başkanı Sayın Sait Kıran'a, aynı şekilde İstanbul'dan gelen sayın dostumuza, sizlere, hepimize tekrar hoş geldiniz demek istiyorum.

(Alkışlar...)

Küba Devrimi'nin 50'nci Yıldönümü çerçevesinde Venezüella Bolivar Cumhuriyeti ve Küba Cumhuriyeti arasındaki ikili ilişkilerden kısaca bahsetmenin yerinde olacağı düşüncesindeyim.

İki ülke arasındaki diplomatik ilişkiler, 14 Haziran 1902 yılında dönemin Küba Devlet Başkanı **Thomas Estrada Palma** ve Venezüellalı eşdengi **Cipriano Castro** arasında başladı. Günümüzde Venezüella ve Küba, diplomatik ilişkiler anlamında maksimum noktada bulunmaktadır. Bunu ise bu ilişkilerin daha da ilerleyip dostluk seviyesine gelmesini sağlayan iki devrimin liderleri; **Fidel Castro Ruz**'a ve **Hugo Chavez Frias**'a borçludurlar. Bu ilişkiler 2000 yılında imzalanan **Entegre İşbirliği Antlaşması** ve 1990 yılında imzalanan ve siyasi dayanışma mekanizmasının kurulmasına imkân tanıyan **Uzlaşma Müzakeresi** ile sağlamlaştırılmıştır.

Bu bağlamda Entegre İşbirliği Antlaşması'nın son on yılda Venezüella ve Küba'nın işbirliği dinamiğini belirlediğini söylemek yerinde olacaktır. Her iki ülke, akıcı bir ticari ve ekonomik alışverişe imkân tanıyan şartsız işbirliğinden yararlanmaktadır. Bu durum, az önce bahsedilen anlaşmada belirtilmekte ve Küba'ya iki yıllık ve 15 yıllık sürelerde kendini amorti edebilmesi için zaman tanınan ve yılda yaklaşık yüzde 2'lik oranda, günlük ise 53 milyon ton varil ham petrol sağlanması öngörülmektedir. Bu anlaşma sürecini izlemekle görevlendirilen birim, Enerji ve Petrol Bakanlığı'na bağlı olan **Küba-Venezüella Entegre İşbirliği Antlaşması Teknik Kâtipliği**'dir.

Bu antlaşma sayesinde, Venezüella'da 17 milyondan fazla insanımıza sağlık hizmeti götürülmüş ve binlerce vatandaşımızın hayatı kurtarılmıştır. Ayrıca **Mahalle İçi Görevi Bir** ve **İki** ile Venezüella Halkı, sosyal eşitlik ilkesi ile modern sağlık hizmetleri almış ve dayanışma ve bütünleşmenin göstergesi olarak **Mucize Görevi** ile iki ülkenin çabası ile 600 bin Latin Amerikalı ameliyat edilmiştir. Dahası Küba Devleti ve Halkı ile var olan bu sıkı ilişkinin bir parçası olarak Venezüella, 28 Ekim 2005 yılında tamamı ile okuryazar olan bir ülke ilan edilmiş ve Küba'dan sonra yarım kürenin bu görevi başaran ikinci ülkesi olmuştur.

(Alkışlar...)

Küba ve Venezüella, Halklarının çıkarı ve Devrim için birlikte mücadele etmektedirler

Diğer yandan Küba ve Venezüella, temeli sosyal ve insanî vizyondan halkın ihtiyaçlarını çözmeye dayalı ülkeler arası dayanışma ve işbirliğine bağlı ve neoliberal kapitalizmden farklı bir toplum yaratmayı amaçlayan **ALBA**'yı, Amerika ve Karayibler için Bolivarcı alternatifleri ileriye taşımaktadırlar.

ALBA'nın uygulamaya konulması antlaşması 14 Aralık 2004'te, Küba'nın başkenti Havana'da, Venezüella Bolivar Cumhuriyeti Devlet Başkanı Hugo Chavez Frias ile o dönemin Küba Devlet Konseyi Başkanı Dr. Fidel Castro Ruz tarafından imzalanmış ve Küba Devlet Konseyi tarafından 29 Aralık 2004 tarihinde yürürlüğe konulmuştur.

Bu düşünce çizgisinde, 27 ve 28 Nisan 2005 tarihlerinde Latin Amerika Ülkeleri arasında dayanışma ve işbirliği temeline oturmuş alternatif önerinin sunulması amacıyla, Venezüella ve Küba Devlet Başkanları Hugo Chavez Frias ve Fidel Castro Ruz'un katılımlarıyla, ALBA'nın uygulanması için ilk toplantı Havana'da düzenlendi. Bu toplantı çerçevesinde 200 işadammının ve kooperatifin katılımı ile çeşitli Venezüella ürünlerinin tanıtıldığı bir sunum yapıldı. Ve bunun sonucunda değeri yaklaşık 400 milyon dolara yaklaşan bir iş anlaşması sağlandı.

Bu ilk toplantının amacı, rasyonel temeller üzerinde en yararlı, bütünleştirici üretim, sağlık, eğitim, ekonomi, ticaret ve diğer alanlarda imzalanacak anlaşmalarla ülkelerin karşılıklı imkânlarından yararlanmalarını garantiye altına almak amacıyla ALBA'nın uygulanması için stratejik planın değerlendirilmesiydi. Diğer taraftan Latin Amerika ve Karayib ülkeleri arasındaki bu yeni stratejik entegrasyon vizyonuyla her geçen gün bahsi geçen halkların işbirliği ortamına daha yaklaştığı, büyüme ve gelişme modelini esas öncelik olarak ortaya koyduğu görülmektedir.

Aynı şekilde aksiyon projelerini hazırlayarak, ALBA'nın en kısa zamanda ve en acil şekilde uygulamaya konulması için öneriler içeren bir final bildirgesi yayımlandı. Bu noktada Venezüella'nın Küba'yla olan stratejik ortaklığıyla derinleştirdiği misyonların başını çektiği diğer tüm projeler, tüm Latin Amerika ve Karayib ülkelerinde işbirliğinin yayılmasına imkân tanıdı.

Venezüella ve Küba arasındaki sıkı ilişkiler günümüzde tarihî sahnelere şahitlik etmektedir. Üstelik bir ülkenin diğeriyle olan diplomatik ilişkileri, işbirliği anlayışı, bütünleşme ve dayanışmayı esas almaktadır. Ve bu işbirliği, ulusların kendi çıkarlarını veya ticari amaçlarını gütmemektedir. Daha geniş bir vizyona sahiptir. Her iki devlete de, diğer ülkeyi ve halkı tanıma fırsatı sunar. Tümüyle bağımsız, farklı emperyalist amaçlardan uzaktır.

Altını çizmek gerekir ki, iki devlet de kapasiteli, etkili, halklarımızın ihtiyaçlarına yönelmiş bir şekilde, devrimimizin en yüce amacı için sıkıca çalışmaktadırlar. Ve bu çalışmalar halkların dayanışma, insaniyet, işbirliği ve enternasyonal temellerine ve halklarımızın, topraklarımızın egemenliğine dayanmaktadır.

Küba'yla Venezüella arasında olan dostluğa sığınarak ve Sayın Küba Büyükelçisi Ernesto Gómez Abascal'ın ve sizlerin burada bulunmasını da biraz fırsat bilerek; aslında hem Küba Devrimi'nin 50'nci Yıldönümünü kutlamak istiyorum, hem de söylemek isterim ki, **6 Aralık 2008 Tarihinde Bolivarcı Devrim de 10'uncu yılını tamamladı.**

(Alkışlar... Viva Chavez... Viva Venezüella...)

1999 ve 2008 Yılları Arasında Bolivarcı Devrimin Kazanımları:

- Venezüellalıların kendilerine olan güvenlerinin yeniden sağlanması,
- Ülkenin egemenliğinin sağlanması,
- Petrol endüstrisinin toparlanması,
- Venezüella'nın dünyada hak ettiği yeri alması
- Mahalle içi misyonları ile tanı merkezlerinin, rehabilitasyon salonlarının, yüksek teknoloji merkezlerinin ve halk kliniklerinin açılması,
- Cojedes Eyaleti'nde spor üniversitesinin açılması,
- Venezüella'nın; Asya, Afrika ve Avrupa'yla olan ilişkilerinin geliştirilmesi,
- Ekipmanları Arjantin, Almanya, Uruguay ve diğer devletlerden gelen hastanelerin açılması,
- Venezüella Hava Yolları kombinasyonunun kurulması,
- Tarım için toprakların kurtarılması,
- Bu toprakların çiftçilere devredilmesi,
- IMF'den ülkenin kurtarılması,
- Venezüella'nın daha önce Amerika Birleşik Devletleri pazarına bağlı olmasından dolayı ticari hacmini geliştiremediği ülkelerle ticaret yapması, ki bu ülkelerin başında Küba, Jamaika, tüm Karayibler, Arjantin, Uruguay, Hindistan, Çin ve Litvanya bulunmakta,
- Petrokimya endüstrisinin geliştirilmesi,
- Uluslararası rezervlerin artırılması,
- MERCOSUR (Mercado Común del Sur: [Güney Amerika Ortak Pazarı](#))'na üyelik,
- Tüm eyaletlerde Bolivarcı üniversitelerin açılması,
- **Mision Ribas**'la binlerce insana lise eğitimi verilmesi,
- 1998'de yüzde 80 olan fakirlik oranının, 2007'de yüzde 30'a indirilmesi,
- Çok sayıda insana içilebilir su ve elektrik hizmetinin götürülmesi,
- **Siyahî Hipolit Misyonu** ile sokaklardaki yüzlerce insana yardım,
- Yüzlerce sokak çocuğuna yardım,
- Asgari Ücretin 238 dolara çıkartılması ki, günümüzde Latin Amerika ve Karayibler'de ödenen en yüksek asgari ücret,
- İşsiz kalan insanlara yardım,

- Emekli maaşlarının arttırılması,
 - Anayasamızı bilerek ve topraklarımızın atalarımızdan aldığımız derslerle doğal felaketlere uğramış kardeş ülkelerle (ki bunlar Şili, Küba, Jamaika'dır) dayanışma içinde olmak,
 - PETROSUR'un kurulması,
 - PETROCARİBE'in kurulması,
 - TELESUR'un açılması,
 - Bolivarcı haber ajansının kurulması,
 - On binden fazla eğitim platformunun toparlanması,
 - 58.236 yeni okulun açılması,
 - **TLCAN** [Tratado de Libre Comercio de América del Norte, yani Kuzey Amerika Ülkeleri Serbest Ticaret Antlaşması-NAFTA]'ya alternatif olarak Amerika için Bolivarcı alternatifler demek olan **ALBA**'nın (Alternativa Bolivariana para América Latina y el Caribe, yani Latin Amerika için Bolivarcı Alternatif)'in kurulması,
 - Enflasyonun yüzde 30'dan yüzde 9'a indirilmesi,
 - **Mucize Misyonu** ile binlerce insana görme operasyonu yapılması, ki bu görev tüm kıtaya yayılmış durumdadır,
 - Milli Silahlı Kuvvetlerin Kuzey Amerika ekolünden arındırılması,
 - ABD'nin askeri misyonunun Caracas Fuerte Tiuna'dan çıkartılması,
 - Ve Milli Silahlı Kuvvetlerin karargâhlarında ajanlık yapan Amerikalı teknik personelin ihracı,
 - **Milli Kadın Enstitüsü İnamujer**'in kurulması,
 - Bu yıl içerisinde Çin tarafından ülkemize teslim edilen uydu sayesinde tele-tıp, tele-eğitim ve bilgide bağımsızlaşmamıza yarayan bir uydu,
 - Venezüella devlet kanalı ve TV'nin modernizasyonu,
 - 1998'den bu yana çocuk ölümlerinin yüzde 27 azaltılması,
 - Halkın kültür seviyesini arttırmak amacıyla ücretsiz dağıtım için 50 milyon kitap basımı,
 - Biraz önce söylediğimiz gibi, on binden fazla eğitim platformunun yenilenmesi,
 - Gecekonduların evlere dönüştürülmesi projesi,
 - **OEA** [Organización de los Estados Americanos, Organization of American States – OAS, Amerikan Devletleri Örgütü] tarafından ülkemizin sunduğu Amerikan sosyal mektubunun kabulü,
 - İlk yerli kliniğin açılması,
 - Engellilere sürekli ve öncelikli yardımda bulunmak, ki Venezüella tarihinde bunu gerçekleştiren ilk hükümet,
 - Bancosur (Güney Bankası)'nın kurulması...
- Öncelikli olarak bitirmeden önce sizlerden bir talebim olacak. Lütfen seslerinizi, biraz sonra sayacağım şeyler için, oldukça yüksek çıkarın:
- Küba'daki ABD ambargosunun kaldırılması,
 - Guantanamo'daki ABD deniz üssünün kapatılması,
 - Miami'deki Küba karşıtı mafyadan, mafya teröründen ülkelerini korumaya çalışan ve on yıldan beri tutuklu bulunan **5 Kübalı Kahraman**'in serbest bırakılması,
 - Ve Venezüella'da 2012'de yapılacak olan başkanlık seçimlerinde, **Venezüella Birleşik Sosyalist Partisi**'nin başkanı olarak tekrar seçilebilmesine hak tanınması amacı ile parlamentoya sunulacak olan yasa değişikliği tasarısında Venezüella'yı desteklemenizi.
- Lütfen bunlar için sesimizi yükseltelim!..
(Alkışlar... Viva Chavez, Viva Venezüella... Alkışlar...)

Sizlerden son olarak, lütfen mazur görünüz, ayağa kalkmanızı ve 50 yıldır hiç kafasını eğmeden ABD'ye baş kaldıran Küba Devrimi'ni ayakta alkışlamanızı ve lütfen Sayın Büyükelçimizin şahsında...

(Alkışlar... Viva Cuba... Viva Venezüella... Viva Cuba... Viva Sosyalismo... Kahrolsun Emperyalizm! Yaşasın Sosyalizm... Alkışlar... El Pueblo Unido Jamás Será Vencido... Alkışlar...)

Aynı şekilde, devriminin 10'uncu yılını deviren Venezüella Halkına, Venezüella Devletine ve onların büyük lideri Hugo Chavez Frias'a da buradan tebriklerimi ve selamlarımı yolluyorum.

Yaşasın Türkiye!

Yaşasın Sosyalist Küba!

Ve Yaşasın Sosyalist Venezüella!

(Alkışlar... Ne ABD Ne AB, Tam Bağımsız Türkiye... Alkışlar...)

Ve son olarak da, Venezüellalılar arasında son dönemde çok popüler bir slogan var, biz şu şekilde söylüyoruz:

Uh! Ah! Chavez No Se Va!

(Alkışlar... Uh! Ah! Chavez No Se Va!...)

Uh! Ah!'nın da anlamı şu şekilde: Burada Uh ve Ah'nın herhangi bir anlamı yok, sadece kafiyeli olsun diye söyleniyor. "**Chavez No Se Va!**" ise "**Chavez gitmiyor**", demek.

Hepinize çok teşekkür ediyorum.

Ama öncelikli olarak Halkın Kurtuluş Partisi'ne bugün bize bu imkânı sağladıkları için, her zaman dostumuz oldukları için, Küba ve Venezüella Devrimlerini kendi devrimleri olarak benimsedikleri için bir kere daha teşekkür ediyorum.

Sizlerin ayaklarınıza sağlık, buraya geldiniz, bugün bizlerlesiniz.

Ve şunu söylemek istiyorum: Türkiye'yi çok seviyorum ve Türkiye'deki her şeyin en iyisini sizler için istiyorum. Çok sağolun...

(Alkışlar... Yaşasın Halkların Kardeşliği...)

Sait Kıran Yoldaş: Raul Yoldaş'a bu coşkulu konuşması için biz de teşekkür ediyorum. Duygularımız, düşüncelerimiz, kalplerimiz hep birlikte...

(Alkışlar...)

Sait Kıran Yoldaş: Şimdi söz sırası Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş'ta.

(Alkışlar...)

Sayın büyükelçiler Genel Başkanımızı cepheden görmek istediler, o yüzden izin istediler. Bilginiz olsun, karşılıklarına oturacaklar.

Küba ve Venezüella Devrimleri Halklarına özgüven ve saygınlık kazandırdı

Sevgi ve saygıdeğer yoldaşlarım,

50 yıldır insanlığa bayrak olmuş, onur olmuş bir devrimin 50'nci yıl kutlamalarını, burada o ülkenin temsilcisi **Küba Büyükelçisi Ernesto Yoldaş**'la ve kıta Latin Amerikası'nın en yiğit, en cesur iki önderinden biri olan Chavez Yoldaş'ın temsilcisi **Raul Betancourt Seeland Yoldaş**'la kutlamak, gerçekten onurların en büyüğü biz devrimciler için...

Yoldaşlarım ve Küba Komünist Partisi'nin davetlisi olarak Küba'ya giden Parti Heyeti'mizin üyesi olan **Sait Yoldaş**, Küba Devrimi'nin, Küba Halkına ve Dünya Halklarına kazandırdıklarını anlattı.

Yine Ernesto ve Raul Yoldaşlarımız da, bu devrimlerin her iki ülke halklarına ne büyük kazanımlar getirdiğini uzun uzun, somut örneklerle aktardılar.

Gerçekten de devrim öncesinin, ABD uşağı Batista Diktatörlüğü döneminin, dünyada ABD'nin kumarhanesi ve kerhanesi diye bilinen bir ülkenin halkı, Küba Devrimi'nden sonra dünyanın en onurlu halkları arasına katıldı ve en öne geçti, yoldaşlar.

Dikkat edersek, Ernesto Yoldaş da Küba Devrimi'nin kazandırdıklarını bir bir sıraladıktan sonra dedi ki: **“Bunların en önemlisi Küba Halkına kazandırdığı saygınlıktır.”**

Raul Yoldaş da dikkat edersek, arkadaşlar: **“Venezüella Devrimi'nin birinci kazanımı olarak Venezüella Halkına kazandırdığı özgüvendir”** dedi.

İkinci kazanım olarak da: **“Venezüella'nın ulusal egemenliğinin gerçekleştirilmesi”** dedi.

İnsanlar, şöyle ya da böyle, sıkıntılar içinde ya da varlık içinde hayatlarını sürdürebilirler. Bu süre uzun olur, kısa olur, eziyetli olur, mutlulukla geçer, ama geçer... Ama eğer onurumuzu koruyamazsak, saygınlığımız olmazsa, o zaman yaşanan bu hayatın beş paralık bir değeri olmaz, yoldaşlar. Çünkü insanı hayvandan ayıran en önemli özellik; insanın bilincinde yüklü olan sosyal, insancıl değerler sistemidir. Öyleyse biz de insan olarak, insanlığımızın hakkını verebilmek için, öncelikli olarak onları korumak mecburiyetindeyiz.

Küba Devrimi neler kazandırdı?

O zamanlar 3,5 milyon nüfusa sahip olan ülkenin yarısı okuryazar değil. İnsanlar yoksulluktan, hastalıklardan kırılıp gidiyor ve dev ABD şirketlerinin çiftliklerinde, fabrikalarında yarı köle bir biçimde yaşıyor, sürünüyor. O halkı aldı, bugün, ortalama ömrün 79 yıl olduğu bir ülke yaptı. Dünyada en uzun yaşama süresi, arkadaşlar bu. 79, 80, 81 rakamları, ortalama ömrün en uzun olduğu ülkelerin rakamlarıdır. Oraya çıkardı.

Küba nüfusu 11 milyon, ama okuma yazma oranı yüzde yüz.

İşsiz bir tek insan yok. Yoksul bir tek insan yok. Hastalandığı zaman en modern sağlık hizmetlerine ulaşamayan bir tek insan yok. Ve eğitimsiz bir tek insan yok!..

Kadınlar için, dünyamızda, çok önemli ikincil bir sömürü şekli vardır: Kadının ikinci kalite ya da ikinci sınıf insan sayılması... Ne yazık ki, dünyamızda on bin yıldır, bu böyle sürüp gitmekte. Sait Yoldaş rakamlarla gösterdi: Savcıların yüzde 71'i kadın, eğitim emekçilerinin yüzde 63'ü kadın, parlamento üyelerinin, yüzde 43'ü mü Sait Yoldaş?

Sait Yoldaş: Evet.

Nurullah Ankut: Sağlık alanında yüzde 60 civarında kadınların oranı, arkadaşlar.

Demek ki bizim şu sözümüz son derece haklı. Biz diyoruz ki: **Kadının kurtuluşu İşçi Sınıfının kurtuluşundan bağımsız olamaz.**

O yüzden, **Feminizm bir burjuva ideolojisidir. Kadının kurtuluş hareketini proletaryanın devrim hareketinden kopardığımız anda, yaptığımız gericiliktir, burjuvaziye hizmettir.** Çünkü böyle bir kurtuluş yok.

İşte dünyanın süper haydudu, süper emperyalisti ABD'nin kendi rakamlarıyla; ABD kadınlarının yüzde 33'ü hayatları boyunca en az bir kez tecavüze ve tacize maruz kalıyor.

Düşünebiliyor musunuz ABD'de kadının aşığılanmasını, aşığılanmasının oranını, düzeyini, büyüklüğünü?..

Gerisini varın siz düşünün...

Ve bir de kadın, insan neslinin devamında en önemli paya sahip olan insandır. Yahut da insanın yarısıdır. En önemli pay sahibi olan yarımızdır kadın. O zaman, anneliktir kadının önemli özelliklerinden biri de. Küba'da, gebelik süresinin tamamı doktor gözetiminde geçirilmekte ve doğumların yüzde 100'ü doktor kontrolünde yapılmaktadır. Hekim gözetiminde yapılmaktadır.

Bu, ne büyük bir imkân...

Daha önce de söyledim yoldaşlarıma. Benim gibi biricik teyzesini (hiç göremediğim tanıyamadığım), tanıyamadığı teyzesini ilk doğumunda, doğumun hemen üzerine, doğum komplikasyonları yüzünden yitiren bir insan için, bunun önemi daha bir derinden hissedilir.

Ve diğerk çarpıcı bir rakam bebek ölümleri oranında, arkadaşlar. ABD’de (dünyanın en gelişkin ülkesi kabul edilir), doğan her bebeğın binde 14’ü, bir yaşına gelmeden ölmektedir, arkadaşlar.

Bu oran, dünyanın en düşük oranlardan biridir.

Bizde 35, 37 arasında bu oran, arkadaşlar.

Ama Küba’da doğan her bin bebekten ancak 5.3’ü, bir yaş içinde ölmekte.

Bu, çok büyük bir rekor dünya çapında. Bu, anneler için de çok büyük bir mutluluk, arkadaşlar...

İşte böylesine büyük kazanımlar getirdi Küba Devrimi kendi halkına. Ve örnek olmakta diğerk dünya halklarına.

Kaldı ki, bu ülke coğrafya üretici güçleri açısından son derecede yetersiz. Akaryakıt-petrol yok, zengin maden yatakları yok bu ülkede. Büyük akarsular yok bu ülkede. İnce uzun, 110 bin kilometrekare büyüklüğünde bir ada. Ki Kübalılar timsaha benzetirler adalarını; kuzey tarafı daha ince, alt tarafa doğru daha geniş olduğu için. Ve en dar yeri 35 km’ye kadar düşmekte. Yani bir insan, yaya normal yürüyüşle, altı yedi saatte, Atlas Okyanusu’ndan Karayibler Denizi’ne ulaşabilir; yani adayı doğusundan batısına geçebilir. Böylesine küçük bir ada. Ama bu imkânlar, bu adada sağlandı, yoldaşlar. Küba Devrimi’nin büyüklüğünü bir de bu yönden bakarak kıyaslamamız gerekir.

Ama öbür tarafta, coğrafya açısından dünyanın en zengin ülkesi sayılan Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerindeki devrimler, birbiri ardına, kumdan kaleler gibi devrilip gittiler.

Sosyalizm olayların bilimidir.

Yani olayların gerçekliği nedir? Nasıl olmuştur bu olay? Hangi sebepler bu olayları doğurmuştur? Ve bu olayların başka olaylarla ilişkileri, çelişkileri nelerdir? Ve bu olayların gelişimi hangi yönde ilerleyebilir?

Bir devrimcinin görevi, bunları ortaya çıkarmaktır.

O zaman bizim burada şu soruyu sormamız gerekir:

Küba Devrimi niçin dimdik ayakta?

Sovyetler Birliği ve Sosyalist Kamp’ın diğerk büyük ülkeleri neden yıkılıp gittiler de, Küba Devrimi hiç sarsılmadan, hiç tereddüt geçirmeden, dimdik ayakta kaldı; Sosyalizm bayrağı ve zapt edilemez kalesi olarak, dosta da düşmana da varlığını hep hissettirdi, gösterdi?

Bunun cevabını bulmak durumundayız.

Sait Yoldaş’ımızın söz ettiği **1998’deki “Che ve Küba Devrimi Çerçevesinde Sosyalizmin Bazı Güncel Sorunları”** adlı konferansımızda da, bunun cevabını ortaya koyduk. Ama böyle kısıtlı sürelerde, insan gerçeğe ancak bir ya da iki yönünden bakabilir. Ama bir gerçeğe pek çok yönlerden bakabilir ve pek çok özelliklerini ortaya çıkarabiliriz. Şimdi de yine bu kısıtlı zamanımız içinde, bu sorunun yanıtlarını daha da zenginleştirmek isteyeceğiz, arkadaşlar. Çünkü bu soru, her gerçek devrimcinin aklına takılan bir sorudur. Eğer bir devrimi başarılı kılacaksak, bu olayları tahlil edip, bundan ders çıkarmamız gerekir. Sovyetler’deki ve Doğu Avrupa Sosyalist Ülkelerindeki hatalara düşmememiz, Küba’yı örnek almamız gerekir.

Lenin diyor ki:

“Bir siyasi hareketi, biz, adına, programına, bildirgelerine bakarak değerlendirmeyiz. Biz, bir siyasi hareketi ya da bir partiyi, önderlerine ve o hareketin eyleminin siyasi muhtevasına yaniçeriğine bakarak değerlendiririz.”

Ölçütlerimiz bunlar, arkadaşlar.

O zaman bizim de ilkin, bu devrimin önderlerine bakmamız gerekir.

Önderleri kimler?

Yoldaşlarımız anlattı: **Fidel, Che, Raul, Camilo Yoldaşlar**, devrimin önde gelen dört büyük önderi. Bunlara bakmamız gerekir. Bunlara baktığımız zaman en önemli özellikleri,

yoldaşlarımız da anlattılar, sinevizyonda da ortaya konu: **Cesaret**. Hepsinin ortak, belirleyici, en göze batan özellikleri: **Yiğitlik**, arkadaşlar.

Ve biz hep diyoruz ki: **Cesaret bir vatanıdır. O vatana sahip değilsek, onurumuzu da, maddi vatanımız olan üzerinde yaşadığımız coğrafyadan oluşan vatanımızı da koruyamayız.**

O yüzden böylesine önemli bir değerdir cesaret ve o cesaret bu önderlerde boylu boyunca, olabildiğince vardır, arkadaşlar.

Düşünelim, Batista'nın, uçaktan helikoptere, tanktan diğer zırhlı araçlara kadar donanımlı 10 bin kişilik ordusuna karşı Fidel, **26 Temmuz 1953**'te **Moncada Kışlası**'na, ellerinde hafif silahlar olan 165 yoldaşıyla birlikte saldırıya geçiyor.

Cesaretin büyüklüğünü düşünebiliyor musunuz, arkadaşlar?.. Cüretin, yiğitliğin?..

Ve 73 kişi anında öldürülüyor Batista'nın faşist ordusu tarafından ve geri kalanların büyük bölümü de sonradan yakalanarak, yakalandıkları yerde öldürülüyor. Fidel hasbelkader kurtuluyor. Ama "burada böylesine yenildik, artık bu işi bırakalım" demiyor. Asla.

Diyor ki **Fidel: "Ya şehit olacağız, ya zafer kazanacağız!"**

(Alkışlar...)

Meksika'da sürgündedir Fidel ve yoldaşları. Küba'ya dönüp gerilla savaşını yeniden başlatmak için, ünlü gerilla hocası büyük **General Alberto Bayo**'nın komutasında sıkı bir eğitime girerler. Gerilla eğitiminden geçirilmiş 82 yoldaşıyla birlikte, 1956 25 Aralıkta, **Granma** gemisiyle Küba'ya, Sierra Maestra'lara ulaşmak üzere yola çıkıyorlar.

Che gibi yiğit bir insan bile, başlangıçta bunu cüretkârlık, inanılmaz bir atılganlık, kabul edilemez bir şey olarak görüyor. Moncada Kışlası baskınının anılarını anlatan Kübalıların sohbetine kulak misafiri olunca, ilk tanıştıklarında; "Neden bir kovboy hikâyesi anlatmıyor bu insanlar", diyor. Yani bir kovboy hikâyesi kadar uçuk buluyor.

Ama Fidel ile bir gecelik tartışma sonunda, ikna oluyor o devrime katılmaya, o devrimde yer almaya. Ve annesi Celia'ya yazdığı mektupta, Küba'ya doğru yola çıkmadan hemen önce: "**Anne, kaderimi Küba Devrimi'nin kaderiyle birleştirdim. Ya orada şehit olurum ya da Küba Devrimi'yle birlikte şaha kalkarım.**" diyor.

O'nun için de üçüncü bir şık yok, arkadaşlar.

İşte böylesine yiğit insanlar bunlar...

Tabii **Camilo** ve **Raul** da öyle.

Raul da yakalandı Moncada Kışlası baskını sırasında: Adalet Sarayını ele geçirmek üzere komutasındaki birlikle saldırıya geçti. Uzun süre saldırıyı başarıyla sürdürdü. Moncada Kışlası Baskını'nın başarısızlıkla sonuçlanması üzerine komutasındaki birliğin, çatışarak düzenli bir şekilde geri çekilmesini sağladı. Yine Küba Devrimci Savaşı'nın bir aşamasında katledilmekten, kendisini katletmek üzere namlusunu doğrultan Batista subayının üzerine atlayarak, silahını elinden alarak kurtuluyor. Böylesine yiğit bir devrimci Raul Yoldaş da. Yani şu anda sadece Fidel'in kardeşi olduğu için Küba'da Devrimci İktidarın başına getirilmiş bir kişi değil. Bileğinin hakkına o devrim sürecinde yer almış ve o göreve gelmiş bir kişi Raul.

Camilo da çok yiğit bir arkadaş. **Che**, "**Savaş Anıları**"nda, Camilo'nun yiğitliğini uzun uzun anlatır. Yoldaşlarımızın çoğu okumuşlardır bunu, bilirler zaten.

Demek ki yoldaşlar, bu yoldaşların, bu önderlerin birincil özellikleri bu.

Bütün gerçek devrimci önderler, yiğittir ve onurları yaşamlarından önce gelir

Zaten Tarihe baktığımız zaman, Tarihte olumlu isim yapmış bütün kahramanlar, hep cesaretleriyle, yiğitlikleriyle öne çıkmış insanlardır.

Dünyada Sosyalist Devrim Hareketlerinin ilki, bildiğim kadarıyla, **İran'da Mazdek** adlı bir önderin başlattığı devrimci isyandır.

"**Tüm özel mülkiyete son vereceğiz, tüm mülkiyeti kolektifleştireceğiz, toplumun tamamına yayacağız**" diye isyan ediyor ve sonunda bu hareket Pers Hükümdarı I. Hüsrev

tarafından yenilgiye uğratılıyor. Mazdek de katlediliyor. Hiç korku duymadan gidiyor ölüme... 5'nci Yüzyılda...

Sonra **Güney Azerbaycan**'da, Bezz Kalesi'nde karargah kurmuş olan **Babaek** ya da **Babek** adıyla bilinen bir Türk, Sosyalist Devrimci bir hareket başlatıyor.

816'da Abbasi Halifesi Me'mun'a karşı isyan ediyor. O da aynı şekilde: "**Tüm mülkiyeti ortaklaştıracağız**" diyor. İsyanın amacı bu. Yani programı net ve Mazdek'in programını daha da somutlaştırıp, netleştiriyor. Gerçek anlamda bir komünist program ortaya koyuyor.

816'dan 838'e kadar Abbasi Halifelerinin gönderdiği en ünlü komutanların, altı ünlü komutanın emrindeki Arap Ordularını, İslam Ordularını yenilgiye uğrattı, Babek. Ve sonunda 838'de Abbasi Halifesi Muttasım'ın Kumandanı Afşin'in komutasındaki orduya, uzun çarpışmalardan, iki seneyi aşkın çarpışmalardan, sonra yeniliyor. Henüz yeni başkent yapılmış olan Samarra'ya getiriliyor. 1836'da Samarra, Abbasi İslam Devleti'nin yeni başkenti olarak kuruluyor.

Afşin, Babek'i (Babek'in Türkçe anlamı "Babacık") yakalayıp, getiriyor Halifenin huzuruna. Halifeye bir kez daha meydan okuyor Babek: "**Bizi yendiğini sanma, ey zalim. Bizim devamcılarımız mutlaka bizim ideallerimizi hayata geçirecekler.**" diyor.

Bu Afşin, Selçuklu Komutanı ünlü Afşin Bey değil, arkadaşlar. O zaman Selçuklular daha Tarih sahnesine çıkmış değiller. Bu başka bir Afşin. Bazı kaynaklar Fars kökenli olduğunu, bazı kaynaklar ise bu Afşin'in Türk kökenli olduğunu ileri sürüyorlar.

Kitleleri yıldırma, tehdit etmek için önce kollarını kesmek istiyorlar. Sağ kolunu kesiyorlar Babek'in.

O anda arkadaşlar, en büyük endişesi ne bilir misiniz?

"**Acaba korktuğumu sandılar mı beni izleyen insanlar? Acaba Babek katledilmekten korktu diye bir düşünce akıllarına gelir mi?**"

Ölümü hiç umursamıyor, sadece bunu düşünüyor. Ve bileğinden akan kanı, sol eliyle avucuna dolduruyor, tabii biraz sonra kan kaybından cildinin sararacağını bildiği için; "**cildimin sararmasını, korktuğuma yormasınlar, yanlış anlamasınlar**" diye kan dolu avucunu yüzüne sürüyor, avucundaki kanı yüzüne buluyor. Ve yüzünü kızılaştırıyor.

Yiğitliğe bakın... O anda bile, tek düşündüğü şey: "**Onuruma, cesaretime acaba zerre kadar toz konar mı?**"

Tabii sonradan boynu vurularak katlediliyor, Samarra'da.

Samarra bildiğimiz gibi, ABD başhaydudunun da büyük katliamlar yaptığı bir kent. Ama o tarihî Samarra değil, onun biraz yanı başında kurulan, sonra kurulan bir kent. Yine 11'inci **İmam El Askeri** de yatıyor, Samarra'da, onun türbesi de burada ve onun babası olan **Ali Naki**'nin türbesi de burada. 10'uncu İmam Ali Naki, El Askeri'nin babası. Onların türbeleri de burada.

Yine **Spartaküs**, köleci Roma İmparatorluğu'na karşı baş kaldırıyor. Hiç korku duymadan, yiğitçe ölüme gidiyor. Sosyalist bir programı olmamakla birlikte, Roma İmparatorluğu'nda köleliği ortadan kaldırmak için, isyan ediyor bildiğimiz gibi.

Balkanlarda Sosyalist bir iktidar kurmak amacıyla ayaklanan **Zilotesler** (İçi Ateşli Olanlar, Coşkulular), 27 Ekim 1341 günü **İşçi Branos**'un önderliğinde işçilerden, köylülerden, esnaflardan oluşan bir devrimci halk isyanının zaferiyle Edirne'de bir sosyalist halk yönetimi ya da halk iktidarı kurdular. Bu iktidar, tarihte **Edirne Komünü** adıyla anılır. Bundan bir yıl sonra da, 1342 yılında, Zilotesler Selanik merkez olmak üzere, yakın çevresini de kapsayan ve Tarihte "**Selanik Komünü**" olarak geçen bir komün kurdular. Sosyalist bir iktidar kurdular. Ve bu iktidar 1349'a kadar, 7 yıl hayatta kaldı. Bu hareket, Komün'ün yıkılmasından 9 yıl sonra doğan, çocukluk ve ilk gençlik yıllarını Ziloteslerin Edirne ve Selanik Komüncülerinin öykülerini hayranlıkla dinleyerek geçiren Şeyh Bedreddin'i önemli

ölçüde etkilemiştir. Şeyh Bedreddin de, bildiğimiz gibi, o bölgenin insanıdır. Simavna'da (Samaona) doğmuş, orada büyümüştür.

Ve **Şeyh Bedreddin**, arkadaşlar...

Bildiğimiz gibi, savunma yapmayı reddediyor Mevlana Haydar'ın karşısında, kendisini yargılayan Haydar'ın karşısında dimdik; **“Uzatma sözü, uzun etme, kes gevezeliği”** diyor **“ver idam hükmümüzü geç.”** diyor. Yani, hiç gereksiz konuşmaya bile tenezzül etmiyor düşman karşısında. Böylesine yiğit bir devrimci önder.

Yine **Börklüce**, aynı şekilde...

Bilge Umar, uzun uzun anlatır **“Börklüce”** adlı eserinde...

Demek istediğimiz, arkadaşlar, yiğitlik böylesine vazgeçilmez, önemli bir değerdir.

Sovyetler'in son yıllarına baktığımız zaman ise ne görüyoruz?

Bir tek örnek verelim. 1991'de alçak, sarhoş, ABD uşağı, köpekleşmiş sefil **Yeltsin**'in polisleri, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ne geliyorlar. Diyorlar ki: **“Bir saat içinde eşyalarınızı alıp, boşaltacaksınız binayı ve bir daha gelmeyeceksiniz.”**

Bir saat içinde ceketlerini alıp, 5 bin kişi yoldaşlar, 5 bin kişi, arkalarına bakmadan, koyunun ağıldan boşaldığı gibi, boşalıp gidiyorlar... Bir teki direnmeyi, dövüşmeyi düşünemiyor. O cesaret yok çünkü. O insanlık, o onur, o kişilik kalmamış.

Bunlar devrimi koruyabilir mi, yoldaşlar?

Koruyamaz.

ABD Emperyalistleri karşısında, uluslararası devrimin önderliğini yapabilir mi bu insanlar?

Yapamaz.

Sosyal olayları kavramak için insan bütün benliğiyle davaya kilitlenmeli

Bu insanlarda devrimci bir ruh kalmamış. Uçup, yok olup gitmiş... İçi boşalan, çürüyen meyveler gibi, bir dışlarında kabuk kalmış bu insanların. İçleri uçmuş gitmiş... Sadece surette, görünüşte insan bunlar, ama ruhları kaybolmuş. Tabii ki bunlar devrimi koruyamaz. O ülke ne kadar güçlü, ellerindeki teori ne kadar zengin, güçlü olursa olsun, onlar anlayamazlar.

Bir gerçeği anlamak için ona içtenlikle, ruhunuzla, zekânızla, enerjinizle kilitlenmeniz, odaklanmanız gerekir, yoldaşlar. Yoksa anlayamazsınız.

Zekâ her şeye yetmez, her şeyi kavramanıza yetmez. Eğer zekâ her şeye yetseydi, tüm namuslu insanların Sosyalist ve Marksist-Leninist olması gerekirdi. Ama ne yazık ki böyle değil.

İşte burada Küba Devrimi gibi büyük bir devrimin kutlamasını yapıyoruz ve günlerden beri Ankara gibi, Türkiye'nin Başkenti bir ilimizde, arkadaşlar afişlerimizle, el ilanlarımızla, stantlarımızla duyurusunu yapıyorlar. Ve bu kadar duyarlı insan bir araya gelebiliyoruz, arkadaşlar... Demek ki, insanlar bu devrimin büyüklüğünü, eğer gerçekten zekâlarıyla orantılı olarak, insanlara neler kazandırdığını anlayabilmiş olsalardı, bizim stadyumda kutlamamız gerekirdi bu Devrim'in 50'nci Yıldönümü'nü.

Zekânın, sosyal olayları kavramakta tek başına nasıl yetersiz kaldığını anlatabilmek için bir tek örnek vermek istiyorum:

Bildiğiniz gibi II. Abdülhamit, Osmanlı Derebeyliğinin en ünlü, en önde gelen temsilcilerinden biridir. Onun en küçük Şehzadesini, Mustafa Kemal'in yaveri Salih Bozok'un oğlu Cemil Bozok anlatıyor. (Bildiğiniz gibi Salih Bozok, Mustafa Kemal öldükten hemen sonra intihar etmek istiyor, kalbinin üzerine kurşun sıkarak kendisini öldürmek istiyor. Mustafa Kemal'i bu kadar çok seviyor. Aynı zamanda çocukluk arkadaşı M. Kemal'in. Abdülhamit, Meşrutiyet Devrimi sonrasında tahttan indirilir ve Selanik'e gönderilir. Orada ev hapsinde tutulur. Salih Bozok da o zaman bir subay olarak Abdülhamit'i korumakla ve gözetlemekle görevlendirilen askeri birlikte.) Bu yüzden Cemil Bozok da Abdülhamit'in en küçük şehzadesiyle öğür-akran; birlikte bulunuyorlar. Yani düşük padişahın ve muhafız subayının yaşıt çocukları olarak birlikte oyun arkadaşlığı ediyorlar, o yüzden tanışıyorlar.

Sonradan Selanik, Balkan Savaşları sonrasında düşünce, Abdülhamit bildiğimiz gibi Beylerbeyi Sarayı'na nakledildi ve 1918'de ölünceye kadar orada göz hapsinde, gözetim altında yaşadı. Abdülhamit'in en küçük Şehzadesi, arkadaşı Cemil Bozok'a bir mektup gönderiyor:

“Kardaşım, mektubunuzu aldım. Beni bu suretle hatırladığınıza çok memnun oldum. Afiyette olduğunuzu da işittim. Bu da ayrıca beni memnun etti. Allah'a hamdolsun, bende afiyetteyim. Mektebe başladığınızı hocamdan öğrendim. Okumanın lezzetini iyice anladığınızı bildiğim için fazla sözlere ve nasihatlere lüzum görmem. Zira çok çalışacağınıza, hain düşmanların pis ayakları altında kalan sevgili yurdumuzu kurtarmak için şimdiden iyice hazırlanacağınıza eminim. Sarayda beraber geçirdiğimiz günleri, birlikte oynadığımız zamanları hatırlıyorum ve gene beraberce oynamak için o güzel günleri arıyorum. Size bir ricam var. Bursa'daki faziletli büyükbabalarımın (O zaman Salih Bozok Bursa'ya naklediliyor, Cemil Bozok da orada yaşıyor. O yüzden Bursa'ya gönderiliyor mektup.) türbelerini ziyarete gittiğiniz zaman beni de hatırlayınız ve onlara hürmet ve tazimlerini söyleyiniz.

“Kardaşım Cemil, arada sırada böyle mektuplar gönderirseniz çok memnun olurum. Şimdilik bu kadar kâfidir. Baki daima sıhate olmanızı isterim kardaşım.

“Şehzade Mehmet Abit.”

Şimdi bu mektubu gönderdiği zaman henüz 9 yaşındadır, Şehzade Mehmet Abit. Bildiğimiz gibi, ilk beş Osmanlı Padişahının türbesi yani mezarı Bursa'dadır. O dönemde başşehir Bursa'ydı. “Onların mezarlarını ziyaret et”, diyor. Ne kadar iç tutarlılığa sahip. Meramını ne kadar sistematik ve net, kesin ifadelerle ortaya koyabiliyor. Ve ne kadar doğru ve düşünce yönü uyumlu bir şekilde sentezleştirilmiş bir mektup. Bu, yüksek bir zekânın ürünü, arkadaşlar.

Hep söylerim, insanın dili kullanma gücü, ifadelerini anlatma gücü, ifadelerini temellendirme ve kesince anlaşılır şekilde ortaya koyabilme gücü, zekânın en önemli göstergelerinden biri. Yani şu mektup, şehzadenin IQ'sunun 140'ın üstünde olduğunu, psikolog arkadaşlarımız daha iyi bilirler, gösterir.

Yine tarihî olaylardan bildiğimiz gibi, babası II. Abdülhamit de çok zeki bir padişaktır.

Ama buna rağmen, çökmekte olan Osmanlı derebeyliğinin çöküş sebeplerini ve o çöküşten kurtuluşun yolunu görebilmiş mi Abdülhamit?

Asla.

Niye?

Çünkü o derebeyi değerler sisteminin önyargılarıyla dolu bir kafaya sahip. O zaman zekâ göremez olayları. Göremez, kavrayamaz... Tarihin ne yöne aktığını, Osmanlı'nın, yani Türklerin diyelim ve Osmanlı yönetimindeki Müslüman, Hıristiyan tüm diğer halkların kurtuluşunun ne yönde olduğunu asla göremiyor. Batı'nın, Kapitalizm denen daha üst bir üretim sistemine geçtiğini, Osmanlı'nınsa tam tersi bir gidiş tutturarak, her geçen gün biraz daha derebeyliğin bataklığına saplandığını göremiyor. Emperyalizm aşamasına ulaşmış Kapitalist Avrupa'yla, derebeyleşmiş Osmanlı'nın baş edemeyeceğini anlayamıyor. Hadi, Sosyalizm o dönemde henüz bir ülkede iktidara gelmemiş; bu yüzden II. Abdülhamit Marks-Engels'i tanıyamıyor, bilemiyor, diyelim. Ama Kapitalizmi olsun, bu zekaya sahip bir insanın görmesi ve Osmanlı'nın yaşayabilmesi için, onu paylaşmak isteyen Avrupa'yla rekabet edebilmesi için, görmesi ve acilen Osmanlı'da uygulamaya koyması gerekmez mi?.. Onu da anlayamıyor...

İşte demek ki, Usta'mız da der ya, şu anda Partimizin bütün şubelerinde asılı olan o ünlü yazısında: İnsan bütün benliği ile davaya kilitlenmeli, odaklanmalı. Ancak o zaman davanın, kavganın sorunlarını anlayabilir ve kavga size yol gösterir. Nasıl mücadele edeceğinizi, ne yöne ilerleyeceğinizi gösterir size; kendiliğinden gösterir. Ama o ruhu yitirdiğiniz zaman, kör ve sağır olursunuz. Zekânız hiçbir şeyi görüp kavrayamaz.

İşte bu yoldaşlar, Küba Devrimi'nin önderleri, hem cesur, hem de ikinci bir özellik olarak; davalarına ölesiye kilitlenmişler. Sarsılmaz bir bağlılıkla bağlanmışlar davalarına, kurtuluş davalarına. Ernesto Yoldaş da tekrarladı: **“Patria o Muerte”**, yani **“Ya Vatan Ya Ölüm”**. Üçüncü bir şık yok. Ya zafer kazanacağız ya şehit olacağız. Böylesine bağlanmışlar, arkadaşlar.

O zaman, tabii ki davanın yönünü, gelişim yönünü, çıkış yönünü, zafere giden yönünü görebilir bu yoldaşlar. İşte güçleri buradan geliyor bu yoldaşların. Önderlik kaliteleri buradan geliyor.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ndeki o beş bin insanın ise hiçbiri göremez. Nitekim göremediler. Çürüdüler, halktan koştular. Halkla tüm iletişim bağları, telleri koştular.

Marks da, Lenin de der ki: Paris Komünistlerinin en yiğit, en amansız savaşçıları kadınlar oluşturuyordu. Bu gerçeği, Paris Komünü'nü deviren alçak burjuvazinin katliamcı, canavarlaşmış önderi **Thiers**'de itiraf eder: **“Paris Komünistlerinin tamamı kadınlardan oluşuydu, işimiz çok zor olurdu.”**, der.

Kadınlar daha yiğit, daha mücadeleci, daha inatçı, davalarına daha bağlı savaşçılardır.

Bu gerçek, Sovyetlerin son dönemindeki, Yeltsin'in bir emri üzerine Parti Merkezini bir saat içinde boşaltan devrimciliklerini yitirmiş korkaklardan oluşan partililerinden biri, evine gelip olayı eşine anlattığı zaman bir kez daha kanıtlanıyor. Bu içi boşalmış, çürümüş, sözde komünistlerden biri “böyle böyle oldu” diye felaketi anlatıyor eşine. Kadın anında **“Bunu nasıl yaparsınız?”** diyor. **“Beş bin kişi... İcinizden bir teki bile mücadele etmeyi nasıl düşünemez! Karşı çıkmayı nasıl düşünemez!”** der. Ve kocası olacak o insan sefaleti utanç içinde kıvrır. (Henry Alleg, **“Büyük Geri Sıçrama”** adlı kitabında bu olayı anlatır.)

İşte biz de bu yüzden bir özdeyişimizde; **“Devrimci kavgada bazen bir büyüktür yüzden”**, deriz. Bu yüz rakamı, küçük bir rakam aslında. Bazen bir büyük olur binden, beş binden, on binden, milyonlardan da büyük olabilir bir, bazen: Küba Komünist Partisi'nin, Fidel'in önderliğindeki yoldaşlarla, eski çürümüş son dönemindeki Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin yönetiminde bulunan insanları kıyasladığımız zaman.

Che yine Bolivya'da, 53 kişilik gerillası her çarpışmada bir iki kayıp veriyor. En son 1967 yılının 8 Ekimi'nde, 17 kişiye düşüyor sayıları, arkadaşlar. 17 kişi... Barrientos'un 4 bin kişilik, her türden silah ve gereçle donanmış, ordusu peşlerinde. Ve iki bin kişi kuşatıyor **Yuro Geçidi**'nde. Che'nin yüreği normal temposundan bir tek sayı fazla atmıyor. O kuşatmadan çıkış stratejisini oluşturuyor ve ona göre savaşa giriyor. Yani gerillayı yavaşlatmayı asla düşünmüyor. “Ya zafer ya ölüm”, üçüncü bir şık yok... Böylesine yiğit insanlar.

Halkın özlemlerini, ihtiyaçlarını anlamak için insanları yürekten sevmeliyiz

Bir üçüncü özellikleri, **insan sevgisiyle dolu** oluşları, arkadaşlar bu önderlerin.

Yiğitler, ama asla gaddar değiller. Zalim değiller. Küçücükten beri babam hep anlatırdı: “Oğlum, cesur adamdan korkma. Korkak adamdan çekin” derdi. “Cesur adam çünkü karşından gelir. Asla seni arkandan vurmaz. Asla ikiyüzlü davranmaz. Hile, dümen, düzen bilmez. Neyse gönlünden geçen, o dilindedir, açıkça söyler sana. Kalleşlik yapmaz” derdi. “O yüzden zalim de olmaz cesur adam. Sadece doğru bildiğini savunur” derdi. “Asıl, çekinmemiz, tedbir almamız gereken korkak adamlardır. Onlar yılan gibidir.” derdi. İşte, bu önderler de, Küba Devrimi'nin önderleri de böyle yoldaşlar.

“Küba Uzak Değil” adlı kitabında **Dursun Özden** anlatır. Fidel, Vietnam Savaşı'nın en azgın olduğu günlerde Vietnam'a davetlidir. Ve alçak haydut ABD Emperyalistleri her türden silahla olduğu gibi, napalm bombalarıyla da Vietnam Halkını vurmakta, yakmakta, kanatmaktadırlar. Küçük bir kız, 9 yaşlarında bir kız, napalm bombasının açtığı tahribat sonucu, kolu ve yüzü tanınmaz hale gelmiş. Fidel görmek ister, halkla tanışmak ister. Kıza söylerler: “Küba Devrimi'nin önderi Fidel Castro yarın sizi ziyarete gelecek, sizinle görüşecek” diye. O küçücük yavru tabii, o dünyasında karşılaştığı, yaşadığı acı olayları baz

alarak: “Devrimimizin dostu bir Batılı, bir beyaz adam, devrimimizin dostu öyle mi? Bu ne güzel bir şey” der. Yani onun gördüğü tüm beyaz adamlar, Batılı insanlar düşman, zalim, haydut, işgalci, katliamcı. O yüzden heyecanla bekler Fidel’i. Fidel gelir konuşurlar, tabii tercüman aracılığıyla. Ve Fidel kucaklar kızını. Ve bu Vietnamlı yaralı kız, bu görüşmeyi anlatırken şöyle der bir yerinde: **“Biraz sonra o geniş göğsün sarsılmaya başladığını gördüm. Dönüp baktığımda gözlerinden yaşlar süzülüyordu Fidel’in.”** Yani bu başhaydudun, bu kanlı zalimin yaptığı tahribatı gördüğü zaman, o zavallı kızın acılarını nasıl yüreğinin tâ derinliklerinde duyar. Böylesine de duyarlı bir insandır, Fidel.

Halkının acılarını, duygularını, düşüncelerini böyle bir insan anında hissetmez mi?

Tabii ki hisse eder.

Lenin der ki:

“Biz komünistler olarak okyanusta bir damlayız. Başarımızın sırrı, halkın özlemlerini, isteklerini, taleplerini, duygularını doğru bir şekilde kavramamızdadır. Eğer bunu yapabilirsek devrime önderlik edebiliriz, sosyalist ekonomiyi örgütleyebiliriz ve toplumu komünist idealimize doğru götürebiliriz, öncülük edebiliriz.”

İşte halkın özlemlerini anlayabilmek, duygularını, ihtiyaçlarını kavrayabilmek için, onları yürekten, kardeşinizmiş gibi, en yakınınızmiş gibi, her bir üyesiyle birlikte sevmeniz gerekir, arkadaşlar. Böyle olunca da, onlardan sizi koparacak hiçbir ayrıcalığı kabul etmemeniz gerekir.

İşte Kübalı yoldaşlarımız burada; Fidel’in aylığı yirmi beş dolar. **“Bu para bana yetiyor”** der. **“Zaten halkımın her biri gibi benim de bütün ihtiyaçlarım, toplum tarafından karşılanıyor. Sağlığım, konutum, işim. O yüzden bu yirmi beş dolar bana yeter, yetiyor; hiçbir sıkıntım yok”** der. Ve ortalama Küba Halkının aldığı para da bu, arkadaşlar bugün. Ama eğitim, sağlık, konut parasız ve diğer ihtiyaç maddeleri de son derece ucuz olduğu için bu parayla rahatça geçiniliyor. 7 yaşına kadar her çocuğa günde bir kilo süt veriliyor, bedava, arkadaşlar mesela. Arkadaşlarımız ayrıntılarıyla anlatırlar bunu gerekirse, sorarsanız. Yani böylesine halkıyla eşitlemiş. Öyle olunca, halkla arasındaki iletişimi sağlayan tellerin hepsi çok iyi çalışıyor, çok güçlü. O zaman halk da, önderlikle kaynaşmış yekvücut olmuş. Böyle olunca Küba Halkının tamamı, Fidel’e “Castro” demez, “Fidel” der Küba’da. Çünkü o bir kardeşleri, bir abileri, bir babaları... Daha başka bir şey değil.

Ferhan Şensoy Küba’da bir film çevirmişti, arkadaşlar. Adını unuttum şimdi. Bir pazaryerinden geçerken, Fidel’de bir görevden geliyormuş. Pazarıcılardan biri karşılaşıyor, Fidel’in omzuna elini koyuyor, aynı sokakta yaşayan yahut yaşıt gençlermiş gibi, birlikte büyümüş insanlarmış gibi, teklifsiz senli benli konuşuyorlar, şakalaşıyorlar. Yani her sıradan insan, Fidel’le böylesine yakın ilişki kurabiliyor, konuşabiliyor. Yani kendisini asla halkının üstünde görmüyor Fidel. Onlarla birlikte, onların bir önderi olarak görüyor ve onlardan uzaklaştığı anda, onların duygularını ve özlemlerini anlayamayacağını biliyor. Sürekli onların içinde ve Küba Önderliği de böyle, arkadaşlar. O yüzden, Küba Halkı her zaman ezici çoğunluğuyla Fidel’in yanında. ABD Emperyalizminin bütün provokasyonlarına rağmen, Küba’da devrim hiç sarsılmıyor. Hiç kimse tereddüt geçirmiyor devrimden vazgeçmeme, devrimi sürdürme konusunda. Herkes sadakatle bağlı. Aksini düşünemez, arkadaşlar. Düşünülemez bile aksi Küba’da, halkın çok büyük ezici çoğunluğu için. Böyle olunca Fidel der ki, Programını kapsamlı bir şekilde açıkladığı 1961 Aralığında: **“Ben bir Marksist-Leninistim. Ölünceye kadar da böyle kalacağım.”**

(Alkışlar...)

1961’den bu yana kırk yedi yıl geçti değil mi, yoldaşlar?

Fidel, hep sözüne sadık kaldı. Hiç sarsılmadı, hiç esnemedi, hiç tereddüt geçirmedi yolu konusunda. **“Adamızı batırabilirler emperyalistler, ama sosyalist sistemimizi asla değiştiremezler”** dedi. Böylesine kararlı oldu, yoldaşlar.

Ve biz de diyoruz ki: **Küba Halkı, bu dünya ve dünyada insanlık var olduğu sürece Marksist- Leninist kalacak ve sosyalist kalacak. Ve insanlığın onuru olmaya devam edecek.**

Tarihte, derim ya arkadaşlar, gerçekten hep büyük işler yapmış, olumlu anlamda insanlığa örnek olmuş kahramanlara, önderlere baktığımız zaman, hepsinin cesaret, davalarına bağlılık ve insan sevgisiyle dolu olduklarını görüyoruz.

Selahaddin Eyyubi'nin Anısı bugün bile niçin capcanlı?

Elimde tuttuğum bu kitap "**Arapların Gözüyle Haçlı Seferleri**" adlı bir kitap. **Amin Maalouf** yazarı. Burada, ünlü Selahaddin'den söz ediyor. 1187'de Kudüs'ü haçlıların elinden kurtaran Selahaddin'den.

Selahaddin de bildiğimiz gibi, güçlü ve zalim Haçlı Ordularını yenerek, onları eze eze yenerek, Kudüs'ü kurtarıyor.

Bu komutanın özellikleri, arkadaşlar, çok dikkat çekici. Yani zaferinin büyüklüğünün sırrı nereden geliyor? Bunu anlatıyor bize, ele veriyor.

Tarihçi anlatıyor:

"Bir gün Selahaddin yorgundu ve dinlenmeye çalışıyordu; o sırada memluklarından biri yanına gelip imzalanacak bir evrak uzattı. (Memluk; köle asker yani kölelerin asker haline getirilmiş ve asker olarak orduda hizmet eden kesimi, onlara verilen ad Memluk. – N. Ankut) 'Şimdi bitkinim' dedi Sultan, 'bir saat sonra gel!' Adam ısrar etti. 'Efendi imzalayıversin!' diyerek kâğıdı neredeyse Selahaddin'in burnuna soktu. Sultan, 'Yahu mürekkep hokkam yok yanımda!' diye cevap verdi. Selahaddin çadırının girişinde oturmuştu ve memluk içerde bir mürekkep hokkası olduğunu fark etti. 'İşte hokka orada, çadırın dibinde' dedi; yani Selahaddin'e gidip hokkayı almasını söylüyordu. Sultan şöyle bir döndü, hokkayı gördü 'Vallahi doğru söylüyorsun, oradaymış!' dedi. Sonra geriye doğru uzandı, sol koluna yaslanıp sağ eliyle hokkayı aldı. Sonra da evrakı imzaladı." (agy, s. 166)

Düşünebiliyor musunuz alçakgönüllülüğü, arkadaşlar?..

Kendisine böylesine zorlamayla evrak imzalatıran, ısrarla tavrını sürdüren emrindeki bir köle asker... Ve Selahaddin'in bu asker karşısındaki tutumu da bu oluyor. O ki, koca Haçlı Ordusu'nu dize getirmiş... Ve bu insan, o kadar yufka yürekli ki...

Kudüs'ü kuşatıyor. Haçlı kumandanı, o kuşatmadan çıkış olmadığını, önceden yapılan savaşları göz önüne getirince, kavırıyor. Hiçbir şekilde o kuşatmayı yarma imkânı yok. Selahaddin'le görüşüyor ve şehri teslim ediyor. Selahaddin, hiçbir Hıristiyanın burnunun kanatılmasına izin vermeden şehri alıyor. Üstelik de mağluplardan çok az bir kurtuluş fidyesi alıyor. Yoksullardan, yaşlılardan, kadınlardan ve çocuklardan ise hiç fidye almıyor. İki yüz bin dinar fidye ödeme gücüne sahip olan zenginleri, onar dinarlık fidye karşılığında özgür bırakıyor. Böylece Selahaddin, milyonlarca dinar fidye alması mümkünken onu mağluplara bağışlıyor. Ben Kudüs'ü fidye için, taht için, saray için almadım. Allah'ın kutsal kentini yeniden Müslümanlara vermek için aldım, diyor.

Hâlbuki aynı Haçlılar, Kudüs'ü aldıkları zaman, şehirdeki tüm Müslüman nüfusu katlediyorlar ve bununla övünüyorlar. O zamanın Haçlı Tarih yazıcıları, anlatıcıları Haçlı komutanlarından şu övünmeyi aktarıyorlar: "**Muzaffer ordularımızın atları, Kudüs sokaklarında ilerlerken akan Müslüman kanı dizlerine kadar geliyordu ve atlarımız dizlerine kadar kan içinde şehrin sokaklarında yürüyorlardı.**"

Böylesine zalimane bir şekilde Kudüs'ü almışlar ve Selahaddin'in tutumu bu.

Konu Kudüs'ten açılmışken, bir kez daha Amin Maalouf'tan aktarma yapalım:

"(...) Aynı anda Selahaddin, ordusundan birkaç emiri Kudüs bölgesine gönderir; orada Beytullahim'in de içinde olduğu birçok yerleşimi ele geçirirler. Artık sultanın tek bir isteği kalmıştır: Muzaffer seferini ve kariyerini Kudüs'ü geri alarak

taçlandırılmak. (Selahaddin, Filistin'i yukarıdan aşağıya, şehir şehir alarak Kudüs'e gelip dayanmıştır artık. – N. Ankut)

“Halife Hz. Ömer gibi, bu kutsal yere hiçbir şeyi yıkmadan ve kan dökmeden girmeyi başarabilecek midir? Kudüs sakinlerine bir mesaj gönderip şehrin geleceği hakkında görüşmeye çağırır. Şehir ileri gelenlerinden oluşan bir heyet Askalan'a onunla konuşmaya gelir. Galibin önerisi mantıklıdır: Şehir ona savaşız teslim edilirse, isteyen kent sakinleri tüm mallarını da yanlarına alarak serbestçe gidebilecek, Hıristiyanların ibadet yerlerine hürmet edilecek ve gelecekte hac için Kudüs'e gelmek isteyen Hıristiyanlar bunu rahatça yapabilecektir. Ama sultanı çok şaşırtan bir şey olur ve Frenkler sanki güçlerinin doruğundaymışçasına, burunlarından hiç kıl aldırmadan cevap verirler. Kudüs'ü, İsa'nın öldüğü şehri teslim etmek mi? Asla! Şehir onlara aittir ve kanlarının son damlasına kadar onu savunacaklardır.

“O zaman Kudüs'ü kılıcı hakkına fethetmeye yemin eden Selahaddin, Suriye'nin dört bir yanına dağılmış birliklerine Kudüs çevresinde toplanmalarını emreder. Tüm emirler oraya akın eder. (...)

“Kuşatılmış şehirde savunmanın sorumluluğu Remle Senyörü Balian d'lbelin'e verilmiştir. İbn'ül-Esir'e göre, *Frenklerin arasında hemen hemen krala eşit konumda bir senyördü.* Frenkler bozguna uğramadan kısa bir süre önce Hittin'den ayrılmayı başarmış, sonra Sur'a sığınmıştı. Karısı Kudüs'te kaldığı için, yaz boyunca Selahaddin'den gidip karısını getirebilmek için izin istemiş, yanında silah taşımayacağına ve Kudüs'te sadece bir gece kalacağına söz vermişti. Ama Kudüs'e vardığında, kalması için ona yalvardılar, çünkü ondan başka kimsenin direnişi yönetmeye yetecek bir otoritesi yoktu. Ama şerefli bir adam olan ve sultanla yaptığı anlaşmaya ihanet etmeden Kudüs'ü ve ahalisini savunmayı kabul etmesine olanak bulunmayan Balian, kararı Selahaddin'e bıraktı ve yüce gönüllü sultan, onu verdiği sözün bağından kurtardı. Eğer ödevin Kudüs'te kalmanı ve silah taşımanı gerektiriyorsa, öyle yap, dedi. Üstelik Kudüs'ün savunmasını örgütlemekle fazla meşgul olan Balian, karısını korunaklı bir yere kendisi götüremediği için, sultan kadına Sur'a kadar eşlik etmek üzere muhafızlar verdi!

“Selahaddin şerefli bir adamın, isterse en amansız düşmanı olsun, hiçbir isteğini geri çevirmezdi.”(agy, s. 181-182)

İşte Selahaddin, böylesine yiğit, yüce gönüllü ve insancıl olduğu için, onun hatırası sekiz yüz yıldan beri gönüllerde yaşamaktadır.

“Selahaddin'in hususi kâtibi ve tercüme-i hal (biyografi) yazarı Bahaeddin'in naklettiği bu hadise, onu hem kendi çağının hem de tüm zamanların diğer hükümdarlarından ayıran özelliğini çok iyi yansıtır: güçlülerin en güçlüsü olduktan sonra bile, sıradan insanların yanında mütevazı kalmayı bilmek. Vakanüvisleri onun cesaretinden, adaletinden ve cihat azminden de söz ederler tabii ki, ama anlatıları içinde daha etkileyici, daha insanî bir imge sürekli öne çıkar.

“Bir gün, *diye anlatır Bahaeddin,* Frenklere karşı seferin ortasındaiken, Selahaddin yakınlarını çağırıp çevresine topladı. Elinde yeni okuduğu bir mektup vardı ve konuşmaya başlayınca hıçkırıklara boğuldu. Biz de onu bu halde görünce gözyaşlarımıza engel olamadık, hâlbuki konunun ne olduğunu bile bilmiyorduk. Nihayet ağlamaktan kısılmış bir sesle “yeğenim Takuyiddin ölmüş!” dedi. Ve yine sıcak gözyaşları dökerek ağlamaya koyuldu, bizle beraber.

Ve yine:

“Selahaddin sadece kendi yakınları öldüğünde gözyaşı dökmez. Bir kez, *diye hatırlar Bahaeddin,* sultanın yanında Frenklere karşı at sürerken, ordunun keşif kollarından bir adam yanında ağlaya ağlaya göğsünü bağrını döven bir kadınla çıka geldi. (Yani Hıristiyan bir kadın – N. Ankut) Adam, ‘Efendimizi görmek için Frenklerin

yanından kopup geldi, biz de getirdik onu' diye açıkladı. Selahaddin tercümanından kadını sorguya çekmesini istedi. Kadın dedi ki: 'Dün Müslüman çapulcular çadırıma girip küçük kızımı çaldılar. Bütün gece ağladım, durdum. O zaman bizim şeflerimiz bana dediler ki: Müslümanların Kralı merhametlidir, sana izin veriyoruz, git onu gör ve kızını sor. O zaman ben de kalktım geldim, tüm umudumu sana bağladım.' Selahaddin uygulandı ve gözleri doldu. Köle pazarında kızı aratmak için birini gönderdi ve bir saat geçmeden çocuğu omuzlarında taşıyan bir atlı çıkıp geldi. Kızın anası onu görür görmez yere atladı. Yüzünü kumlara buladı ve bu sahneyi izleyen herkes heyecandan ağlamaya başladı. Kadın göğe bakıyor ve anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Kızı geri verildi ve kadın Frenklerin ordugâhına geri götürüldü."

Selahaddin, Kürt Milliyetinden bir önder bildiğimiz gibi, arkadaşlar.

"Selahaddin'i tanımış olanlar onun fiziksel görünüşü üzerinde fazla durmazlar. Kısa ve düzgün sakallı, ufak tefek, çelimsiz bir adam. Yüzünden, o düşünceli ve biraz melankolik, birden bir gülüşle aydınlanıp karşısındakinin içini ferahlatan, güven veren yüzden söz etmeyi yeğlerler. Misafirlerine karşı hep cana yakın davranır, onları mutlaka yemeğe alıkoymak için ısrar eder, kâfir bile olsalar saygıda, hürmette hiç kusur etmez, onları onurlandırır ve tüm taleplerini yerine getirir. Bir insanın kendisini görmeye gelip yanından hayal kırıklığıyla ayrılmasını kabullenemez ve bazıları da onun bu özelliğini istismar eder. Bir gün, Frenklerle ateşkes yapıldığı bir dönemde, Antakya Prensi hiç habersiz gelip Selahaddin'in çadırının önünde dikilir ve Sultan'ın dört yıl önce aldığı bir bölgeyi kendisine vermesini ister. Sultan da bu bölgeyi ona verir!" (agy, s. 166-167)

Tabii "paraya pula da hiç önem vermez" diyor, devam ediyor.

"Hazineدارları, diye açıklar *Bahaeddin*, ne olur ne olmaz diye bir miktar parayı hep ondan gizli bir köşede tutuyorlardı; çünkü efendilerinin bu ihtiyat akçesinin varlığını öğrenirse hemen harcayacağını biliyorlardı. Bu tedbire rağmen, Sultan öldüğünde devlet hazinesinde bir tek Sur altın külçesi ve kırk yedi gümüş dinar vardı.

"Bazı mesai arkadaşları onu savurganlıkla suçlayınca, Selahaddin patavatsız bir gülümsemeye yanıtlar onları: "Bazı insanların gözünde para kumdan daha önemli değildir." Aslında serveti ve lüksü hor görmesi son derece samimidir ve Fatımi halifelerinin o göz kamaştırıcı sarayları eline geçince oralara emirlerini yerleştirip kendisi vezirlere ayrılmış daha mütevazı konutta kalmayı tercih eder."(agy, s.168)

Yani özetçesi, yiğit insanlar, Tarihte, hep yufka yürekli, insan sevgisiyle dolu insanlardır.

Yine ünlü, Ortaçağın Ermeni Tarihçisi **Urfalı Mateos Vakayinamesi**, 952 ve 1136 arasındaki olayları anlatır. Kendisi Urfa'da yaşamış bir Ermeni rahibidir. İşte o Tarihçi, **Alpaslan**'ı anlatır. Bildiğiniz gibi **Romen Diojen, Malazgirt Savaşı**'nda yenildikten sonra, çok iyi davranır, insancıl davranır Alpaslan. Onu teselli eder: "**Olur böyle şeyler, her savaşın sonunda bir taraf galip gelir, takma kafanı bunlara**" der. Ve belli anlaşmalar yaparak gönderir. Ama onun taraftarları, hemen yerine üvey oğlunu tahta geçirirler yenildiği için ve kendisini Antakya'da yakalatıp gözlerini oyduurlar.

"(...) Sultan, bunu haber alınca ağladı ve Diojen'in akıbetinden dolayı çok kederlendi. Sultan: "Romalıların Allahu yoktur. İranlılarla Romalılar arasında (İranlılardan derken kastettiği Selçuklulardır. – N. Ankut) aktedilmiş olan (yani Selçuklular arasında anlayacağız biz. – N. Ankut) dostluk ve ittifak yemini bugün çözülmüş oldu. Bundan sonra Haça tapınan bütün milletler kılıçla mahvedilecek ve bütün Hristiyan milletleri esaret altına alınacaktır" dedi. (Yani Diojen'in öcünü almak istiyor, nasıl böyle bir şey yaparsınız diye. – N. Ankut) O, Diojen'i hatırlayıp ah çekiyor ve bütün İranlılarla beraber onun akıbeti için ağlıyordu"(age, s. 144)

Yani böylesine üstün yeteneklere sahip yiğit, kararlı bir komutan, ama böylesine de yufka yürekli ve insancıl. Yendiği eski düşmanının, başına gelen felaket yüzünden bile ağlayabiliyor. Tabii yukarıdaki sözleri o kızgınlık anında söylüyor Alpaslan. Yerine geçen oğlu Melikşah da bunu biliyor. O yüzden babasının o andaki söylediklerini yapmıyor, sultan olunca. Hatta tam tersi biçimde davranıyor, Hıristiyan halka.

Yaralanıyor bildiğimiz gibi Alpaslan, kıytırık bir kalenin kumandanı tarafından. Üç gün yaralı kalıyor, sonra ölüyor. Anlatmayalım gerisini. Ölmeden önce vasiyet ediyor: “Benden sonra oğlum Melikşah’ı sultan olarak tanıyasınız.” diyor.

Melikşah’ı da şöyle anlatır Urfalı Mateos:

“(…) Melikşah, babasına halef olarak tahta çıktı. O, iyi, merhametli ve Hıristiyanlara karşı tatlılıkla hareket eden bir zat oldu. Melikşah, babasının ölümünden sonra onun cenazesini beraberine alıp memleketine döndü ve babasını, Marand Şehrinde atalarının kabrine defnetti. Melikşah, hâkimiyeti boyunca Allahın yardımına mazhar oldu. O, bütün ülkeleri fethetti ve Ermenistan’ı sulh ve asayişe kavuşturdu.” diye yazıyor, bu Ermeni Tarihçi de. (age, s. 146)

Daha pek çok örnek verebiliriz bunlara. **Yani Tarihte, olumlu iz bırakan büyük önderler, cesur, davalarına kararlılıkla bağlı, acıma duygusuna sahip, insan sevgisi ile dolu kişilerdir. Böyle olmazsanız önderlik yapamazsınız. Büyük zaferler kazanamaz, büyük işler yapamazsınız, olumlu iz bırakamazsınız Tarihte.**

Şimdi yoldaşlar... Tabii bu 50 yıllık süre içinde ABD Emperyalizminin değişik ajanları, zaman zaman Küba’ya, gazeteci, televizyon muhabiri konumunda gidip Fidel’le söyleşiler yapıyorlar. Bunlardan birinde soruyor bir ABD Emperyalist temsilcisi: **“ABD’nin uyguladığı ekonomik abluka devriminizi ne yönden etkiledi?”** diyor.

Fidel: **“Devrimimizi olumlu yönde etkiledi. Bize savaşma azmi, savaşma ruhu kazandırdı”** diyor.

Tabii halka büyük maddi zararlar verdi. Kübalı Yoldaşlarımız daha iyi bilirler. Küba, belki 100 milyarlarca dolarlık kayba uğradı, 50 yıldan bu yana ABD’nin ve taraftarlarının uyguladığı ekonomik abluka yüzünden, ama onların savaşkanlık ruhunu hep bileli, arkadaşlar, hep diri, canlı tuttu.

Yine **“Devrim İçin Savaşmayana Komünist Denmez”** adıyla yayımlanan konuşmasında Fidel: **“Bir komünistin belirleyici niteliği, oligarşilere, sömürüye ve emperyalizme karşı durmasıdır”** der, arkadaşlar.

Kübalı Yoldaşlar, Uluslararası Proletarya Hareketiyle dayanışmayı ihmal etmiyorlar

Demek ki, bir yandan yerli Parababalarıyla savaşırken, bir yandan da onların ağababası ABD ve AB Emperyalistlerine karşı savaşı, uluslararası planda yürütülen savaşı, asla gözden uzak tutmayacağız. İkisini iyi sentezleyeceğiz, arkadaşlar.

O yüzden biraz önce Kübalı yoldaşıma da dedim ki:

Küba’nın zaferi bizim zaferimizdir. Küba’nın onuru bizim onurumuzdur. Çünkü biz aynı insanlık ideali için savaşan insanlarız. Ve bugün dünyanın başhaydudu ABD Emperyalizmine karşı aynı savaşı yürüten, aynı ordunun dünyanın değişik bölgelerindeki temsilcileriyiz.

Lenin de der ki:

“Proletarya hareketi özünde uluslararası bir harekettir.”

Bunu hiçbir zaman gözden uzak tutmayacağız, yoldaşlar.

İşte Kübalı Yoldaşlar, bir yandan halklarının ve ülkelerinin çıkarlarını böylesine hassasiyetle düşünürler ve onların onurlarını korurlarken, diğer taraftan uluslararası proletarya hareketiyle dayanışmayı da hiç ihmal etmediler. Yani 50 yıldan beri sürekli savaş halinde tuttular kendilerini ve emperyalizme karşı yürütülen bu savaşı sürdürdüler.

Hâlbuki Sovyetler’e ve Sosyalist Kamp’ın bugün çökmüş olan ülkelerine baktığımız zaman, bunun tam tersini görüyoruz. Nükleer silahların koruyucu şemsiyesi altında, kendi

ülkelerinin kabukları, sınırları içine kapandılar. Hiçbir zaman savaşmayı düşünmediler uluslararası emperyalizmle. “Barış içinde geçiş, barış içinde yarış, toplumsal ilerleme yoluyla insanlık sosyalizme varacak” gibi zırva tezler ürettiler. Tabii bunlar kendi korkak, çürümüş ruhlarının teorik planda ifadelendirilişi, dile getirilişiydi. Başka hiçbir değer taşımazdı bunlar devrimci açıdan. O yüzden, bu sentezi hiçbir zaman uzak tutmayacağız.

Nitekim Che'nin komutası altındaki **Kübalı Yoldaşlar**, 1965'te **Kongo**'dadırlar. Kongo'da, ABD Emperyalistlerinin tertiplemediği faşist diktatörlüklere karşı mücadele eden halkın yanındadırlar, yani başındadırlar ve onlara önderlik etmektedirler.

Yine üç Afrika ülkesinde **Gine**, **Angola** ve **Mozambik**'te, sömürgecilere karşı savaşan mazlum siyah Afrika Halklarının yanı başındadırlar, her şeyiyle. Silahlı askerleriyle, ekonomik yardımlarıyla, moral destekleriyle, savaşın içinde olmuşlardır, Kübalı yoldaşlarımız. Yani uluslararası proletarya hareketinden, savaşından ve davasından asla kopmamışlardır. Onu asla gözden uzak tutmamışlardır. Ama Sovyetler'de ve Sosyalist Kamp'ın diğer ülkelerinde bunun tam tersi olmuştur. Ne yazık ki bugün Çin de aynı bataklığa doğru bayır aşağı yuvarlanmakta...

Dünya çapında şampiyon olmuş bir sporcu, birkaç ay antrenman yapmazsa, bırakalım dünya çapında maç kazanmayı, kendi ülkesinde sıradan bir maçı bile kazanma şansı kalmaz.

Neden?

Bütün kasları ve yetenekleri körleşmeye başlar. Hızla... O yüzden çok önemli maçlarda, dikkat edersek, teknik adamlar, antrenörler, o sporcuyu ya da takımı hazırlayan önderler, kademeli bir şekilde artırırılar çalışma temposunu. Ve onun tam zirvesine çıktığı zaman, maç saati, hesaplaşma saati gelip çatmış olur. Yani sporcu formunun zirvesindeyken hasmıyla karşı karşıya gelir.

Bu her şeyde böyledir. En ünlü gülmece yazarımız **Aziz Nesin** der ki: “Ben her gün yazarım. Bir tek gün yazmasam zihnim ve kalemim tembelleşir, körleşir. Yazmakta zorlanırım ondan sonra, bir sonrakine.”

Devrimci kavgadan uzaklaştığında çürüme başlar

Bu, bütün kavga için, devrimci kavga için de aynen böyledir, arkadaşlar. O savaşın sıcaklığından uzak kaldığınız anda, ruhunuz ondan uzaklaşır, kavrayamazsınız onu. O savaş yabancılaşır size. O yüzden yoldaşlarıma hep diyorum ki: **“Bir usturayı, bir bıçağı biler gibi devrimci inancımızı, kararlılığımızı, cesaretimizi, mücadelemizimizi, hıncımızı, enerjimizi, kavganın ateşinde, sıcaklığında bilemeliyiz, her gün. Bir tek gün ihmal edersek, gerilemeye, gevşemeye başlarız.”**

Mustafa Kemal'in mesela, şu resmi, hepimizin bildiği resim. Baktığımız zaman, gerçekten ustura gibi bir yüz. Kararlılık, özgüven, inanç, cesaret, fıskırıyor bu yüzden. Ama 35'teki resimleri var. İş Bankası'nın meşhur ettiği, kürkleri içindeki resimleri ya da diğer boy resimleri. Aradan 1923'ten-1935'e, 12 sene geçmiş ve Çankaya'da hapistir o zaman Mustafa Kemal. Çevresi düzenbazlarla doludur. Vurguncularla doludur ve her geçen gün alkol bataklığına batmaktadır. Ve kendisini uyaran iyi niyetli dostlarına der ki: “Uyuyamıyorum içmesem, mecburum. Biliyorum ben de yaptığı tahribatı. Bu beni dinlendiriyor. Bunu içmediğim zaman uyuyamıyorum.” O da iyiye gitmediğini görür. Ama Hasan Rıza Soyak'a ya da Cevat Abbas'a sanıyorum: “Ben tek kişiyim. Bunların karşısında ne yapabilirim?” der. Ve 12 yıl sonraki resmine baktığımız zaman, bu Mustafa Kemal'in hiçbir zerresini göremezsiniz yüzünde ve bedeninde. Çökmüş, umutsuz, şişmanlamış, hüznü bir adam, sağlıksız bir adam görürsünüz.

Devrimci kavga için de böyle bu, arkadaşlar. Kavgadan uzaklaştığımız anda çürüme başlar.

Engels'in kurduğu (Marks'ında sayılır. Çünkü Marks-Engels bir bütündür) İkinci Enternasyonal'in yöneticileri, yani Kautskyler, 1914'te Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı çıktığı zaman, nereye gittiler?

İhanet cephesine. Kendi Emperyalist Burjuvalarının peşine takıldılar. Onlarla beraber emperyalist savaşı sürdüren güçlerden biri haline geldiler.

Niye?

Aradan geçen o barışçıl dönem onları çürüttü. Bilmezliklerinden değil... Zekâlarının yetersizliğinden değil... Bilgisizliklerinden değil...

Lenin der ki:

“Marks’ın her yazdığı Kautsky’in kafasında ve masasındadır.”

Yani Marks’ın her yazdığını bilir Kautsky, ama buna rağmen sosyal şovenizmin bataklığına, ihanetin bataklığına, karşıdevrim cephesine savruldu gitti.

Niye?

O çürümüşlüğünden, arkadaşlar.

İşte Kübalı Yoldaşlar bu hatadan hep uzak durdular, hep sakındılar. Uluslararası kavganın hep bir parçası ve önderi olmayı bildiler. O yüzden Fidel bugün 82 yaşında ama ruhu genç, 26 Temmuz 1953’teki gibi ruhu. İşte gazetemizin son sayısında da bir yazısı yayımlandı. Emperyalizme karşı aynı mücadele azmiyle, aynı heyecanla, aynı kararlılıkla, aynı yiğitlikle dolu satırları.

Yine burada Fidel, gerilla savaşçıları için: **“Gerilla savaşçısı hiçbir zaman ateş kesmez, savaşı sürekli sürdürür. Kamp hayatının rahatlığına alışan gerillacı, savaşçı ruhunu kaybeder”** der.

Düşünebiliyor musunuz?..

Evlerde, lüks konaklarda, daçalarda, köşklere değil; dağda, kamp hayatının rahatlığına bile, ki o rahatlık ne oranda rahattır, ona bile alışır bir gerillacı, savaşkanlık ruhu uçar gider, der burada, arkadaşlar.

Yani böylesine, bizim biraz önce anlattığımız prensibin bilincindedir Fidel ve yoldaşları.

Yıl 1970. Vietnam Savaşı’nın en yoğun bir şekilde, alçak ABD haydudu tarafından sürdürüldüğü yıllardan birinde Fidel, şöyle diyor, ABD Emperyalistleri hakkında:

“Kuzey ve Güney Vietnam’ın Kahraman Halkına karşı giriştikleri savaş bozguna gidiyor. Küba Komünist Partisi’nin, durumunu ve politikasını kesinlikle desteklediği Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi’nin önderliğinde savaşan kahraman halk, onları bozguna uğratacak. Emperyalistlerin bozguna uğrayacağı kuşkusuz. (Bunu dedikten sonra yoldaşlar, buraya dikkatinizi çekerim. – N. Ankut) Buraya bir saldırı yapmayı umuyorlarsa, şunu kafalarına iyi koysunlar ki burada bir Stalingrad artı üç ya da altı Vietnam bulacaklardır. Bundan başka kıtada da yarım düzine Vietnam onları bekliyor. Bunu çok iyi bilsinler ve biz matematik varsayımlarımızı yalnız adam sayısı, silahların ateşinin şiddeti üzerine değil, en az silahların ateşince sıcak, başka bir şey üzerine de, gönüllerdeki ateş ve bütün halkın yiğitlik ateşi üzerine de yapıyoruz.”

Yiğitlik, inanç, kararlılık, ABD Emperyalizmine karşı nefret nasıl fişkiriyor bu satırlardan değil mi, yoldaşlar?

Evet. İşte hep böyle durmuştur Kübalı Yoldaşlarımız.

Bu insanlar yenilebilir mi?

Muhakkak ki yenilemez. Hiç kimse baş eğdiremez, diz çöktüremez bu insanlarımıza, böyle devrimcilere.

Ve ulusal onurla dolu bu yiğitler.

Şovenizme sapılmadan halkların onuru ve ulusal değerleri korunmalı

O zaman yoldaşlar, bizim de buradan çıkarmamız gereken ders şudur:

Hem ülkemizde yerli Parababalarına karşı savaşı hiç aksatmadan, saniye ara vermeden, sürekli, kararlı bir şekilde, yavaşlatmadan sürdürmek, ama aynı anda da uluslararası proletarya hareketi ile bağlarımızı en sıkı şekilde güçlü tutmak; kendi yürüttüğümüz savaşı,

dünyanın her yerindeki devrimci savaşın bir parçası olarak görmek... O zaman, biz de yanılmayız, Kübalı devrimcilerin yolundan gideriz ve zafere yürürüz.

Nitekim **Chavez** Yoldaş der ki:

“Kübalı yoldaşlar, kırk yıldan bu yana direniyorlarsa ABD Emperyalistleri karşısında, biz de direnebiliriz.”

Örnek oldu yoldaşlarımız, Morales Yoldaş'a ve diğer Bolivyalı Yoldaşlara. Ve tüm diğer Dünya Halklarına örnek oldular.

Kübalı Yoldaşların, devrim süresince baş sloganları bildiğimiz gibi, Ernesto Yoldaş da hep tekrarladı **“Patrio o Muerto”, “Ya Vatan Ya Ölüm”**.

Devrimcilerin ortak paydalarından biri yurtseverliktir, arkadaşlar. Bunu hiç göz ardı etmeyeceğiz. Ulusu, muhakkak ki burjuvazi ortaya çıkarmıştır. Burjuva toplumunun bir ürünüdür. Burjuva üretim sisteminin bir ürünüdür ulus. Ama biz bunu savunmak durumundayız.

Ve Lenin der ki: **“Sosyalizm dünya çapında zafere ulaştıktan çok sonra bile, uzun yıllar uluslar varlıklarını sürdürecektir.”**

O yüzden ulusal değerlerimize sahip çıkmalıyız, yoldaşlar. Halkımızın onurunu ve ulusal değerlerimizi korumalıyız. Tabii bu asla, şovenizme sapacağız anlamına gelmez.

Burada yine Mustafa Kemal'den...

Mustafa Kemal de, Avrupa'nın hasta adamı olmuş bir ülkeyi, emperyalist işgale karşı başkaldıran halka önderlik ederek yeniden kurtaran bir ordunun komutanıdır. Komutanı oluyor, kurtarıyor. Yani o orduya, o kurtaran orduya komuta ediyor. Yurtsever ve ulusal onurla dolu Mustafa Kemal de. Şimdi bir tek örnek vereceğim bu konuda da. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda, bildiğimiz gibi, Osmanlı Genelkurmayı ve bütün cephelerdeki birincil derecede komutanlar, hep Alman Emperyalizminin temsilcilerinin elinde. Yani Alman Generallerin ve Alman Subayların elinde.

İşte Mustafa Kemal, 1918'de, savaşın kaybedilme dönemine doğru, Vahdeddin'i ziyaret ediyor. Vahdeddin çağırıyor daha doğrusu, Suriye cephesinin komutasını vermek üzere Mustafa Kemal'e. Mustafa Kemal, Vahdeddin'le görüşüyor ve çıktığı anda, bekleme salonuna giriyor. O sırada, yani bekleme salonunda, odanın bir köşesinde duran bir Alman generali yüksek sesle:

“Türk birlikleri hiçbir işe yaramaz. Bunlar sadece kaçmasını bilen hayvan sürüleridir. Doğrusu onlara kumanda eden hiç kimseye gıpta etmem” diyordu. Mustafa Kemal, şimşek gibi Almanya doğru döndü. Gözleri kızgınlıkla alevlenmişti. Tüm vücudu bu öfkeyle titriyordu. “Ben de bir askerim” dedi, “bu orduya kumanda ediyorum.” Sesi Türklere olan tutkulu inancıyla titreyen bir trampet gibi tınlıyordu. “Türk askeri asla kaçmaz. Geri çekilme sözünün ne demek olduğunu bile bilmez. Siz generalim, eğer Türk askerlerinin koştuğunu görürseniz, bunu ancak kendiniz kaçarken görmüş olmalısınız. Kendi korkaklığımızın suçunu Türk Askerlerine yüklemeye nasıl cesaret edersiniz?” Tam bir ölüm sessizliğine bürünen bekleme odasında bulunan herkes onun sesindeki tutku ile sarsılmışken, Mustafa Kemal dimdik yürüdü. Enver'in yanından geçerek çıktı, Sarayı terk etti.”

Enver Paşa da o anda oradadır. Fakat çıtı çıkmaz.

Oysaki M. Kemal, kendi ülkesini ve ordusunu tümüyle yönetimi altına almış olan Alman Emperyalizminin generallerine bile öfkesini, kinini böylesine haykırabiliyor. Yani yiğitliğinin yanında, yurtsever ve ulusal onurla dolu bir kişi, bir önder Mustafa Kemal. Tabii yiğitliği de tartışılmaz. Özellikle Çanakkale Cephesi'nde, sipere girip gizlenmeye hiç tenezzül etmiyor. Bütün Alman Generalleri, “vurulacaksın, sipere gir” demelerine rağmen sere serpe, cephede, ateş hattının altında, mermiler üstüne başına yağarken, dolaşiyor.

Ve o yüzden arkadaşlar, Çin Devrimi sırasında, 1925'lerden itibaren Çin'in kurtarılan bölgelerinde, okullarda, bizim Kurtuluş Savaşı'mız, Mustafa Kemal'in önderliğindeki Kurtuluş Savaşı, ders kitaplarında anlatılıyor.

Ve Küba Devrimi'nin önderi Fidel de Mustafa Kemal'e hayran. **Bilal Şimşir**'le bir karşılaşmalarında, aralarında şöyle bir konuşma geçer: **“Sayın Büyükelçi, bu aramızda kalsın. Bana Mustafa Kemal'in Nutuk'unun İspanyolca ya da İngilizce bir basımını iletebilir misiniz, gönderebilir misiniz?”** der. Bilal Şimşir, Türkiye'ye gelir, İngilizce bir basım bulur ve götürür Fidel'e teslim eder.

Yine Dursun Özden, Fidel'in, Mustafa Kemal'e nasıl hayranlıkla baktığını ve değerlendirdiğini yani Antiemperyalist, Tam Bağımsızlıkçı ve Laik değerlerine hayran olduğunu anlatır, “Küba Uzak Değil” adlı kitabında. Daha önce de anlatmıştım, arkadaşlar bunu, bu bölümü.

O yüzden Venezüellalı ve Kübalı Yoldaşlar için Simon Bolivar, Jose Marti neyse, bizim için de Mustafa Kemal odur. Ernesto Yoldaş dedi ki: **“Yüz yıllık devrim sürecimizin sonunda o başarıları elde ettik.”** Yani devrimi yüz yıl geriden, yani Jose Marti'den, Maceo'dan itibaren alıp getirdi ve Fidel'in önderliğinde gerçekleşen sosyalist devrimi de, o devrimin mantıklı bir parçası, o bütünün bir parçası olarak koydu.

Biz de diyoruz ki: **Birinci Antiemperyalist Kurtuluş Savaşı'mızı mantıklı sonucuna götüreceğiz. İkinci Antiemperyalist Kurtuluş Savaşı'mızla sosyalizme ulaştıracamız onu.**

Böylesine bir uyum içerisindeyiz Kübalı yoldaşlarımızla da, arkadaşlar.

“Özür diliyorum” Kampanyası üzerine

Şimdi yoldaşlar; son günlerin en çok tartışılan meselelerinden birine de kısaca değinmek istiyorum. Bildiğimiz gibi, bizlerin AB-D Emperyalizminin Türkiye'deki işbirlikçileri olarak değerlendirdiğimiz bir grup burjuva aydını, bir **“Özür diliyorum”** kampanyası başlattı. 19'uncu Yüzyılın son çeyreğindeki ve özellikle de 20'nci Yüzyılın ilk çeyreğindeki olayları konu alan bir değerlendirmede bulundular. Bunun metnini hepimiz defalarca okumuşuzdur. Bu metin, görünüşte baktığımız zaman, son derece “vicdan, adalet, duyarsız kalmama” gibi insancıl kavramlarla süslenmiş. Ama bunun altındaki niyet ve içerik ne yazık ki, insancılıkla hiç ilgili değil. Tamamen emperyalizmin işbirlikçiliği ve onların verdiği emirleri yerine getirme duygusuyla, niyetiyle hazırlanmış bir metin bu.

Metin şöyle:

“1915'de Osmanlı Ermenilerinin maruz kaldığı büyük felakete duyarsız kalınmasını, bunun inkâr edilmesini vicdanım kabul etmiyor. Bu adaletsizliği kabul etmiyor, kendi payıma Ermeni kardeşlerimin duygu ve acılarını paylaşıyor, onlardan özür diliyorum.”

Yani bu bildiğimiz gibi Fransa ve ABD'de eyaletler düzeyinde götürülen uluslararası **“Soykırım Kampanyası”**nın biraz kamufle edilmiş bir uzantısı... Ermeni soykırımını kampanyasının, Türkiye'ye dayatılan kampanyanın, maskelenmiş bir biçimi...

Dedik ki, biz devrimciyiz. Olayların özü, aslı, gerçeği yani nasılsa öylece oluş şekli önemlidir bizim için. Biz olaylara böyle bakarız. Devrimci adalet olaylara böyle bakmamızı emreder. Bizim devrimci vicdanımız böyle değerlendirir olayları.

Şimdi şurada (kitabı göstererek – y.n.), **“Rus General Mayevski'nin Türkiye Gözlemleri”** diye bir kitap var. Mayevski'nin rapor ve anılarından oluşuyor. Bu kişi, 19'uncu Yüzyılın sonlarında ve 20'nci Yüzyılın başlarında Türkiye'de bulunmuş Çar'ın bir generali. Çar'ın Rize, Van ve Bitlis vilayetleri konsolosluğunda bulunuyor ve Çar'a sürekli Kürt illerimizdeki durum ve olan bitenlerle ilgili raporlar gönderiyor. Yani Çar da Türkiye'deki olayların ve sosyal durumun içyüzünü bilecek ki, ona göre emperyalist politikasını yönlendirecek. Ona göre strateji belirleyecek. Yani o amaçla raporlar gönderiyor Mayevski. Vaktimiz yok ne yazık ki, Sait Arkadaşımız, 25 dakikamız kaldı, dedi. Arkadaşlarımız okuyabilirler. İnkılâp Yayınları'ndan çıkmış kitap.

1877-78 Osmanlı-Rus Harbi'nden sonra, bildiğimiz gibi Osmanlı'nın bu ünlü savaşta yenilmesinden sonra Ruslar; Kars, Ardahan, Batum illerini ele geçirdiler ve içeriye doğru yürümek niyetlerini ortaya koydular. Gene Batıda da Osmanlı'nın bazı bölgelerini ele geçirdiler, Balkanlar'da büyük işgaller yaptılar.

Daha önce de söylemiştim: Babaannemin babası da o savaş sonrası Balkanlar'dan, Tırnova'dan işgal üzerine kalkıp Anadolu'ya göç ediyor. Koca bir aile katlediliyor işgalci Çar orduları ve onlarla işbirliği eden Bulgarlar tarafından. Koca aileden yalnızca 20'li yaşlardaki iki erkek kardeş kaçıp Anadolu'nun ortasına, Konya'ya kadar gelebiliyorlar. Ailenin diğer tüm fertleri ya katliama uğruyor Balkanlar'da, ya da yollarda hastalıktan, kıtlıktan, kırandan yok olup gidiyor.

Çar'ın Generali Mayevski Emperyalistlerin "Ermeni Meselesi"ni icat ettiğini ortaya koyar

Mayevski bu kitapta (vaktimiz olmadığı için buradan sizlere okuyamayacağım, anlatılanları özetçe aktaracağım), der ki: Bu savaş sonrasında Çarlığın yaptığı işgaller sonucunda İngiltere, Fransa ve Amerika, Rusya'nın daha da aşağılara inerek hızla Akdeniz'e kadar Osmanlı topraklarını fethedeceğini görererek korkuya kapıldılar. Ayrıca Rusya'nın Karadeniz'in batısından, Boğaz'dan inerek İstanbul'u da ele geçireceği kanısına vardılar. Böyle bir korkuya kapıldılar. İşte o zaman, Osmanlı'yla Çarlık Rusyası arasında, kendi güdümlerinde tampon Hıristiyan bir bölge yaratmak istediler. Kendine bağımlı bu Hıristiyan güç, Çarlıkla Osmanlı'nın irtibatını kesmiş olacağından, onun daha aşağıya inmesini engelleyebilir diye düşündüler.

Kendinden yana bir bölge oluşturmak isteyince, o bölgedeki Hıristiyan güçlere baktı ve bunların başında da Ermenileri gördü. Onları örgütledi Osmanlı'ya karşı ve bir Ermeni Meselesi icat etti, der burada Mayevski. Yani Mayevski, Çarın bir generali, açıkça Ermeni Meselesi'nin, İngiltere, ABD ve Fransa tarafından icat edildiğini, o emperyalist devletler tarafından Osmanlı'nın başına böyle bir belanın sarıldığını ortaya koyar.

"1894 senesinde beda' ile [itibaren] Türkiye'de bir sürü can sıkıcı vukuat zuhura gelmeye başladı ki, eğerçi Avrupa yardımı olmasaydı yeryüzünde bu gibi hadise hiçbir vakit vukua gelemezdi. Birinci hatta, Ermeni Meselesi ileri sürülür. Bu mesele Asya-yı Osmani'deki on vilayeti kana buladı. Rusların ses çıkarmadığı ve Ermenilerin de artık halden düştüğünü gören Avrupa, Türkiye'nin başına yeni bir Girit meselesi çıkardı. (...)

"İşte bu veçhile Ermeni Meselesi, Avrupa'ca oynanmaya başlanılan dramın birinci perdesini teşkil eder ki, bunun da bidayeti bir asırdan beri Şarkı izac (rahatsız) eder müteselsil vukuattır.

"Ermeni Hükümetinin teşekkülü muhtelif akvamdan ibaret olan cenub-ı Kafkasiye'nin (Güney Kafkasya'nın) o tarafında Rusya'nın Asya-yı Osmani'yeye doğru tevessüüne [genişlemesine, yayılmasına] Avrupa'ca arzu edilen pek güzel bir haildir [perde, engel, settir]. Böyle bir fikrin zuhur-yafte olması (meydana çıkması) müşkildir. (Bu havalide Kürtler, Ermenilerin birkaç misli fazladır.)

"Fakat Avrupa; buna muvaffak olunur kıyasıyla Ermenileri satın aldı. 1895 ve 96 seneleri vukuatını bi'l-iltizam [bilerek ve isteyerek planlıca] ihdas etti [ortaya koydu].

"İngiltere en birinci olarak Ermeni Meselesini ortaya çıkardı. Ermeni Meselesini alkışlayan diğer Avrupa hükümetleri meselenin çıkmaz yoldan ibaret olduğunu biliyordu. Fakat bunlar da Ermeni Komitesini hiç sevmediklerinden bu ihtilalin neticesinde bunların düçar olacakları [uğrayacakları] zarar ve ziyanı hesaba hiç katmadılar. Suret-i umumiyede onlara Ermeni ihtilalini meydana getirmek lazımdı. Ne zaman ki Ermeniler, bilmeyerek kendi vazifelerini ifa edip bitirdiler, Avrupa bunları yakadan attı (terk etti). 1898 ve 99 seneleri artık kimse devletlerle meşgul bile olmadı. Ermeniler böyle metruk (terk edilmiş) kaldıkları vakit, 1894 senesinden bin kat fena ahval içindeydiler. Şimdi Ermeni Meselesi matbuattan (basından) bile gaib oldu. Gerçi

bazı mahallerde Ermenilerin unutulmaması hakkında nutuklar, konferanslar verilmekte olduğu ara sıra basında görülüyor. Paris, Cenevre, Brüksel, Milan, Budapeşte ekseriya bu gibi ısmarlama konferanslara ev sahipliği yapar. Daha geçende birçok Ermeni muhibleri birliğinde toplanmışlardı. Hitaba Ermenilerin düştüğü girdabı ve Avrupa'nın bunu nasıl yakadan sıyrıp attığını özellikle Rusya'nın hiç ses çıkarmadığını yana yakıla anlattılar. Bunların hepsine rağmen Ermeni Meselesi, diplomatların iş listesinden silinmiş bulundu.

“Mamafih Fransa'da meşhur politikacılardan Jures, Clemenceau, Anatol France, Presanis gibilerin müteessir nutukları ve İtalya'nın da işe karışır görünmesi, belki, Ermeni Meselesini yeniden canlandırabilir.

“Hâlbuki bunların hepsi Türkiye'nin göz kamaştırıcı mirasında hissedar görünmek gayesine matuftur (yöneliktir). Hıristiyanları himaye etmek, insaniyet ve kanunu müdafaa etmek, bunların hepsi, sıkılmamak için birer maskedir. Ermenilerin hakikaten fakr u zarurete düşmeleri Avrupa'nın umurunda bile değil. Ermeniler parlak nutuklarla galeyana gelip de bir daha kıyam etseler (ayaklansalar) ve geçen vukuat kadar zarara uğrasalar o meşhur hitabanın (konferans verenlerin) neticeden zerre kadar yüzleri kızarmaz.”

“(...)

“1885 senesi Avrupa'da ilk defa Ermeni hareketi işitildi. Ermeni ihtilalcileri Fransa, İngiltere, Avusturya, Amerika'da içtima ettiler. Komiteler teşkil etti; Fransızca, İngilizce gazeteler neşr olundu. Bu gazeteler fikr-i milli derseleri ve Türkiye mezalimi hikayatıyla dolduruldu; işte bu andan itibaren Berlin Muahadesi ahkâmının ihlal edildiği yaygaraları meydan aldı.” (20. Yüzyıl Dönemecinde, Rus General Mayevski'nin Türkiye Gözlemleri, Van-Bitlis Vilayetleri Askeri İstatistikleri, s. 172-175)

Mayevski, bu raporları 1900'lü yılların başlarında yazıyor. Ve kitap 1914 yılında Osmanlı Genelkurmayı tarafından dilimize çevrilmiş, Askeri Matbaada bastırılarak Ordu birliklerine dağıtılmıştır.

Kaderin cilvesine bakın ki, alçak emperyalist haydutlar, kandırmacalarının en büyüğünü asıl bu tarihten sonra yapacaklardır. Ermeni Halkını kandırarak kendi saflarında emperyalist paylaşım savaşına, Osmanlı'dan en büyük payı kapma savaşına sokacaklar, Ermeni Halkıyla birlikte Türk, Kürt, Arap, Çerkes Halklarının büyük acılar çekmesine sebep olacaklardır.

Mayevski'nin gözlemleriyle Sason İsyanı

Mayevski, Ermenilerin en önemli isyanlarından olan Sason İsyanı konusunda da çok gerçekçi gözlemlerde bulunur, bilgiler aktarır, raporlarında. Bir paragraf alıntılatalım:

“Bu mıntıka Malatya veyahut Ermeni Taver dağıının en vahşi bir kesiminde kâin olup Muş'un hemen 15-20 verest cenubunda kâindir. Burası kısmen Kürt ve kısmen Ermeni'yle meskündür. Ahalisi hiçbir zaman hükümete boyun eğmemişti. Bu köylerin bulunduğu mahal gayet sarp dereler arası olup civarlarıyla hiçbir irtibata malik olmadıklarından daima yalnızlık içinde zaman geçirerek asırlardan beri tebeddül eden (değişen) hükümetin hiç birisinden nik (iyi) ve bede (kötüye) dair malumat alınamamış olmalarından ve daha sair esbabdan naşi buradaki Ermeni ve Kürtler asırlarca pek dostane ömür geçirmişlerdi. Ermeni komitecileri bu havalinin ahval-i hususiyesinden naşi ihtilal propagandası için güzel bir mecai (yer) olmak üzere intihab etmişlerdi. 1893'te burada bir Damadyan peyda olur. Bir sene sonra bunun yerine Boyacıyan kaim olmuş. Bunun ismi Murat idi. Bunların ilkaatıyla (kışkırtmasıyla) pek az zaman zarfında iki millet arasında müteaddid müsademeler (çeşitli çarpışmalar) vukua gelmiştir. 1894 Ağustos'unda artık husumet o dereceyi biliyor ki, adeta oradaki müsademeler, muharebe şeklini alıp, galip Ermeniler tarafında görünmeye başlıyor.” (agy, s. 191)

Bu isyanın sonrası üzerine de yine önemli bilgiler verir Mayevski.

Erzurum'daki Rus, Fransız ve İngiliz konsolosları, Sason olayını incelemek üzere bir komisyon oluştururlar ve bir inceleme yaparlar; gözlemlerini de ortak bir rapor halinde belirtirler, açıklarlar.

Mayevski de hem bu rapora hem de Sason olayının sonucuna ilişkin kanaatini kitabında şu şekilde belirtir:

“2 numaralı ilavenin 10. sahifesinde Sason vakaii hakkında konsolosların müşterek raporları aynen derc olunmuştur (toplanmıştır). Bu raporlar meseleyi tenvir edecek (aydınlatacak) yerde bilakis tağlit eder (yanlış çıkarır) mahiyettedir. Gerçi orada Ermenilerle Kürtler ve Türk askerleri arasında oldukça mühim müsademat (vuruşma) vaki' olmuş ise de matbuat ile işaat olunduğu (yayıldığı) vechile, Sason'da hiçbir Ermeni kalmayınca kadar katliam olunmasının aslı yoktur. Çünkü el-yevm Sason eski Sason olarak kalmıştır. Yani yine eskisi gibi hükümet nüfuzu burada el-yevm hâkim olamamıştır.” (agy, s. 192)

19'uncu Yüzyılın son çeyreği ile 20'nci Yüzyılın ilk çeyreği arasındaki zaman sürecinde, Osmanlı Ermenileriyle Osmanlı'nın Müslüman halkları arasında yaşanan bu trajedinin müsebbiplerinden en önde gelenlerinin, başta İngiliz Emperyalistleri olmak üzere, Fransız, Amerikan ve İtalyan Emperyalistleri olduğunu, Lozan Konferansı ve Antlaşması üzerine İngiliz Parlamentosunda yapılan tartışmalarda da söz alan parlamenterler açıkça itiraf ederler:

“24 Kasım 1922'de Avam Kamarası'nda Muhafazakâr Parti'den Aubrey Herbert, Türkiye'de Hıristiyan azınlıkların başına gelenlerin büyük bölümünün İngilizlerin kendilerini dış politika aracı olarak kullanmalarından kaynaklandığını söyledi. İşçi Partisi'nden Noel Burton Muhafazakâr Parti'nin Türklere karşı ayaklanmalarının karşılığı olarak Ermenilere vatan vaat ettiğini hatırlattı. 14 Şubat 1923'te İrlandalı O'Conner Birinci Dünya Savaşı'nda İngiliz ve Fransız devlet adamlarınca Ermenilere Türklere karşı ayaklanmaları karşılığında özgürlük, mal ve canlarının korunacağı konusunda defalarca güvence verildiğini belirtti. 2 Ağustos 1923'te Liberal Parti'den yüzbaşı W. Benn Birinci Dünya Savaşı'nın başında Türklerin Ermenilere işbirliği önerdiğini, Ermenilerin bunu ret ettiklerini ve Kafkas Cephesi'nde Türklere karşı savaştıklarını, Fransızların gönüllü Ermeni Alayı kurduklarını bizzat gördüğünü dile getirdi.” (Ermeni Meselesine Dair, Sadık Tural, s.15-16)

Ekim Devrimi “Ermeni Meselesi”ni hakkaniyetli bir biçimde çözmüştür

Emperyalist haydutlar, ne yazık ki, Lenin'in önderliğindeki Ekim Devrimi'yle Mustafa Kemal'in önderliğindeki Birinci Kurtuluş'un tatlıya bağlayarak hakkaniyetli bir biçimde çözüme ulaştırdığı Ermeni Meselesi'ni, Sosyalist Kamp'ın yıkılışından sonra yeniden, tıpkı eskiden olduğu gibi, yani aynı hainane ve zalimane niyetlerle ele almışlardır. Lenin'in ve Mustafa Kemal'in önderliğindeki devrimcilerin yeniden dostlaştırdığı halkları bugün bir kez daha birbirlerine düşman etmeye başlamışlardır.

Emperyalist Cephede yeni bir şey yoktur, görüldüğü gibi. Kışın kışlığını puştun puştluğunu yapması gibi, emperyalistler de emperyalistliklerinin gereğini yapacaklardır. Bunda şaşkıncı olan bir şey yoktur.

Fakat artık Ermeni, Türk ve Kürt Halklarının bu alçakça oyunun farkına varmaları gerekir. Yeniden aynı oyuna gelmemeleri gerekir...

Tabii bu önemli görevi de her üç halkın gerçek temsilcileri olan gerçek Sosyalistler yerine getirebilir, eksiksiz bir şekilde...

Emperyalist Devletler “Ermeni Meselesi”nin tarafsızca araştırılmasına izin vermiyorlar [Erich Feigl](#) diye Avusturyalı bir araştırmacı yazar var. Türkiye'nin Viyana Büyükelçisi, Ermeni ASALA'cılar tarafından katledildikten sonra, Ermeni Meselesi'ne ilgi duyuyor. Türk Büyükelçisi tanıştıymış, arkadaştıymış. O zamana kadar pek ilgi duymamış nedir bu meselenin

aslı diye; onun üzerine bu meseleyi tarafsız bir gözle incelemeye başlıyor. Ve “**Ermeni Mitomanyası**” adlı bu kitabı yazıyor.

Mito, mitostan geliyor. **Mitos** bildiğimiz gibi, **söylence**, **masal**. **Mitoloji**; **masalbilim-söylencebilim-efsanebilim** diye de tercüme edilebilir. Yazar; mitos karşılığı: perimasalı, yalan demiş. **Manya**: çılgınlık, tutku, şiddetli öfke, hiddet. **Mitomanya**’yı da: gerçekleri abartma baskısı, abartma veya yalan söyleme şeklinde ifadelendiriyor; İngilizce ve Almanca sözlüklere dayanarak.

Bu kitabı yazdığını duydukları zaman dostları onu uyarıyorlar. Diyorlar ki:

“Delirdin mi? yaşamaktan sıkıldın mı? Bunlar, arkadaşlarımla ve tanıdıklarımla Ermeni terörünün sebepleri ve tarihsel içeriği hakkında bir kitap yazdığımı duyduklarında söyledikleri şeyler. Bir insan neden böyle tehlikeli bir konuyu seçer?.. Bu, Türklerin ve Ermenilerin kendi aralarında halletmeleri gereken bir sorun değil mi? Dostlarımla hepsi projemi tehlikeli hatta tehditkâr buldular. Ve ben, bu endişelerin ve korkuların şu ana kadar Ermeni terörünün arkasında kalarak tarihi gerçeklerin tarafsız yorumundan mahrum bırakıldığımı anladım. Besbelli ki, insanlar misillemeden korkuyorlar ve bu yüzden konuyla ilgili her şeyi dünyayı umursamadan zorbalığın bu konudaki bütün belgelerini adeta kontrol eden avukatlarına bırakıyorlar.”

E. Feigl bu önsözde çok önemli bir tespit daha bulunur. Ve bu tespiti örnek teşkil edecek bir de olay anlatır:

“(...) kitabın Almanca baskısından sonra, iki önemli tecrübem oldu. Birincisi Katolik Mekitaristlerle ki burada söylenenlerle hiçbir ilgileri yoktur –bir toplantı sırasında karşılaştığım Orta Avrupa Ermeni Ortodoks (Gregoryan) Kilisesi’nde çok üst bir mevkideki bir görevli benim yüzüme “Nasıl olur da beş para etmez Türkleri, ölmüş Ermenilere karşı kitabında güzelmiş gibi gösterirsin!” dedi. Yanlış anladığımı zannedip ne dediğini sorduğumda, daha şiddetli bir şekilde “Evet beş para etmez Türkler dedim” dedi.

Ermenilerin tarihe bakışını işte bu cümle sanki özetliyor gibi. Bu bizim için şaşırtıcı olmamakla beraber, gerçekleri yansıtmadığı da kesin.” (agy, s. 7) diye devam eder, arkadaşlar...

Yani Batı’da, bu meseleye tarafsız gözle yaklaşanların, Ermeniler tarafından tehdit edildiklerini çok somut bir şekilde yazar. Bunun başka örneklerini de biliyoruz biz. Bazı profesörler üniversitelerinden ediliyor; akademik hayatları sonlandırılıyor. Bazı namuslu profesörlerin evleri yakılıyor Amerika’da. Susturuluyorlar. Ve nihayetinde yazamaz, görüş açıklayamaz oluyorlar. Meseleye tarafsız yaklaşmak isteyen insanlar, emperyalist devletlerin korumasındaki teröre maruz bırakılıyorlar. Onu koyuyor, arkadaşlar burada, E. Feigl.

Yine burada, birçok Ermeni önderle de görüşüğünü yazar. Eski patrik Şnork Kalustyan’la; Türkiye ve dünyadaki önde gelen Ermeni önderlerle de görüşüğünü anlatır.

Bir yerde şöyle der:

“Elbette araştırmalarımla sırasında başka birçok kişiyle tanıştım. Özellikle Ermeni Zoryan Enstitüsü Başkanı Dr. Gerard Libaridian’ı da anmak isterim. Dr. Libaridian ile Cambridge, Massachusetts’deki ofisinde uzun saatler geçirdik ve çok ilginç konuşmalar yaptık. Dr. Libaridian, zeki, hayat dolu, bilgili, becerikli ve kendine güvenen biri. Onunla yaptığımız konuşmaları konu alan bir oyun bile yazılabilir.

“Bu konuşma sırasında, ev sahibimin en ateşli ifadelerini sürekli not aldım. Birçok defa sözde “Andonian Belgeleri”nden bahsetti. (Andonian Belgeleri, bildiğimiz gibi, Talat Paşa’nın Suriye-Halep’te Rehabilitasyon Dairesinde çalışan Naim Bey’e gönderdiği hayali katliam emrinin olduğu telgraf metinleridir. “Ermenilerin hepsini çoluk çocuk katledin” şeklindeki belgeyi, sözde belgeyi, uydurma belgeyi ele geçirdiğini söyleyen, daha da doğrusu böyle bir belge uyduran kişidir Aram Andonyan. Bu yüzden bu uydurmacalar Andonian Belgeleri adıyla anılır, siyasi tarihte. Ondandır söz etti, diyor, E. Feigl. – N. Ankut)

“Dr. Libaridian’ın bu belgelerin uydurma olduklarını bildiğini düşünmek makul gözüktüğünden, konuyla ilgili tek bir kelime üzerinde zaman harcamak istemedim. Konuşulacak daha ilginç birçok konu vardı. Ama özellikle Aram Andonian’ın kitabı ve bu kitabın belgeleri üzerinde durdu. Sonunda, “Ama Dr. Libaridan, benim gibi siz de biliyorsunuz ki, ‘Andonian Belgeleri’ uydurmadır”, demek zorunda kaldım.

“Dr. Libaridian’ın, sitemkâr cümleme verdiği kısa ve net cevabını ve yüzündeki ifadeyi hiç unutmayacağım: “Ee?” (Erich Feigl, Ermeni Mitomanyası, s. 7-8)

Yani “uydurmaysa uydurma, ne olmuş?” diyor, arkadaşlar.

Çünkü bunların sahte olduğunu Erich Feigl gibi Dr. Libaridian da adı gibi biliyordu.

Halep’te o tarihte Naim Bey isminde Osmanlı tehcir memuru yoktu. Osmanlı’nın kullandığı şifre sisteminin o sahte belgelerde sözü edilen şifre sistemiyle bir benzerliği de yoktu. Sahte belgelerdeki kayıt numaraları da bambaşka konulardaki telgraflara aitti. Bu gerçeği birçok Tarihçi ve araştırmacı ispatladı. Bu gerçek, bu yüzden konuyla ilgilenen hemen her aydın tarafından bilinmektedir. **Türkkaya Ataöv’ün “Ermeni Belge Uydurmacılığı”** diye bir kitabı var. Orada açıkça anlatılır, bu uydurmaca ve Ermenilerin diğer uydurmacaları. Daha başka kitaplarda ve makalelerde de anlatılır.

Bunu söylüyor, E. Feigl, yukarıdaki satırlarında. Dr. Libaridian ne cevap veriyor? Uydurmacaysa uydurmaca. Bunun ne önemi var? Davamıza hizmet ediyor ya. Ben ona bakarım. “Ee?” demekle bunları demek istiyor, aslında E. Feigl’a.

Zamanımız çok daraldı, Sait Yoldaş değil mi? Kaç dakikamız kaldı?

Sait Yoldaş: On dakikada salonu boşaltmamız gerek.

Nurullah Ankut: On dakika kaldı. Evet, on dakikada salonu boşaltmamız gerekir, diyor Sait Yoldaş.

Ermeni önderler, Osmanlı’ya karşı Emperyalistlerle ittifak halinde olduklarını itiraf ederler

Erich Feigl kitabına, ilerleyen sayfalarda -121’nci sayfasında kitabın- 3 Aralık 1918 tarihli bir belgeyi koyar. Belge,**Boghos Nubar Paşa’nın**, Fransız Dışişlerine yazdığı bir dilekçe mektuptur. Boghos Nubar Paşa, Osmanlı Ermenileri Milli Komitesi’nin Başkanıdır. O sıfatla yazıyor mektubu. **Fransız Milli Arşivi Doğu Serisi Ermenistan Bölümü.Tarih: 3 Aralık 1918. Cilt 2, sayfa 47’de** kayıtlı, bu belge. Belgenin tarihi, Osmanlı’nın teslimiyeti, kayıtsız şartsız kabul ettiği 30 Ekim 1918 Mondros Mütarekesinden aşağı yukarı bir ay sonrasını işaret etmektedir.

Kitabına, bu belgenin kaleme alındığı dildeki yani Fransızca orijinalinin fotoğrafını koyar yazar. Bu belgenin Türkçesinde ya da Türkçeye tercümesinde şöyle der, Boghos Nubar Paşa:

“Sayın Bakan,

“Ermeni Milli Komitesi adına, şu hususları hatırlatarak aşağıdaki bildiriye arz etmekle şeref duyarım:

“Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, en büyük fedakârlıklar ve sürekli ıstıraplar pahasına, savaşın başından beri (Bakın, arkadaşlar, savaşın başından beri, diyor. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşıdır kastedilen – N. Ankut.) İtilaf Devletleri’nin gayesine sarsılmaz bağlılığımızın bir nişanesi olarak;

“Ermenilerin fiili bir şekilde savaşan taraf olduğunu;

“Fransa’da ilk günden itibaren hizmet eden gönüllülerinin Fransız bayrağı altında Yabancı Lejyonu’nda zafer elde ettiklerini;

“Cumhuriyet Hükümeti’nin talebi üzerine Ermeni Milli Komitesi tarafından silah altına alınan Ermeni gönüllülerinin Filistin’de ve Suriye’de Fransız birliklerinin hemen hemen yarısını teşkil ettiklerini ve General Allenby’nin zaferinde büyük payları olduğunu, bunun da Allenby ve Fransız komutanlar tarafından resmen beyan edildiğini,

(General Allenby, bildiğimiz gibi, İtilaf Devletleri'nin Filistin, Sina, Suriye cephelerindeki ordularının komutasını yürüten kişi. Yani Allenby'nin zaferlerinde, kendilerinin de itiraf ettiği gibi, büyük rol oynamışlardır Ermeniler. – N. Ankut.)

“Kafkasya’da, Rus İmparatorluk ordusundaki 150.000 Ermeni’den ayrı olarak, komutanları Antranik ve Nazarbekoff’un komutası altında, 40.000’den fazla gönüllünün bir kısım Ermeni vilayetlerinin kurtuluşuna katkıda bulunduğunu,

“Lütfen Sayın Bakan, üstün saygılarımın teminatı olarak kabul buyurunuz.

“Ekselans S. Pichon

“Dışişleri Bakanı Paris

“Başkan Boghos Nubar

“İmza

“Dışişleri Kayıt Damgası

“3 Aralık 1918” (Aktaran, Türk Tarih Kurumu)

Yani açıkça, bakın, 40 bini gönüllü olmak üzere toplam 190 bin kişilik güçten oluşan Ermeni Ordusu, Çarlık Rusyası ve sizlerin emrinde Osmanlı’ya karşı savaşmıştır, diyor.

Ve yine Paris Konferansı’nda der ki Boghos Nubar Paşa:

“Bu savaşta onlar bizden 500 bin civarında insan öldürdüler. Ermenilerin bu savaşta kayıpları 1 milyonun üzerindedir. Bunun yarısı Osmanlı vilayetlerinde geçen, Osmanlı Ermenistanı’nda geçen savaşlarda verilmiştir (Yani 500 bin...) Ama biz de bu savaşta Osmanlı’ya 1 milyon kayıp verdirdik” der.

Bunu aktardık metinlerimizde daha önce. O metinlerimizi **Derleniş Yayınları** önümüzdeki günlerde ya da bir iki ay içinde kitap olarak da yayımlayacaktır.

Hatta gene der ki orada:

“Savaşın öncesinde Osmanlı yetkilileri bize geldi. Dediler ki savaşta bizden yana olun size özerklik verelim ama biz bunu şiddetle reddettik, İtilaf Devletlerinin davasına sadakatle bağlandık ve onlarla birlikte savaşın sonuna kadar her cephede savaştık.”

Şimdi bu net ifadeler karşısında buna biz ne diyeceğiz?

Osmanlı’nın yaptığı bir soykırım mı diyeceğiz, yoksa bu karşılıklı bir savaştır ve bu savaşa Ermeniler haksız bir şekilde, meşru olmayan taleplerle katılmışlardır mı diyeceğiz. Çünkü bağımsız devlet kuracağız diye iddialar, tezler ortaya koydukları toprakları, yani Tarsus’u Trabzon’a bağlayan bir hattın doğusunda kalan tüm Osmanlı topraklarını istiyorlar. Türkiye’deki Kürt illerinin tamamı içindedir bu toprakların. **“Burada biz bağımsız devlet kuracağız”**, diyorlar. O bölgede nüfusun sadece yüzde 14.3’üne sahipler. Gerisi: Çok az bir kısmı Yahudi, Rum, yani diğer milliyetlere mensup. Yüzde 80’e yakını Müslüman; Kürt, Türk, Çerkes, Arap...

Şimdi sen, nasıl bu insanların ezici çoğunluğu teşkil ettikleri topraklar üzerinde, küçük bir azınlık olduğun halde, bir milli devlet kurmaya kalkarsın? Yani bu kadar küçük bir azınlık, nasıl böylesine büyük bir çoğunluk üzerinde egemenlik kurabilir? Bunun meşruiyeti var mı? Mantiği var mı? Hakkaniyeti var mı?

Yok!

Ama emperyalistlerin kışkırtmasıyla, kandırmasıyla böylesine haksız bir taleple davranışa geçebiliyorlar. Bir taraftan İngiliz, Fransız, Amerikan Emperyalistleri kışkırttı; öbür taraftan Çarlık Rusyası kışkırttı. Nitekim Ermenistan’ın ilk başbakanı **Ohannes Kaçaznuni**, çok açık bir şekilde söyler bunu. Ve acı acı itiraf eder. Pişmanlık belirtir. Onu da yayınlarımızda daha önce belirtmiştik. Çıkacak kitabımızda da bu konuya ilişkin tüm yazıp söylediklerimiz yer alacak. Arkadaşlar oradan da okuyabilirler.

E, şimdi olayı biz böyle görünce, bu karşılıklı bir çatışma... Bir trajedi yaşanmıştır, her iki taraf da acılar çekmiştir, kayıplar vermiştir. Keşke yaşanmasaydı... Keşke o insanlarımız da var olsaydı... Bakın Kürt kardeşlerimiz... Partimizin ortalama yarısı, Kürt kardeşlerimizden oluşmakta. Bizim ne büyük zenginliğimiz... Aramızda, farklı milliyetlerden

olmamızdan kaynaklanan en ufak bir sorun yok. Keşke onlar da olsaydı şu anda... Ermeni yoldaşlarımız da olsaydı Partimizin Yönetiminde ve saflarında... Rum yoldaşlarımız da olsaydı... Emperyalistlerin oyununa gelmemiş olsaydılar, kardeşliklerimiz bozulmasaydı, bu trajediler yaşanmamış olsaydı keşke... İnanın, biz bundan gurur duyardık, sevinç duyardık... Ama bu trajediler ne yazık ki yaşandı. Ve bunun sorumlusu emperyalistlerdir. Tabii Osmanlı burjuvazisinin ve feodalitesinin de sorumluluğu, pay sahibi oluşu vardır bu trajedilerde; onun da suçu vardır. O da daha mutedil, ılımlı davranabilirdi, hoşgörülü davranabilirdi. O da büyük hatalar yapmıştır. Yani acılar her iki taraflıdır. Kaybedilen canlar her iki taraflıdır. Katliamlar her iki taraflıdır. Olayı böyle görmemiz gerekir.

E, şimdi, şunların yazdıkları bildiride, böyle bir hakkaniyetlilik, böyle bir adalet, böyle bir vicdan, böyle bir devrimci namus, aydın namusu var mı?

Yok, arkadaşlar, zerresi yok!

ABD Emperyalistleri Yeni Sevr için yeniden "Ermeni Meselesi"ni kullanıyorlar

ABD Emperyalistleri bu trajediyi yeniden, aynen Birinci Kurtuluş Savaşı öncesindeki gibi, önümüze koyuyorlar.

Ne için?

Yeni Sevr için.

Haritalarını da yayımladılar. Amaç o. Bunlar da o amaca hizmet eden yerli hizmetkârlar. Yerli işbirlikçiler, arkadaşlar.

Dikkat edelim, Abdullah Gül'ün futbol maçı bahanesiyle Ermenistan'a gitmesi sıradan ve rastlantısal bir olay değildir. Bakın, bu ABD'nin oyununun bir parçasıdır. Çünkü ABD Emperyalistleri, eski Sovyet sınırları içinde kalan ülkeleri tek tek saflarına çekmek istiyorlar. Çünkü Rusya ile emperyalist bir yarış içindeler şimdi. Her ikisi de emperyalist amaçlar peşinde. O yüzden, o eski sınırlar içinde yer alan devletleri birer birer kendi yanlarına çekmek istiyorlar.

Nitekim Gürcistan'ı, Ukrayna'yı çektiler mi, arkadaşlar yanlarına?

Çektiler.

Şimdi de sıra Ermenistan'da.

Net bir şekilde çektiler onları yanlarına. Sorosçu zerzevat devrimleriyle onları kazandılar. Amerika'nın safında artık onlar, kesin bir şekilde. Burjuva Ermenistan, bugün ikili politika izliyor: Hem Rusya ile ilişkileri iyi tutmak, hem Batılı Emperyalistlerle iyi tutmak istiyor. Ama ABD ve AB Emperyalistleri kesince kendi saflarına çekmek istiyor Ermenistan'ı. O yüzden, AB-D'nin bir diğer alandaki hizmetkârı Abdullah Gül'ü, Ermenistan'a gönderdi. O da AB-D'nin mesajlarını ilettili. Ardından Erovizyonda, ABD Diasporası'ndaki Ermenilerden oluşan bir müzik grubu, gene bu sahte, uydurma soykırımı konu alan bir şarkıyla katılmayı planlıyor, düşünüyor, kararlaştırıyor. Ve ardından, bu yerli işbirlikçilerin girişimi geliyor...

Şimdi bunlar hep Yeni Sevr'e giden ABD'nin politikasının parçaları, arkadaşlar. Bunlar da değişik alandaki uygulayıcıları.

Bu konuda daha pek çok belge ortaya koyabiliriz, ama zamanımız ne yazık ki doldu, bu konuda da bu kadar söyleyeceğiz.

İnsanlık, gerçek insanlık konağı olan Sosyalizme mutlaka ulaşacaktır

İnsanlık, hep söylediğimiz gibi arkadaşlar, 1 milyon 700 bin yıl sosyalizmi yaşadı. Şurada 6 bin yıl tümü, toru topu sınıflı toplum içinde geçen tarih kesitidir. Ve insanlık, İsa'dan Önce 4 bin yıllarında Mezopotamya'da kaybettiği sosyalizmi, iradesiyle, bilinciyle, özgür bir şekilde yeniden kuracak, bu kaçınılmaz, arkadaşlar.

Bu içinde yaşadığımız düzen, hayvancıl bir düzen. İşte emperyalistlerin Irak'ta, Afganistan'da, eski Yugoslavya'da yaptıkları, daha pek çok ülkede... Afrika'da, Ruanda'da yaptıkları katliamlar. Ve yenilerini planlıyorlar bildiğimiz gibi.

Usta'mız da der ya: "İnsanlık hâlâ hayvanlık konağında yaşıyor."

İnsancıl, gerçek insancıl konak **Komünizm Konağıdır.**

Bugün hayvancıl bir konakta yaşamıyor olsaydık insanlar, emperyalist maddi çıkarlar yüzünden, böyle vahşi hayvan sürüleri gibi birbirlerini katledebilir miydi?

Emperyalizmin doğası bu: Yalan, soygun, sömürü, yağma, işgal, katliam üzerine kurulu. İnsanlık yok emperyalizmde, kapitalizmde. İşte bu düzeni ortadan kaldıracğıız.

Ve Fidel'in de hep dediği gibi: **"Eninde sonunda insanlık tek bir sosyalist aile olacak."**

(Alkışlar...)

O yüzden Kübalı, Venezüellalı yoldaşlarımızla aynı amaç birliği içindeyiz biz. Biz; Mazdek'in, Babaek'in, Alpaslan'ın, Ziloteslerin (Edirne ve Selanik Komüncülerinin), Şeyh Bedreddin'in, Börklüce'nin, İbn-i Haldun'un, Marks-Engels'in, Lenin'in, Hikmet Kıvılcımlı'nın, Denizler'in, Mahirler'in, Che'nin, Camilo'nun, Fidel'in, Raul'un, Chavez'in, Morales'in davasını ortaklaşa sürdürüyoruz.

(Alkışlar...)

Aynı amaçlar, idealler peşindeyiz. Ve sonunda mutlaka kazanacağız.

(Alkışlar...)

17'nci Yüzyılımızın ünlü şairi, Türkçeyi hayran olunacak bir yetenekte, güçte, zenginlikte kullanan halk ozanımız **Karacaoğlan**, der ki bir şiirinde:

Güzel sevmek bir sarp kale,

Ya alınır ya alınmaz.

Kişi bazında baktığımız zaman, bizler devrimi, o güzel günleri, ya görürüz ya göremeyiz. Ama insanlık bazında baktığımız zaman, o güzel günler mutlaka gelecek.

(Alkışlar...)

Buna hiç şüphe yok.

(Alkışlar...)

Halkız, Haklıyız, Kazanacağız!

Venceremos!

(Halkız, Haklıyız, Kazanacağız... Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Sosyalizm...)

Alkışlar...)

Sait Kiran Yoldaş: Yoldaşlar, Genel Başkanımıza bu coşkulu, bilincimizi, kararlılığımızı daha da bileyen konuşması için teşekkür ederiz.

Etkinliğimiz burada sona ermiştir. Küba Sosyalizmi ve Venezüella Devrimi'yle dayanışmamız bundan sonra da devam edecek. Nice 50 Yılları hep birlikte göreceğiz...

Ayrım II İzmir Şenliği

Kurtuluş Partisi Merkez Komite Üyesi ve İzmir İl Başkanı Tacettin Çolak Yoldaş'ın Açış Konuşması:

Küba ve Venezüella tüm dünya halklarının umut kaynağıdır

Saygıdeğer konuklar,

Latin Amerika'dan esen sol rüzgârların başlatıcısı, kanlı zalim ABD'nin 90 mil uzağında olmasına rağmen Sosyalizmin şanlı bayrağını dalgalandıran onurlu Küba Devletinin temsilcisi Sayın **Ernesto Gómez Abascal Yoldaş**,

Dünyanın başhaydudu alçak Bush'a **"savaş köpeği"** diyerek kafa tutan emperyalizmin Ortadoğu'daki katliamlarına Arap Ulusu'nun göstermesi gereken tepkiden bin kat, milyon kat

onurlusunu ortaya koyan Chavez'in ülkesi Venezüella'nın Sayın Büyükelçilik Maslahatgüzarı **Raul Betancourt Seeland Yoldaş**,

Küba Devrimi'nin 50'nci Yılı dolayısıyla düzenlemiş olduğumuz bu Şenliğimize hoş geldiniz, hepinizi saygıyla, sevgiyle, coşkuyla selamlıyorum.

(Alkışlar... Viva Cuba, Viva Sosyalizmo...)

İçinde yaşadığımız günler, değerli yoldaşlar, çok acı günler... Burnumuzun dibinde yaşanan ve dünya halklarına adeta canlı bir film seyrettirilir gibi izlettirilen acımasız katliamların, Arap Ulusu'nun bağına bir hançer gibi sokulan İsrail'in katliamlarının yapıldığı günlerdeyiz.

Bu nedenle acımız büyük, bu nedenle öfkemiz, hıncımız çok büyük.

(Filistin Halkı Yalnız değildir...)

Çünkü İsrail AB-D'dir. Bu nedenle ABD, İsrail kamasıyla Ortadoğu Halklarına zulüm uygulamaktan bir gün bile geri durmuyor. Bunun için öfkemiz büyük.

Ancak sevincimiz de büyük, coşkumuz da büyük. Çünkü 50 yıldır sosyalizmin bayrağını bir an olsun göklerden indirmeyen, şanlı, onurlu, sosyalizmi hiçbir zaman ayaklar altına almayan, acımasız ablukaya, her türlü baskıya, provokasyona, pusuya rağmen sosyalizmden vazgeçmeyen Küba'mız var. Onun için onurluyuz, gururluyuz!

(Alkışlar...)

Latin Amerika ülkelerindeki son uyanışın başlangıcı olan, tüm dünya halklarına umut kaynağı olan Chavez'imiz var, Venezüella'mız var. Bunun için umutluyuz.

(Viva Cuba, Viva Venezüella... Alkışlar...)

Bu nedenle Türkiye'de de İkinci Kurtuluş Savaşı veren ve İkinci Kurtuluş Savaşı'nın başarılabacağına inancı tam olan ve bu görevi başarmak için halkımıza bilinç taşıyan ve bu yolda örgütleyen, halkın kurtuluş davasını sonuca götürecektir olan **Halkın Kurtuluş Partisi** olarak enternasyonal görevimizden uzak kalamazdık. Kübalı yoldaşlarımızla, Venezüellalı yoldaşlarımızla enternasyonal dayanışmamızı göstermek boynumuzun borcuydu...

Şimdi bu borcumuzu, Küba Devrimi'nin 50'nci Yılı'nda yerine getirmiş olmanın mutluluğunu duyuyoruz. Bu nedenle sözlerimi fazla uzatmadan, sizleri başta Kahraman Gerilla Ernesto Che Guevara'nın şahsında tüm devrim şehitleri, Ulusal Kurtuluş Savaşı şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum.

(Saygı Duruşu... Sonrasında Alkışlar... Viva Cuba, Viva Sosyalizmo...)

Yusuf Gençer Yoldaş: İl Başkanımız Av. Tacettin Çolak'a bu güzel konuşmadan dolayı çok teşekkür ediyoruz.

Küba Büyükelçisi Ernesto Gómez Abascal Yoldaş'ın Konuşması

Yusuf Gençer Yoldaş: Bu güzel ve coşkulu sinevizyondan dolayı bize bir kez daha Küba Devrimi'ni yaşatan arkadaşlarımıza çok teşekkür ediyoruz.

1967 Sosyalist Gazetesi'nde, Türkiye Devrimi'nin önderi Hikmet Kıvılcımlı, "Küba Feleğe Meydan Okuyor" demişti. Devrim 8 yaşındaydı. Bugün Devrim 50 yaşında. Küba, hâlâ feleğe meydan okuyor!

(Alkışlar...)

"Adamızı batırırız, sosyalizmden vazgeçmeyiz. Ya Özgür Vatan Ya Ölüm!" diyor, Küba Halkı ve Önderliği.

İşte, dost ve kardeş Küba Halkının, Che'nin, Fidel'in yoldaşı, Küba Büyükelçisi Ernesto Gómez Abascal!.. Compañero Ernesto Gómez Abascal!..

(Alkışlar... Viva Cuba, Viva Sosyalizmo...)

Latin Amerika Kıtası Devrim ve Sosyalizm yolunda hızla ilerliyor

Böyle büyük bir etkinliğe davet ettikleri için Halkın Kurtuluş Partisi'ne çok teşekkür ediyoruz.

Devrimimizin 50'nci Yılı'nı kutluyoruz.

(Alkışlar...)

50 yıllık bir direniş... O 50 yıl boyunca Beyaz Saray'dan tam on Amerikan başkanı gelip geçti. Hemen hemen hepsi de Küba Devrimi'ni alt edeceklerini söylediler. Hepsi de geldi ve önlerine koydukları bu hedefi gerçekleştiremeden gittiler.

Peki neden? Neye borçluyuz bunu?

Küba kadar küçük bir ülke ve Amerika Birleşik Devletleri bir canavar kadar büyük bir ülke. Ve devrimimiz bunların sadece 150 km ötesinde. Yıllar önce Sovyetler Birliği'nin desteğini aldığımız için, Sovyetler Birliği yıkılınca dediler ki, Küba devrime devam edemeyecek. Onun üzerinden on yılı aşkın bir süre geçti ama biz hâlâ kararlıca yolumuza devam ediyoruz. Ve bugün sizlerle Türkiye'de Devrimimizin 50'nci Yıldönümü'nü, gönderde bayrağımız kutlayabiliyoruz. Sosyalizmin ve direnişin bayrağı yani...

Peki bunu neye borçluyuz?

Halkımızın olağanüstü koşullara sahip olmasına mı?

Sanırım cevabı bu olmayacaktır. Küba Halkı da dünyanın herhangi bir halkı ile aynı özelliklere sahip. Ama Küba Halkı, tamamen kendi tarihine bağlı, vatansever bir devrim gerçekleştirdi. Ahlâkî değerleri çok güçlü **Jose Marti** gibi, ahlâkî değerlere ve yurtseverliğe önem veren fikirler temelinde. Ve bu temeller üzerinde de Küba Devrimi hâlâ dimdik ayakta durabilmekte. Böylece Küba Devrimi, 50 yıl sürmesini sağlayacak tüm yurttta ulusal bir ayaklanma başlattı.

Küba'ya gerçek ulusal bağımsızlık sosyalizmle geldi.

19'uncü Yüzyıldan beri, Küba Devrimi ilk kez insanlara saygınlık getirdi. Ve halk için çok önemli kazanımlar getirdi. Küba Halkı da bunları benimsedi. Bunların bir parçasını oluşturdu.

Tabii sadece ulusal bağımsızlık değil, bunun yanı sıra birçok sosyal kazanımları da elde etti. Doğu Avrupa'da Sosyalizm ortadan kalkınca, Sosyalizmin çok büyük bir başarısızlık olduğu söylendi. Ama Küba'da Sosyalizm, bütün dünya ülkeleri için çok başarılı sonuçlar çıkarılabileceğini gösterdi. Küba'daki başarılar, tüm dünya ülkeleri için birer hayal hâlâ.

Küba'da sosyalizm bayrağı en yükseklerde ve tüm başarılarıyla dalgalanmakta!

Yoldaş Sait, bazı Küba kazanımlardan söz etti. Herkese ücretsiz eğitim hakkı, tüm halkın okuryazar edilmesi, herkese ücretsiz, etkin bir halk sağlığı sistemi, kadın-erkek eşitliği, tüm haklara sahip olarak, işsizliğin sorun olarak ortadan kaldırılması, çiftçilerin kendi topraklarına sahip olabilmesi, halk sağlığının tamamen ücretsiz olması, kültürel düzeyde çok yüksek seviyeye gelinmesi, bilimde ve spordaki gelişmeler... Bütün bunların hepsi çok yüce bir ulusal gurura sahip olmamızı sağladı. Ve mücadele kültürüne sahip olmamızı sağladı.

Dünyanın en büyük gücüne karşı 50 yıldır mücadele ederek ve bugün burada, Küba'dan, yani ülkemden neredeyse 10.000 km uzaktayız ve Küba Devrimi'nin 50'nci Yılı'nı kutluyoruz.

Ve bu devrim de Latin Amerika'da çoğalmakta. Ki bir zamanlar biz Latin Amerika'da dışlanmıştık, tek başımıza bırakılmıştık ama şimdi görüyoruz ki birçok ülkede aynı devrimler geliyor. Venezüella'da Bolivarcı Devrim, Bolivya'da, Ekvador'da, Nikaragua'da ve diğer ülkelerde devrimci ilerlemeler, gelişmeler kaydedilmekte. Artık Latin Amerika, Amerika Birleşik Devletleri'nin arka bahçesi olmaktan çıkmıştır. Her geçen gün tarihte daha bağımsız, daha şerefli yer alıyorlar. Devrim ve Sosyalizm yolunda her gün biraz daha ilerliyorlar.

Küba Devrimi'nin 50'nci Yılı Yaşasın!

Yaşasın Venezüella Bolivarcı Cumhuriyeti!

Yaşasın Filistin Halkının Mücadelesi!

Teşekkürler...

Yusuf Gençer Yoldaş: Sayın Büyükelçiye çok teşekkür ediyoruz. Sayın Büyükelçi buradan ayrılmadan önce, bugünün anısına bir plaketimiz var. Plaketi vermek üzere Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkan Yardımcısı Sayın **Metin Bayyar**'ı davet ediyorum.

(Plaket verilir. Alkışlar... Viva Cuba, Viva Sosyalizmo...)

Sayın Büyükelçiye çok teşekkür ediyoruz. Bize onur verdiler, bize Küba Devrimi'nin soluğunu hissettirdiler.

Venezüella Büyükelçiliği Maslahatgüzarı Raul Betancourt Seeland Yoldaş'ın Konuşması

Yusuf Gençer Yoldaş: Katil İsrail Filistin'e bombalarını yağdırırken, bizim sahte pehlivanlar, yalancı pehlivanlar, Tayyipgiller mangalda kül bırakmazken o, olması gerekeni yaptı. Cesur bir Başkan, İsrail Büyükelçisini, bu kanlı katillerin büyükelçisini, kendi topraklarından, bir an bile tereddüt etmeden dışarı attı. Chavez Yoldaş'tı bu.

Ve söz sırası O'nun yoldaşı, Bolivarcı Venezüella Cumhuriyeti Maslahatgüzarı Raul Betancourt Seeland Yoldaş'ta.

(Alkışlar... Viva Chavez... Viva Venezüella... Uh! Ah! Chavez No Se Va...)

Küba Devrimi'nin 50'nci, Venezüella Bolivarcı Devrimi'nin ise 10'uncu Yılı'nı kutluyoruz

Hepinize iyi geceler,

Her birinizi, öncelikle tümünüzü ve her birinizi teker teker Venezüella Halkı, Venezüella Bolivar Hükümeti ve Venezüella Bolivar Cumhuriyeti Başkanı Hugo Chavez Frias adına en derin saygılarla selamlıyorum. Hoş geldiniz.

(Alkışlar...)

Ülkenizin bu güzel şehri İzmir'e üçüncü gelişim. Ve bu üçüncü gelişime vesile olan Halkın Kurtuluş Partisi'ne teşekkür etmek istiyorum.

Özellikle de Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Sayın Nurullah Ankut ve onun şahsında tüm parti üyelerine ve özellikle de İzmir İl Başkanına tekrar çok mersi, teşekkür ederim.

Halkın Kurtuluş Partisi, bugüne kadar Küba'nın, Venezüella'nın ve şu andaki durumundan dolayı Filistin'in ve bunun gibi haksızlığa uğramış ve haklarını savunan tüm halkların her zaman yanında oldu.

(Alkışlar...)

Bugün burada Küba Devrimi'nin 50'nci Yılı'nı tekrar ve tekrar kutluyorum.

Aynı şekilde Küba Devlet Başkanı Fidel Castro ve şu andaki Devlet Başkanı Raul Castro'yu, tekrar tekrar bu güzel ülkeyi, bu güzel toplumu, Devrimlerinin 50'nci Yılında tebrik ediyorum...

(Alkışlar...)

Bu akşam, bu aktivitede ekselansları Sayın Büyükelçi Ernesto Gómez Abascal tarafından temsil edilen Küba Halkını, 50 yıldır hiç boyun eğmeden dünyanın bir numaralı güç sahibi olan ülkeye karşı direnmesinden dolayı kutluyorum.

(Yaşasın Küba, Yaşasın Venezüella... Alkışlar...)

Bugün sizlerden, daha önce de söylediğimiz gibi, bir talebim vardı: Küba'daki ekonomik ablukanın kaldırılması, Guantanamo Deniz Üssü'nün kapatılması, Miami hapishanelerinde ajanlıkla, gereksiz yere suçlanıp yıllarını harcayan 5 gencin serbest bırakılması gibi konularda tek ses olalım istiyorum.

Küba ve Venezüella, iki egemen devlet olarak her zaman dost ve arkadaş olmuşlardır. Küba Devrimi'nin 50'nci yılını kutladığımız bu yıl da, aynı zamanda Bolivarcı Devrimin de 10'uncu yılını kutluyoruz.

(Alkışlar...)

Şu anda bir medya kampanyası başlatılmış durumda. Venezüella'nın sosyalizm yolunda dimdik ayakta yürümesini engel olmak isteyen bir muhalefet var. Ve şu anda Venezüella'ya karşı bu kampanya, bu yürüyüşü kirlenmek için yapılıyor.

Bu zehirlenmiş beyinleriyle muhalefet, teke tek siyasi ortamda karşımıza çıkmaya cesaret edemediğindendir ki, dünyanın birinci gücünden yardım dileniyor.

(Kahrolsun ABD-AB Emperyalizmi... Alkışlar...)

Önümüzdeki 15 Şubat'ta Venezüella'da yapılacak kamuoyu yoklamasında biz tüm Venezüellalılar, Başkanımız lehine oy vermek üzere sandığa gideceğiz.

Bu referandumda yapılması istenen de, 2012'de yapılacak Venezüella devlet başkanlığı seçimlerinde, Hugo Chavez Frias'ın tekrar başkan adayı olarak yer alabilmesi.

Ne yazık ki, muhalefet tarafından olay çarpıtılmakta ve bu anayasa değişikliği ile ilgili olarak, Başkan Chavez'in, tabiri caizse, bulunduğu yere kazık çakmak istediği söylenmekte. Ama böyle bir şey yok. 10 yıl önce başlayan bu sosyal ve politik süreci devam ettirmek için, Başkan Chavez tekrar seçilme hakkı istiyor.

Bu anayasa değişikliğinden sonra sandığa giden Venezüella Halkı, sosyal-politik sürecin devamını istiyorsa başkanlarına bir kez daha seçilme hakkı tanıyarak bunu sağlayacaklardır.

Dünyaya örnek olan ve Devrimlerinin 50'nci Yıldönümü'nü kutlayan Küba Halkı ve Küba Devletini bir kez daha kutlayarak sözlerime son veriyorum.

(Alkışlar...)

Çok yaşa Türkiye!

Çok Yaşa Sosyalist Küba!

Ve Çok yaşa Sosyalist Venezüella!

(Alkışlar... Yaşasın Devrim ve Sosyalizm... Alkışlar... Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Sosyalizm... Alkışlar... Yaşasın Halkların Kardeşliği...)

Yusuf Gençer Yoldaş: Yine bugünün anısına Raul Betancourt Seeland Yoldaş'a plaketini vermek üzere Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkan Yardımcısı Sayın **Mustafa Şahbaz**'ı çağırıyoruz.

(Plaket verilir. Alkışlar... Kahrolsun Emperyalizm... Yaşasın Sosyalizm... Yaşasın Halkların Kardeşliği...)

Raul Betancourt Seeland Yoldaş'a bu güzel konuşmasından dolayı çok teşekkür ediyoruz.

**Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı
Nurullah Ankut Yoldaş'ın Konuşması**

Yusuf Gençer Yoldaş:

Adamlar vardır bir gün de olsa mücadele ederler

Onlar iyidir.

Adamlar vardır bir yıl mücadele ederler.

Onlar daha iyidir.

Adamlar vardır yıllarca mücadele ederler, çabalarlar

Onlar çok daha iyidir.

Ve öyle adamlar vardır ki

Bütün yaşamlarını mücadeleye adarlar.

İşte onlar vazgeçilmez insanlardır.

Şimdi söz, Türkiye Devrimi'nin önderi Hikmet Kıvılcımlı'dan devraldığı bayrağı, aynı heyecan ve coşkuyla taşıyan, mücadeleyi ara vermeksizin sürdüren, bulunduğu her yerde bir an olsun inancını yitirmeyen ve bu inancını ve coşkusunu her zaman bizlerle paylaşan, Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş'ta...

(Alkışlar... Yaşasın Halkın Kurtuluş Partisi...)

Latin Amerikalı Yoldaşlarla savaşımız ve düşmanımız ortaktır

Sevgi ve saygıdeğer yoldaşlarım,

Partili yoldaşlarımın ve Kübalı, Venezüellalı yoldaşlarımın anlatımlarından ve sinevizyon gösteriminden somut şekilde gördük ki, Küba ve Venezüella Devrimi'nin önderleri her şeyden önce birer yürek! Yiğitlik anıtı!

Kendilerini, hayatlarını, halklarına adanmışlar.

Ve bu uğurda savaşmaktan, hayatlarını hiçe saymaktan, ömürlerinin hiçbir döneminde bir an bile tereddüt etmemişler. İşte devrim savaşları boyunca, devrimi nasıl yönettikleri devrimci ordunun başında emperyalizme karşı nasıl savaştıklarını gördük.

Ve Che diyor ki:

“Emperyalizmin acımasızlığı sınır tanımayan bir acımasızlıktır. Ve yeryüzünde emperyalizmin geliştirdiği bir tek ülke yoktur. Ve bunların başında da dünyanın başhaydudu ABD Emperyalistleri gelmektedir.”

Ve bundan yüzyıl kadar önce de, bizim Birinci Ulusal Kurtuluş Savaşı'mızın önderi **Mustafa Kemal** diyordu ki:

“Emperyalistler, milletimizi haysiyetten yoksun bir hayvan sürüsü durumuna düşürmek istemektedirler. Onlar geldikleri gibi gidecekler!”

(Alkışlar...)

Ve yine aynı Mustafa Kemal, o güne kadar tarihin gördüğü en büyük emperyalist orduyu, birinci kez Çanakkale'de, ikinci kez Birinci Antiemperyalist Kurtuluş Savaşı'mızda yenilgiye uğrattı. Ve bu yenilgi uluslararası emperyalizmin dünyada aldığı ilk yenilgidir, yoldaşlar!

Ve Mustafa Kemal, bizi yok etmek isteyen emperyalistleri sayıyordu: **“Amerika da içinde olmak üzere tüm Batı âlemi”** diyordu, yoldaşlar.

İşte gördük ki, Kübalı, Venezüellalı ve Latin Amerikalı yoldaşlarımız da aynı emperyalizme karşı savaşmaktadırlar. Demek ki, dünya halkları kardeştir ve dünya halklarının başdüşmanı ABD ve AB Emperyalistleridir!

Öyleyse düşmanımız ortak. Savaşımız da ortak olmalı, yoldaşlar!

(Yaşasın İkinci Kurtuluş Savaşımız... Alkışlar...)

Şu anda Küba Devlet Başkanı, Raul Castro Yoldaş, 1953'te, ağabeyi Fidel'le birlikte Moncado Kışlası Baskını'na katılan (Raul Castro'nun posterini göstererek, y.n.) bu görünümdeki yoldaş, şu anda 77 yaşında, yoldaşlar. Ve o da geçtiğimiz günlerde, Küba Devrimi'nin 50'nci Yılı Kutlamalarında bir Söylev verdi. Diyor ki orada:

“1950 Devrimi'nin ABD Sahillerinden 145 km. uzaklıkta komünist bir devlet inşa ettiğini belirtmeliyim. (Demek Ki Küba Devrimi, Komünist bir devlet inşa etti. – Nurullah Ankut) Raul Castro ABD'yi ima ederek “Düşmanın” saldırgan, hain ve baskın olmayı sürdürdüğünü, gelecek 50 yılda da bu mücadelenin devam edeceğini belirtti. Raul Castro, “kimseyi korkutmaya çalışmıyorum, gerçek bu” diye konuştu. Raul Castro, törene katılan kalabalıkla “Viva Fidel, Viva Devrim, Viva Cuba” sloganı attı.

“Ve şu anda 82 yaşında bulunan Küba Devrimi'nin önderi Fidel Yoldaş, Devrimin 50'nci Yıldönümü nedeniyle, kahraman Küba Halkını kutladığını söyledi. Bu arada, Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez, Küba Devrimi'nin 50'nci Yıldönümü'nü

kutladı. Chavez konuşmasında (burası önemli yoldaşlar – N. Ankut) **Küba için ağlarız, Küba için savaşırız, Küba için dövüşerek ölmeye hazırız!”** dedi.

(Alkışlar...)

“Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales de bir açıklama yaparak, Küba Devrimi’ni ve Devrimin önderi Fidel’i selamladığını söyledi.”

(Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Sosyalizm... Alkışlar...)

İnsanın içtenliği, cesareti cümlelerinden fişkirir, ulaşır kitlelere, yoldaşlar. Gördüğümüz gibi, şu anda 77 yaşındaki Raul Yoldaş da tıpkı Moncado Kışlası’na baskına gittiği gündeki kadar yiğit, atak, cesur. Ve ABD’ye karşı savaşma hıncıyla ve kiniyle dolu.

Ve bir zamanlar Küba, Latin Amerika’da yapayalnız bir ülkeydi. Onu, Meksika’nın dışında hiçbir Latin Amerika ülkesi tanımıyordu. Ama işte gördüğümüz gibi, Tarih akış yönü olarak hep iyiye doğru gitmekte, yoldaşlar.

İşte Venezüellalı yoldaşlar, Bolivyalı, Ekvadorlu yoldaşlar, Nikaragualı yoldaşlar, Küba’nın yolunda ABD Emperyalizmine karşı savaşarak, sosyalizme doğru yürüyorlar.

(Alkışlar... Kahrolsun ABD, AB Emperyalizmi...)

Ve bu yoldaşlarımız, sadece soyut laf etmiyorlar. İşte 1990’lı yılların başından itibaren Irak Halkını kanatan ve 4 milyon civarında masum Iraklı insanın ölümüne yol açan AB-D Emperyalizmine karşı somut mücadele ediyorlar.

Ve 1947’den beri, yüz binlerce Filistin insanını katleden Siyonist AB-D Emperyalizminin Ortadoğu’daki petrol bekçisi İsrail’e karşı mücadele ediyorlar.

Bizim, kukla AB-D uşağı devlet başkanları, hükümet sözcüleri, yetkilileri din sömürüsü yaparak, insanlarımızı kandırarak iktidara geldiler. Ama Siyonist İsrail, Gazze’ye son saldırısını yapmadan dört gün önce, bugünkü kukla, AB-D hizmetkârı hükümetin başkanı Tayyip, Ehud Olmert’le tam beş saat boyunca görüştü. Ve bugün de saf, bilinçsiz insanlarımızı kandırmak için tırıskadan, ABD-İsrail karşıtı birkaç söz söylüyor. Ve bugünkü haberlerde izledik: İsrail Dışişleri Bakanı diyor ki, bizim başbakanı kastederek: **“Bu türden, halkların tepkisini dikkate almak zorunda olan dünyada pek çok devlet başkanı var. Bunların konuşmalarını bu çerçevede değerlendiriyoruz. Olur böyle şeyler, önemli değil.”** Yani bunların söylediklerinin boş sözlerden ibaret olduğunu dile getiriyor.

Ama yiğit Venezüellalı yoldaşlar ne yapıyor?

AB-D uşağı İsrail Büyükelçisini ve elçilik yöneticilerini ülkesinden kovuyor.

Bolivyalı yoldaşlar ne yapıyor?

Yine İsrail elçilik yöneticilerini ülkesinden kovuyor.

İşte samimiyet, yiğitlik, namus, şeref budur, yoldaşlar! İnsanlık budur!

(Alkışlar... Filistin Halkı Yalnız Değildir...)

Eninde sonunda AB-D Emperyalistleri yenilecek, Dünya Halkları kazanacak

Demek ki, dünya halkları gerçekten kardeştir, yoldaşlar. Ve halkların temsilcileri de yalnızca sosyalistlerdir, bilinçli, yiğit sosyalistlerdir.

Usta’mız Hikmet Kıvılcımlı, yoldaşlarımızın da anlattığı gibi, 1967’de, Sovyetler ve Sosyalist Kamp dünyada büyük bir prestije sahipken dedi ki: **“Küba yöneticileri, bütün dünyada en doğru sosyalist hattı savunuyorlar.”** Ve Sovyet yöneticilerini ağır sözcüklerle eleştirdi. Ve o yıllardan beri, biz hep Kübalı devrimcilerle yan yanayız, yoldaşlar.

Bundan on yıl önce, arkadaşlar, **Küba Devrimi’nin 40’ıncı Yıldönümü’nü**, Türkiye’de yalnız biz kutlamıştık, İstanbul Kadıköy’de, Caferaga Spor Salonu’nda.

Bugün 50’nci Yıldönümünü biz ve bizim dışımızda birkaç sosyalist hareket daha kutluyor, arkadaşlar. Ve bugün, Küba Devrimi, bütün dünyada gittikçe artan bir saygınlığa ulaşıyor. Demek ki, insanlık olumluya gidiyor, Latin Amerika’dan devrimci rüzgârlar esmeye devam ediyor ve o rüzgârlar bir gün mutlaka eski dünyaya da gelecek. Ve Fidel’in dediği gibi: **“İnsanlık er geç tek bir sosyalist aile olacak!”**, yoldaşlar.

(Alkışlar...)

Küba Devrimi'nden çıkarmamız gereken en önemli dersler:

Bir kere halkımızı ve dünya halklarını sonsuz seveceğiz. Onlarla özdeşleşeceğiz. Onların acılarını yüreğimizde duyacağız. Onların özlemlerini çok iyi görüp kavrayacağız ve devrimci bir alana kanalize edeceğiz.

Ve hain, acımasız düşmana karşı, yiğit bir mücadele öreceğiz, arkadaşlar. Asla korkmayacağız, yılmayacağız, kavgamızda tereddüt etmeyeceğiz.

Ve bizler, Kübalı Yoldaşlarımız gibi, Birinci Ulusal Kurtuluş Savaşı'mızın önderleri gibi ve önderimiz Hikmet Kıvılcımlı gibi, her zaman kelleyi koltuğa alarak savaştık.

Bugüne dek işkencelerden geçtik, zindanlarda yattık, faşist kurşunlara hedef olduk, vurduk, vurulduk!

Ama asla tereddüt etmedik.

Bundan sonra da her an işkenceye de, zindana da, kurşuna da hazırız, yoldaşlar!

(Alkışlar...)

Biliyoruz ki, devrim yapmak muhallebi yapmaya benzemez. Bu kavgada vurmak da var vurulmak da!

Ve yine şunu da çok iyi biliyoruz ki, sonunda AB-D Emperyalistleri yenilecek ve Dünya Halkları kazanacak.

Halkız Haklıyız, Kazanacağız!

Venceremos!

(Alkışlar... Halkız Haklıyız, Kazanacağız... Kahrolsun ABD, AB Emperyalizmi...)

Yusuf Genç Yoldaş: Bir kez daha inancını, coşkusunu bizimle paylaştığı için Genel Başkanımız Nurullah Ankut Yoldaş'a çok teşekkür ediyoruz.

**Ayrım III
İstanbul Konferansı**

Halkın Kurtuluş Partisi Kartal İlçe Örgütü Sekreteri Barış Aşan Yoldaş'ın Açış Konuşması

Küba, 50 Yıldır Feleğe Meydan Okuyor!

50 yıldan bu yana, ABD Emperyalizminin her türlü insanlık dışı ambargosuna, yiğit önderlerine yüzlerce defa suikast girişiminde bulunmasına rağmen; **"Küba adası batmadan sosyalizm yenilmez"** diyen Küba Devrimi'nin 50'nci Yıl etkinliğine hoş geldiniz...

(Kahrolsun ABD, AB Emperyalizmi... Yaşasın Sosyalizm... Alkışlar...)

İçinden geçtiğimiz günlerde, kapitalizmin tekelci aşaması olan emperyalizm, yeniden bir krizler, buhranlar dönemine girmiş durumda. Emperyalizm, Usta'mız Hikmet Kıvılcımlı'nın da dediği gibi çürüyen, dağılışa uğrayan ve sonunda elbet geberecek olan kapitalizmdir.

Dünyanın ağababası, emperyalist haydut ABD, almış olduğu her türlü önleme rağmen, son yaşanan krizden önemli ölçüde etkilenmiş durumdadır. Dünyada, emperyalizmin krizinden etkilenmeyen ülkeler, o ülkelerde yaşayan insanlar vardır. Bunlardan bir tanesi de Sosyalist Küba'dır. Sosyalist Küba, ekonomisinin hiçbir aşamasında emperyalizme bağlı değildir. Bağımsız bir ekonomisi vardır. Ve bundan dolayı, Türkiye'de olduğu gibi, insanlar en ufak bir krizde ya da krizin başlangıcında işinden ve ekmeğinden edilmemiştir.

En son yaşadığımız kriz döneminde bile, Küba'da tek bir insan işsiz kalmamıştır. Tek bir insan evsiz kalmamıştır. Tek bir insan sokakta kalmamıştır. Çünkü sosyalizm, insanın insan tarafından hayvan yerine konulmadığı tek insanca yaşam düzenidir. Bundan dolayıdır ki biz Kurtuluş Partisi olarak bir kez daha: **Yaşasın Küba, Yaşasın Sosyalizm**, diyoruz.

(Kahrolsun ABD, AB Emperyalizmi...)

Yine yakın günlerde ABD Emperyalizminin Ortadoğu'daki bekçi köpeği İsrail, 1300 Filistinliyi çoğu çocuk, sivil 1300 Filistinliyi katletti. Öyle bir katlediş ki bu, öylesine kabul edilemez bir alçaklık ki İsrail'in yaptığı, sivilleri güvenli bir bölge diye, güvenli bir alan diye Birleşmiş Milletler'in binasına toplayıp orada sivil insanları katletti.

İşte bu alçak İsrail devletini başından bu yana tanımayan iki ülke var: **Sosyalist Küba** ve **Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti**.

Yine dünyada Küba Devrimi'nin etkisiyle Latin Amerika'dan esen sol rüzgarlar Venezüella'da, Bolivya'da halkçı iktidarları yönetime getirdi. Yine Küba Devrimi'nin etkisiyle bu halkçı iktidarlar İsrail Büyükelçilerini ülkelerinden kovdular.

(Alkışlar... Katil İsrail Filistin'den Defol...)

Kurtuluş Partisi olarak Usta'mız Hikmet Kıvılcımlı'dan devraldığımız bayrağı, 1921'den beri onurluca dalgalandırıyoruz. Usta'mız Küba Devrimi'ni aynen şöyle değerlendirmişti: **"Küba Feleğe Meydan Okuyor."** Küba Feleğe meydan okumaya devam ediyor, devam edecek... Küba'da zafer her zaman sosyalizmin olacak!

Şimdi sizleri, başta Kahraman Gerilla Che'nin şahsında, tüm dünyada emperyalizme karşı verilen savaşta şehit düşen tüm devrimciler ve Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda yitirdiğimiz şehitlerimiz için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyoruz.

(Saygı Duruşu...)

Değerli konuklarımız,

Programı sunmak istiyorum sizlere. Açılış konuşması ve saygı duruşu vardı, bunları geçmiş olduk. Şimdi sinevizyon olacak. Daha sonra **Küba Büyükelçiliği Birinci Sekreteri Alejandro Simances Marin** sizlere hitap edecek. Daha sonra **DİSK Örgütlenme Daire Başkanı ve Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu** hitap edecek. Daha sonra Küba Komünist Partisi'nin davetlisi olarak Partimizi temsilen Küba'ya gitmiş bulunan yoldaşlarımızdan **Ankara İl Başkanımız Avukat Sait Kıran** Küba izlenimlerini sizlere aktaracak. Daha sonra **Partimiz Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş** sizlere hitap edecek. Daha sonra İşçi Sınıfının direnişlerinden gelen, burada bizlerle salonda bulunan direnişçi işçi arkadaşlarımız sizlere hitap edecekler. Daha sonra **Kübalı Müzik Grubu** ve **Ekrem Ataer**'in müzik dinletisiyle programımız devam edecek.

Şimdi sinevizyon etkinliğimizle hepimize tekrar hoş geldiniz diyorum.

(Alkışlar... Yaşasın Küba Yaşasın Sosyalizm...)

- Sinevizyon gösterimi...

Barış Aşan Yoldaş: Sinevizyonda da çok somut bir şekilde görmüş olduk, Küba Devrimi'nin ne büyük başarılar kazandığını ve Halkına nasıl onurlu bir yaşam sunduğunu.

(Alkışlar...)

Küba Büyükelçiliği Birinci Sekreteri Alejandro Simances Marin Yoldaş'ın Konuşması

Barış Aşan Yoldaş: Dünyada bebek ölüm oranı en düşük ülke olan Küba'da, yine katıldığı sporcu sayısı her Olimpiyatın şampiyonu olan Küba'da bir tek değer var: İnsan.

Şimdi Küba Devrimi'nin önderleri Fidel Castro, Che Guevara, Camilo ve Raul'un Yoldaşı, Küba Büyükelçiliği Birinci Sekreteri Alejandro Simances Marin Yoldaş'ta söz sırası...

(Alkışlar... Viva Cuba... Viva Sosyalismo...)

Küba, 50 yılda müthiş bir ekonomik ve sosyal gelişim sağladı
Saygıdeğer dostlar,

Devrimin 50'nci Yıldönümü gibi, ülkemiz için bu kadar önemli bir tarihi, sizlerle paylaşabilmek çok büyük bir zevktir. Büyükelçiliğimiz ve Küba Halkı adına bizlere gösterdiğiniz tüm dostluğunuz, dayanışmanız ve sempatinize minnettar olduğumuzu belirtmek isterim.

(Alkışlar...)

Bizler Halkın Kurtuluş Partisi'nde kocaman bir dost bulduk.

(Alkışlar...)

Bizlere gösterdiğiniz dayanışma ve ilginiz, bizleri daha da güçlü kılmakta ve fikirlerimizi güçlendirmekte ve görevimize devam etmek üzere çok büyük bir enerji ve zevk vermektedir.

Küba, Devrimci Tarihinin 50'nci Yılı'nı geride bıraktı. Mücadeleyle geçen yılların ardından 1 Ocak 1959'da devrim zafer kazandığında, Fidel'in de dediği gibi: **“Şu andan itibaren her şey çok daha zor olacaktır.”**

Zorluklar ve tehditlerle geçen bu 50 yıl, aynı zamanda ülkemizin büyük kazanımları ve memnuniyetiyle dolu geçmiştir. Amerika Birleşik Devletleri tarafından uygulanan yaklaşık 50 yıllık ekonomik ablukaya, her türlü saldırı politikasına rağmen çok önemli ekonomik ve sosyal bir gelişim yakaladık.

2008 zorlu bir yıl oldu. Geleneksel ablukanın etkilerine, bir de her ne kadar bizleri diğer ülkelere nazaran daha az etkilese de, bizleri de yine bir şekilde etkileyen küresel mali krizin etkileri dâhil olmuştur. Ablukanın sebep olduğu iki yıllık zarar anlamına gelen on milyar dolara yakın zayıyla son otuz yılın en ağır üç kasırgası da etkilemiştir. Tüm bunlara rağmen ekonomimiz yüzde 4 civarında bir büyüme kaydetmiştir. Bugün artık ekonominin sürekli bir büyüme eğiliminde olduğu söylenebilir. Ve tabii ki, daha henüz tamamlayamadığımız ama bu yoldan dönüşün olmadığını düşündüğümüz zararını telafi etmek yolundayız.

Bu bağlamda, sadece örnek vermek adına Venezüella ve Çin gibi diğer ülkelerle önemli ilişkiler içerisinde olmak, yeni pazarlar, avantajlı işbirliği ve ticari anlaşmaları daha da iyileştirmemiz gereken ekonomik etkinliğimizi çok daha olumlu bir yönde etkilemektedir. Buna karşın sadece ekonomik büyümenin peşinde değiliz. Eğer bireylerin her biri, bundan sadece materyal olarak değil, sosyal, kültürel ve eğitim alanlarında da olmak üzere yararlandırılmazsa, hiçbir anlama gelmemektedir.

Che'nin bizlere önerdiği gibi.

“Yeni insan sadece bir materyal tüketicisi değil, insani değerlerin ve fikirlerin de bir bakıma çoğaltıcısı olmak zorundadır.”

Bu 50 yılda elde edilen kazanımlarımızı bu şekilde özetleyebiliriz.

Sosyalist kavramda sosyal adalet, Küba coğrafyasının en ücra köşelerine değin ulaştırılan katılımcı halk demokrasisi; özellikle kıyılarımızın sadece yüz elli kilometre ötesindeki güçlü düşmanımızı da göz önüne alarak, egemenliğimizi ve bağımsızlığımızı savunma adına halkımızın bütünlüğü; İmparatorluk karşısında direniş mücadelesi ve zorluklar ve baskılar önünde boğun eğmeme ruhu; kadın-erkek veya ırk ayrımı gözetmeksizin herkes için gerçek insan hakları; her düzeyde genel ve ücretsiz eğitime dayanan kültürel devrim...

Bugün Küba Halkının eğitim düzeyi ortalaması dokuzuncu sınıf seviyesindedir.

Sadece bir örnek vermek gerekirse; bir aspirinden, maliyetli bir kalp ameliyatına değin herkes için parasız sağlık...

Bu, insanın öncelikli hakkıdır: Yaşama hakkı.

Tek bir Kübalının bile kaderine terk edilemeyeceği insanî ve dayanışmacı bir anlayışla, sosyal güvence.

Che'nin, “örneğin bilimi” diye adlandırdığı ve Fidel'in de bu elli yıl boyunca bizlere öğrettiği, halkın huzurunda yöneticilerimizin çalışma ahlâkına, özveriye, sorumluluğa ve insaniyete uygunluğunun denetlenmesini ve siyasi yolsuzluğa son verilmesini de ekleyebiliriz.

Küba Tarihinde ilk kez görüldüğü üzere, çiftçilere toprak...

Küba'nın dış politikasının ana ilkeleri uluslararası dayanışma ve antiemperyalizmdir. Halkımızın icra ettiği dış siyasetimizin ilkeleri olarak, uluslararası dayanışma ve antiemperyalizm...

Küba'nın dış politikasını, bugün 39 bini aşkın Kübalı gönüllü, 79 ülkede çalışarak icra etmektedirler. Çoğunluğunu doktorların oluşturduğu hepsi birer Küba büyükelçisidir. Ve Afrika'da, Latin Amerika'da ve hatta Pasifik'te, yeryüzünün en çok sömürülen ve ayrımcılığa tabi tutulan halklarına yardım ederek, Che'nin örneğini devam ettirmektedirler.

(Alkışlar...)

Dış politikasını, Küba'da okuyan 120 ülkeden 27 bin 500'ü aşkın yabancı bursiyer icra etmektedir.

29 ülkeden 1 buçuk milyonu aşkın kör veya görme bozukluğu olan hastanın ücretsiz olarak Küba'da ameliyat edildiği, "**Mucize Operasyonu**" gibi programlar icra etmektedir.

Veya 22 Latin Amerika, Afrika ve Asya ülkesinde geliştirilmekte olan ve sadece Venezüella'da bir buçuk milyon kişi olmak üzere, toplam 2 milyon 300 bin insanın okuyamaz edildiği, "**Evet ben yapabilirim**" okuryazarlık programıyla...

Bugün artık Amerika Birleşik Devletlerinin Küba'ya uyguladığı uluslararası dışlama politikasının başarısız olduğunu söyleyebiliriz. Bugün Birleşmiş Milletler üyesi 192 ülkenin 181'iyle diplomatik ilişkilerimiz mevcuttur ve Küba'nın resmen Rio Grubu'na üyeliğinin kabul edildiği Latin Amerika Zirvesi kısa bir süre önce Brezilya'da gerçekleştirilmiştir.

Latin Amerika değişmektedir. Ve başkanları da Küba ile olan bağlarını yenilemektedir. Birçok devlet başkanı son zamanlarda Havana'yı ziyaret etmiştir. Birçoğu Küba örneğinden ve Che örneğinden bahsetmektedir ve bu da bizleri gerçekten gururlandırmakta ve aynı zamanda da sorumluluk vermektedir.

(El Puebla Unido Jamás Será Vencido... Alkışlar...)

Asla kendi seslerini yükseltememiş halklarımızın gerçek hakları ve dayanışmasına dayanan Latin Amerika'nın entegrasyonu adına ALBA ilerlemektedir.

Bugün, Fidel'in 50 yıl önce dediği gibi: "**Her şeyin olup bittiğini düşünemeyiz.**" Aksine belki de ileride her şey daha zorlu olacaktır. Daha iyi bir dünya seçeneğinin olduğunu göstermek üzere 21'inci Yüzyılda sosyalizmi güçlendirerek ilerleme hedefimiz vardır.

(Alkışlar... Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Sosyalizm... Alkışlar...)

Çok teşekkürler.

(Alkışlar... Yaşasın Küba, Yaşasın Sosyalizm... Yaşasın Halkların Kardeşliği...)

Her zaman olduğu gibi, biz devrimci Kübalıların birçok görev ve sorumluluklar üstlendiği gelecekle karşı karşıya geleceğiz.

Küba, faşist Siyonist İsrail Devletini tanımamaktadır

Son olarak, buraya çok da uzak olmayan Gazze'de işlenen suçları kınamadan konuşmama son veremeyeceğim. Buna değinmemek, bu suça iştirak etmek olacaktır.

(Alkışlar... Katil İsrail Filistin'den Defol...)

400'ü çocuk olmak üzere, bini aşkın kişinin hayatını kaybetmesi çok acıdır. Kimlerin katil olduğunu bilmemiz gerekir. Ve dünya lideri olarak adlandırılan birçoğunun da her türlü yoldan bu katilleri örtbas etmeye ve haklı göstermeye çalışması ise daha da vahimdir. Bunu yaparak kendilerini de bu suça ortak etmektedirler. Buradan, kendi hakları için mücadele eden ve evlatlarını kaybetmenin acısını yaşayan, Filistin Halkıyla olan sonsuz dayanışmamızı ve Siyonizm denen bu faşist ve ırkçı ideolojiyi kabul etmediğimizi ve mahkûm ettiğimizi duyurmak isterim.

Che'nin dediği gibi: "Ne kadar uzakta olursa olsun, dünyanın herhangi bir yerinde işlenen her türlü haksızlık karşısında öfkeden titremeliyiz."

Viva Cuba!

Viva Türkiye!

Viva Halkın Kurtuluş Partisi!

Çok teşekkürler.

(Alkışlar... Viva Cuba, Viva Sosyalismo...)

Hasta la Victoria Siempre! (Zafere Kadar Daima!)

(Alkışlar...)

Barış Aşan Yoldaş: Kübalı yoldaşımız bir jest yaptı ve Türkçe Partimizi selamladı. “Yaşasın Halkın Kurtuluş Partisi” dedi. Ben de Kübalı Yoldaş’a bildiğim iki İspanyolca kelime var, onu söyleyeceğim: **Gracias Companyero!**

(Alkışlar... Kahrolsun ABD AB Emperyalizmi...)

DİSK Örgütlenme Daire Başkanı ve Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu Yoldaş'ın Konuşması

Barış Aşan Yoldaş: İşçi Sınıfının yiğit öncülerinden, DİSK Örgütlenme Daire Başkanı ve Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı, Türkiye’de İşçi Sınıfı mücadelesinde son yıllarda Parababalarına karşı verilen mücadelelerin neredeyse tümünde imzası bulunan, sadece 20 gün içerisinde 3 ayrı işyeri işgali gerçekleştiren ve dün sonuçlanan Ünsa Direnişi’nde Ünsa Direnişçileriyle beraber onların öncülüğünü, önderliğini yapan, 2008 1 Mayıs’ında Parababalarının her türlü zulmüne rağmen DİSK binası önünde tüm İşçi Sınıfı adına cisimleşen, Partimiz üyesi Ali Rıza Küçükosmanoğlu’nda söz sırası...

(Alkışlar... İşgal Grev Direniş... Yaşasın Kurtuluş Partimiz...)

Küba Devrimini kutlamak, insanlık adına sömürüye baş kaldırmak demektir

Sosyalist Küba Halkının değerli temsilcisi, Halkın Kurtuluş Partisi’nin değerli Genel Başkanı ve Yöneticileri, Kurtuluş Partililer, hepimizi Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve Nakliyat-İş adına saygıyla, sevgiyle selamlıyorum.

(Alkışlar...)

Bugün burada, tarihsel olarak önemli bir etkinlik için toplanmış bulunmaktayız.

Bugün dünya halkları olarak, dünya İşçi Sınıfı olarak çok önemli bir süreçten geçiyoruz. Böyle bir dönemde, yani dünyada milyonlarca insanın işinden olduğu, ekmeğinden olduğu, emperyalizmin krizinin faturasının işçilere, emekçilere ve dünya halklarına çıkarılmaya çalışıldığı bu dönemde, 400 milyona yakın insanın işinden olduğu (daha da artacak bu sayılar) ve dünyadaki aç durumda olan insanların sayısının giderek arttığı, ülkemizde de yüz binlerce insanın işinden olduğu; yine açlığın ve yoksulluğun giderek arttığı bir dönemden geçiyoruz. İşte Filistin’de söz edildiği gibi vahşetin boyutları ortada...

Böyle bir süreçte Küba Devrimi’yle dayanışmayla, Küba Devrimi’nin 50’nci Yıl etkinliğiyle acaba Kurtuluş Partisi niye uğraşiyor? Yahu dünyanın bu kadar meselesi var, bu kadar önemli günler yaşıyoruz, Küba Devrimi’yle bu kadar ilgili olmak doğru mu? Biz iş derdindeyiz, ekme derdindeyiz, biz giderek yoksullaşıyoruz, Kurtuluş Partisi niye acaba Küba Devrimi’nin 50’nci Yılı’nı etkinliklerle kutluyor?

Filistin’de insanlık gerçekten öyle bir duruma düşürülüyor ki değerli yoldaşlar, değerli konuklar, Filistin’de İsrail Siyonizminin vahşeti sonucu, insanlar bir yerde toplanıyor, bombalar yağdırılıyor ve bu vahşeti, İsraililer alkışlayarak izler duruma getiriliyor. Ve insanlık da, buna ne yazık ki, birkaç ülke dışında yeterince tepki göstermiyor. Yani insanlığın vicdanı, insanlık bu kadar vicdansızlaştırılıyor. İnsanların vicdanları, insanlık eğilimleri bu kadar köreltiliyor, bu hallere düşürülüyor. Gerçekten böylesine vahşeti insanların giderek izler hale getirildiği bir tarihsel dönemde, buna seyirci kalmak, buna ortak olmak mümkün değil. Kendine insanım diyen hiç kimse buna seyirci kalmamalı. Ama insanlık bu duruma düşürülmüş.

Bu duruma düşüren kim?

Bu duruma düşüren, dünyayı yıllardan beri sömüren başhaydut ABD Emperyalizmi ve AB Emperyalistleridir. Onların tahakkümü insanlığı bu duruma düşürdü.

Tayyipgiller'in temsilcisi ne yaptı?

Olmert'le katliamın beş gün öncesi görüştü. Yani Tayyipgiller'in temsilcisi başbakan, aslında bu katliamı adı gibi biliyordu.

Ama başbakan ne yaptı?

Dedi ki; "ülkeyi yönetmek, bakkal dükkânı yönetmeye benzemez."

Yani bunun insanlığı da bu kadar, Müslümanlığı da bu kadar değerli arkadaşlar...

(Alkışlar... Gün Gelecek Devran Dönecek Tayyipgiller Halka Hesap Verecek...)

Göstermelik birtakım açıklamalar yaptı. İsrail Dışişleri Bakanına soruyorlar. Diyorlar ki:

"Başbakan, Türkiye'nin başbakanı sizin halkınıza böyle söyledi."

"Yahu sen ona bakma. Türkiye'de yakında seçimler var. Seçimlere yönelik değerlendirmelerde bulunuyor" diyor.

Aynı sözü ABD de söylüyor. Yine bir gazeteci soruyor. Yine aynı şeyi söylüyor İsrail Dışişleri Bakanı Livni denilen kişi. Bacılarımız var, kusura bakamasınlar, orospunun teki...

Şimdi yani böylesi bir dönemde kim ne yapıyor?

Biraz önce de söylendiği gibi, baştan beri İsrail'i yapay bir devlet olarak kabul ederek, Partimizin de değerlendirmesi o yöndedir, tanımayan Küba Halkı, Küba Devrimi, İsrail'i devlet olarak tanımıyor.

(Alkışlar... Katil İsrail Filistin'den Defol...)

Fidel'in yolundan giden Chavez ne yapıyor?

İsrail elçisini kovuyor.

Evo Morales ne yapıyor?

O da ilişkileri kesiyor.

Ama ülkemiz yöneticileri böyle bir tavır alma cesareti gösterebiliyor mu?

Yok.

Kim asıl desteği veren? İsrail Siyonizminin bu katliamlarına, emperyalizmin bu katliamlarına asıl desteği veren kim?

Aslında Ortadoğu'daki kukla yönetimlerdir. Türkiye'de dâhil AB-D'nin kuklası olan yönetimlerdir.

Bundan dolayı da, yani bu olay da gösteriyor ki değerli arkadaşlar, Küba Devrimi, insanlığın, gerçek insanlığın vicdanıdır.

Küba Devrimi insanlığın geleceğidir.

Küba Devrimi ve Küba'daki sosyalizm gerçek insanlıktır.

(Alkışlar...)

Yeni Kübalar, yeni Venezüellalar yaratmalıyız

Bundan dolayı Küba Devrimi'ne sahip çıkmak, kendine insanım diyen herkesin yapması gereken bir olaydır.

Yani Küba Devrimi'nin 50'nci Yılında Küba Devrimi'yle dayanışmak, bir insanlık görevidir aynı zamanda.

Küba Devrimi'ne sahip çıkmak, emperyalizmin krizine karşı, yani bizleri yoksullaştıran, giderek aşımızdan, ekmeğimizden eden, önümüzdeki günlerde daha da katmerli hale gelecek olan krize karşı mücadele etmek demektir.

Bundan dolayı Küba Devrimi'yle dayanışmak durumundayız.

Küba Devrimi ve Sosyalizm, aynı zamanda ABD'ye ve Avrupa Birliği'ne meydan okumaktır.

Küba Devrimi Bağımsızlık demektir. Emperyalizme karşı bağımsızlık demektir.

Bundan dolayı da Küba Devrimi'ne ve Sosyalizme sahip çıkmak durumundayız.

Bundan dolayı da gerçekten Kurtuluş Partisi'ni kutlamak gerekir.

Kurtuluş Partisi de, Küba Devrimi'yle baştan beri dayanışma içindedir. Hikmet Kıvılcımlı Usta'mızın da belirttiği gibi, Küba Devrimi Feleğe yani ABD Emperyalizmine meydan okuyor. Bu değerlendirme bugün de aynen geçerlidir. Ve bu değerlendirme, Türkiye'de gerçekten İşçi Sınıfına yaraşır bir şekilde, Marksist-Leninist bir şekilde yapılan gerçek anlamda bir değerlendirmedir.

1991'de Bürokratik Sosyalizmler birer birer yıkılırken, Küba Devrimi ayakta kalmıştır. Her türlü olumsuzluğa rağmen ayakta kalmıştır. Bu da Küba'daki sosyalizm uygulamalarının ve pratiğinin ne kadar güçlü olduğunu, Küba Komünist Partisi'nin gerçekten ne kadar halkla bütünleştiğinin bir göstergesidir.

Bundan dolayı da, ben sözlerimi fazla uzatmayacağım değerli arkadaşlar, içinde bulunduğumuz bu tarihsel süreçte gerçekten insanlığın vicdanı olan, gerçek insanlık olan Küba Devrimi'ne sahip çıkmak hepimizin görevidir.

Aynı zamanda bu dayanışmayı güçlendirmek için, Küba Devrimi'nin yolundan giden Venezüella, Bolivya gibi ülkelere güç katmak için bizlerin de Ortadoğu'da, antiemperyalist mücadeleyle halkçı iktidarlar yaratmalı, demokratik halk devrimleri gerçekleştirmeliyiz. Ve **El Zeyd**, ayakkabı fırlatıyorsa ABD Başkanı Bush'a, emperyalizme meydan okuyorsa, halkların genel tepkisinin bir kıvılcımıdır bu.

Demek ki, İşçi Sınıfına önümüzdeki süreçte doğru önderlik ederek bu mücadeleyi Che Guevara'nın söylediği gibi, Fidel'in ve diğer devrimcilerin dediği gibi, başta ülkemizdeki Devrim Ustası Hikmet Kıvılcımlı'nın belirttiği gibi, bu yoldan yürüyerek yeni Kübalar yaratmak, yeni Venezüellalar yaratmak gibi tarihsel bir sorumluluğumuz vardır.

Hepinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyorum.

(Alkışlar... Kahrolsun ABD-AB Emperyalizmi...)

Barış Aşan Yoldaş: Ali Rıza Başkan'a teşekkür ediyoruz.

Kurtuluş Partisi Genel Sekreter Yardımcısı ve Ankara İl Başkanı Sait Kıran Yoldaş'ın Konuşması

Barış Aşan Yoldaş: Küba Komünist Partisi'nin davetlisi olarak, Partimizi, Halkın Kurtuluş Partisi'ni temsilen Küba'ya gidip, Küba'da dimdik, ayakta duran canlı sosyalizmi gözleriyle görüp, birkaç günlüğüne de olsa yaşayan, Yoldaşımız Avukat Sait Kıran Yoldaş'ta söz sırası...

(Alkışlar...)

Küba'da herkes birer Fidel'dir!..

Merhaba yoldaşlar,

Dünyada sosyalizmin bayrağı, sosyalizmde ısrarın, cesaretin, kararlılığın, onurun simgesi, bir anıt: Küba Devrimi 50 yaşında!

(Alkışlar...)

Küba, sosyalizmin yüz akı! Yoldaşlarımız söz ettiler. 1967'de Usta'mız, "**Küba Feleğe Meydan Okuyor**" diyordu. Küba, 50 yıldır feleğe meydan okuyor, inanıyoruz ki, ilelebet meydan okumaya devam edecek. Tâ ki, tüm insanlık, tüm dünya, tek bir sosyalist aile oluncaya dek.

(Alkışlar...)

Partimizin Küba'yla dayanışması, Küba'ya destek vermesi, Küba'yı önemsemesi soyut güzelleme nedeniyle değil. Usta'mız Hikmet Kıvılcımlı'nın sağlığından beri biz biliyoruz ki, Küba gerçek sosyalist uygulamalara, Küba önderliği gerçek Marksist-Leninist ilkelere sahip. Bu nedenle bugüne kadar destek verdik, bundan sonra da destek vermeye devam edeceğiz.

Küba'yla dayanışmak, Küba'ya destek vermek, aynı zamanda kendi ülkemizin devrimci mücadelesine, kendi devrimimize destek vermek demektir. Biz, bu inanıştayız. Bu nedenle

Küba sosyalizmiyle yıllardır dayanışma içinde olduk, gücümüzün yettiğinde, bütün olanaklarımızla destek verdik.

Bu desteğimizi, devrimci dayanışmamızı gören **Küba Komünist Partisi**, Partimize resmi bir davet yaptı. Partiden bir heyetin, ülkesine gelerek Küba'da sosyalizmin nasıl uygulandığını, Küba Komünist Partisi'yle halkının nasıl bir ve bütün olduğunu görmemizi talep etti. Partinin görevlendirmesiyle üç kişilik bir heyet; Parti Genel Başkan Yardımcımız **Mustafa Şahbaz Yoldaş**, ben Genel Sekreter Yardımcısı, Ankara İl Başkanı **Sait Kıran** ve Balıkesir'den yoldaşımız **Aysu Ceylan Yoldaş**, Küba'ya gittik.

Mutlu bir tesadüfle, 24 Şubat 2008 tarihinde yani Raul Yoldaş'ın resmi olarak Devlet Başkanı seçildiği gün biz Küba'ya indik. Akşam onların saatiyle 17.30 civarındaydı. Buradan gitmeden önce, çoğunuz o süreci hatırlar, emperyalistler büyük beklentiler içerisindeydi: Castro nihayet gitti, ortalık karışacak, kan gövdeyi götürecektir, Küba'da sosyalizm yıkılacak, umudundaydılar.

Küba'ya adım attığımızdan itibaren gördüğümüz şey şu değerli konuklar, yoldaşlar: Küba'da emperyalistlerin bütün hevesleri, bütün beklentileri boşuna. Çünkü Partiyle, Küba Komünist Partisi'yle Küba Halkı öyle bütünleşmiş ki, Küba önderliğiyle Küba Halkı öyle bütünleşmiş ki, **herkes birer Fidel! Bir Fidel gider, bin Fidel gelir!..**

(Alkışlar...)

Emperyalistler boşuna hevesleniyorlar; Sosyalizm yıkılmayacak

9 gün kaldık Küba'da. **Havana**'dan **Santa Clara**'ya, **Cienguefos**'a, en ücra dağ köylerine kadar gittik. Tüm yerlerde görüştüğümüz bütün insanların bakış açısı, yaklaşımı bu. O yüzden bir kez daha diyoruz, emperyalistler boşuna hevesleniyorlar, Küba'da sosyalizm yıkılmayacak.

Neden mi?

Sinevizyonumuzda vardı. Çünkü Küba Halkı devrimden önce nasıl insanlık dışı koşullarda yaşadığını, nasıl, affedersiniz, emperyalizmin kerhanesi, kumarhanesi ve meyhanesi konumunda kullanıldığını, nasıl insanlık dışı koşullarda yaşatıldığını ve devrimin nasıl onları dünyanın en onurlu insanları seviyesine çıkardığını yaşayarak biliyorlar. Bu nedenle yıkılmayacak.

Birkaç kazanımı, hızla, zaman da dar, o yüzden ayrıntılı girmeyeceğim, birkaç temel kazanımı söylemek istiyorum. Lütfen bu söylediklerimi, kendi ülkemizdeki koşullarla kıyaslayarak değerlendirin.

Küba'da tek bir işsiz insan yok, değerli arkadaşlar.

Tek bir evsiz, sokakta yaşayan insan yok.

Bu bir ajitasyon değil. Gerçek anlamda yok. Binlerce insan gördük. Gerek bizzat parti tarafından gittiğimiz yerlerde görüşürdüğümüz insanlar arasında, gerekse yol boyu gittiğimiz yerlerde, Havana'da ve diğer kentlerde (Havana dediğiniz yer 2,5 milyon nüfuslu bir kent, diğer kentler de büyük kentlerdir) tek bir yoksul insan, pejmürde kılıklı insan, aç insan görmedik.

Dönüşte, gelişmiş emperyalist ülkelerden olan Fransa'nın başkenti Paris'ten aktarmalı gelmek durumunda kaldık; Küba'yla ülkemiz arasında doğrudan uçak seferi yok çünkü. Aktarma sırasında yaklaşık 5 saatlik bir zamanımız vardı. Bu nedenle Paris'i hızla bir dolaşabilir miyiz diye çıktık, 2-3 saat kadar dolaşabildik, arkadaşlar. Paris'in, Tarihi Paris diye bilinen en korunaklı, en güzide semtleriydi bu gezdiğimiz yerler. Bu 2-3 saatlik sürede sokakta yatan, paçavralar içinde yatan insanlar gördük, değerli arkadaşlar.

O yüzden, Kübalı yoldaşlar, haklı olarak diyorlar ki, biz sizi çağırdık, sizi dolaştırıyoruz. Çünkü söylemlerimiz size abartılı gelebilir. Ajitasyon gibi gelebilir. Ama **görmek inanmaktır!** Biz sizi gezdiriyoruz ki, görün, inanın!

Biz geldik gördük, değerli arkadaşlar ve inandık: Küba'da sosyalizm dev gibi dimdik ayakta!

(Alkışlar... Yaşasın Küba, Yaşasın Sosyalizm...)

Küba'da, tek bir okuryazar olmayan insan yok. Halkın yüzde yüzü okuryazar. Bizde milyonlarca okuma yazma bilmeyen insanımız var biliyorsunuz. Ortalama eğitim seviyesi 9'uncu sınıf üstü. Bizde ilköğretim 3 buçuktur, değerli arkadaşlar. Böylesine halkına önem veren bir önderlik tarafından yönetiliyor Küba.

Yine çok çarpıcı geleceğine inandığımdan söylemek istiyorum, eğitim her kademedeki bedava. Ve gerçek anlamda nitelikli bir eğitim veriliyor. Bütün ilköğretim çocuklarına sabah kahvaltıları, öğlen yemekleri, eğer tam gün eğitimse, bizim ikinci diye nitelendirdiğimiz kahvaltıları devlet tarafından bedava karşılanıyor.

Sınıflar en fazla 15-20 kişilik, bütün ülkeye bu olanakları sağlamışlar.

Her sınıfta televizyon, bilgisayar ve vcd var. Buna dayalı olarak yapıyorlar eğitimlerini.

Ve ülkede, diğer okullar gibi bu olanaklara sahip dikkat çekici 85 tane okul var, değerli arkadaşlar.

Kaç öğrenci için açık tutuluyor biliyor musunuz bu okullar? Öğrenci mevcudu kaç biliyor musunuz? Tahmin edebilir misiniz?

Sadece birer öğrencisi var bu 85 okulun. Bir öğrenci için okul açık tutuluyor. Yani Küba Önderliği, Küba Devrimi kendi halkına, insanına bu kadar değer veriyor.

Bir de bizim taşınabilir sistem diye nitelendirilen, 5-10 köyün çocuklarını neredeyse hayvan gibi oradan oraya sürükleyen sistemimizi düşünün.

Yine kadınlar... Erkek egemen sınıflı toplumun en çok ezilenleri... Küba'da, gerçek anlamda bir cennette yaşıyorlar. Yeni seçilen **Halk İktidarı Ulusal Meclisi**'nin yüzde 43'ü, seçilen milletvekillerinin yüzde 43'ü, kadın. Bizimki gibi birkaç tane göstermelik değil. Gerçek anlamda halkının temsilciliğini yapan insanlar.

Eğitim ve sağlık emekçilerinin, doktorundan profesörüne, öğretmeninden hademesine kadar eğitim ve sağlık emekçilerinin yüzde 65'i kadın. Üniversitede okuyan insanların yüzde 60'ından fazlası kadın.

Yeni doğum yapmış kadınlara tüm ücretleri, normal çalışma zamanlarında hak ettikleri bütün ücretleri verilmek kaydıyla, tam bir yıl süt izni var. Bunun, çocuğun sağlık koşulları nedeniyle zorunlu emme süresi diye nitelendirilen ilk altı aylık süreyi doldurduktan sonra, isterlerse eşleriyle birlikte dönüşümlü olarak kullanabiliyorlar geriye kalan altı ayı.

Yine değerli arkadaşlar, 7 yaşına kadar her çocuğa, ama istisnasız her Küba çocuğunun günlük 1 litre süt hakkı var. Bu süt de, bizim piyasalarda olduğu gibi süt tozundan üretilmiş ya da su katılmış sözde sütler değil. Gerçek süt.

Küba Halkı, bütün bu kazanımları bildiği için, sosyalizmin bütün nimetlerini etinde kanında yaşayarak gördüğü için, sosyalizme kararlıca sahip çıkıyor.

Hep söylüyoruz. Bir kez daha söyleyeyim: İnsan eliyle yaratılmış bir cennet mi görmek istiyorsunuz? İnsan eliyle cennet yaratılabilir mi? Bunu görmek mi istiyorsunuz?

Küba'ya bakın!

Hem de hangi koşullarda yaratılmış bu cennet, değerli arkadaşlar?

Okyanus'ta bir ada, toplam nüfusu 11 milyon. Elli yıldır dünyanın başhaydudu ABD Emperyalizminin insanlık dışı ablukası ve saldırısı altında. Petrol, doğalgaz, yeraltı madeni gibi doğal olanakları çok kısıtlı. Hemen hemen yok denecek kadar az. Bu alanlarda neredeyse tümüyle dışarıya bağımlı. ABD ablukası nedeniyle, kendi deyimleriyle bire alacaklarını bu emperyalist abluka nedeniyle, ona almak zorunda kalmalarına rağmen, bu mucizeyi yaratıyorlar.

Bunun bir sırrı var mı?

Elbette var.

Küba'da önderler Halk gibi yaşıyorlar, herhangi bir ayrıcalığa sahip değiller

Birincisi; Küba Komünist Partisi Önderliği, başta Fidel Castro, Raul Castro olmak üzere, halkıyla aynı koşulları paylaşıyor. Halkından hiçbir ayrıcalığı yok.

Geçmişte Fidel Castro'nun, bugün Raul Castro'nun maaşı, bir kamyon şoförünün maaşıyla eşdeğerde. Bir kamyon şoförü ne gelire sahipse Raul Castro da, Küba Komünist Partisi'nin lideri, Küba Devletinin Başkanı da aynı gelire sahip. Başka hiçbir ayrıcalığa sahip değil. Hiçbir ayrıcalığı yok. Bu nedenle Küba'da Parti görevlisi olmak, Parti yetkilisi olmak, devlet görevlisi olmak bir ayrıcalık değil. Bir ikbal kapısı değil. Bir hizmet kapısı. Halkına gerçekten hizmet edecek, halkına gerçekten önderlik edecek insanlar tarafından dolduruluyor bu organlar. Bu nedenle de Küba Halkı, önderliğine sonuna kadar güveniyor.

Diğer bir sırrı, Küba Halkı tepeden tırnağa örgütlü, arkadaşlar. Parti, çeşitli sendikalarındaki örgütlülüklerin dışında, en önemlisi olduğu için de bizzat gözümüzle gördük, bu nedenle onu belirtmek istiyorum: 14 yaşından itibaren tüm Küba Halkı, istisnasız tüm Küba Halkı, **Devrimi Savunma Komiteleri'**nde örgütlü. Çeşitli birimler temelinde örgütleniyor bu Devrimi Savunma Komiteleri.

Bir görevi; örgütlü bulunduğu birimin, mahalleyse mahallenin, fabrikaysa fabrikanın, işyeriyse işyerinin, bir takım sosyal ihtiyaçlarını gidermek, bunun için gerekli çalışmaları yapmak,

Diğer en önemli göreviyse: olası bir emperyalist saldırıya karşı, olası karşıdevrimci bir kalkışmaya karşı tüm Küba Halkının elde silah Devrimi savunmasını, korumasını sağlamaya yönelik.

Bu nedenle, dünyanın dört bir tarafına vahşice saldıran, Atlantik ötesinden gelerek komşumuz Irak Halkına vahşice saldıran, Afgan Halkına vahşice saldıran ABD, 150 km. yakınındaki Küba adasına saldırmayı göze alamıyor. Yıllar önce bir Kübalı yoldaşın dediği gibi: ABD, havada, hava silahlarında bizden üstün. Bizi yoğun bombardımana tutabilirler. Ama bir ülkeyi işgal etmek için, bir ülkeyi ele geçirmek için, sonunda karaya çıkmak zorundasınız. Karaya çıktığı anda ABD'li Yankiler 6 milyon silahlı Kübalının silahının kendilerine doğrultulacağını bildikleri için göze alamıyorlar.

Biz bunu gözümüzle gördük, Kübalı yoldaşların kararlılığını ve bu nedenle büyük bir netlikle diyebiliyoruz ki, Küba Devrimi nice elli yılları görecek...

(Alkışlar...)

Ama Fidel Castro'nun 10 ABD başkanının çekip gittiğini, kuyruğunu kısırtıp çekip gittiğini gördüğü gibi, ABD Emperyalizminin yıkılışını hep birlikte göreceğiz. Bugünler er geç gelecek.

İki cümleyle sözümü bitirmek istiyorum. Öncelikle bütün yoldaşlarım değindiler. ABD, AB Emperyalizminin Ortadoğu'daki bekçi köpeği İsrail'in, Filistin Halkına yönelik katliamını şiddetle protesto ediyoruz. İsrail devletini, Siyonist İsrail Devletini Küba, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti bugün Venezüella ve Bolivya Cumhuriyeti gibi, biz de yıllardan beri - Usta'mızın ileri sürdüğü günden bu yana- Parti olarak, Siyonist İsrail Devletini kabul etmiyoruz. O yapay bir devlettir. Emperyalizm tarafından Ortadoğu'nun petrollerine konmak, doğal kaynaklarını ele geçirmek amacıyla yaratılmış yapay bir devlettir. Bu nedenle ABD Emperyalizmi, AB Emperyalizmi nasıl düşmanımızsa Siyonist İsrail Devleti de düşmanımızdır, kabul etmiyoruz. Er geç yıkılacaktır.

Ama hep söylediğimiz gibi, bizim düşmanımız ABD Emperyalizmidir, ABD Halkı değildir. Yine bizim düşmanımız Siyonist İsrail Devletidir, İsrail Halkı değildir. İsrail Halkı, bu Siyonist İsrail Devletinin ortadan kaldırılmasına Ortadoğu Halklarıyla birlikte el ele vererek yol açarsa, bu topraklarda özgür, kardeşçe yaşama olanağına sahip olur. Yoksa, Tarihte hep görüldüğü gibi, emperyalizmin hizmetinde kalmaya devam ederse, emperyalizmin akibetine uğramak zorunda kalır. Bunu istemiyoruz. Umuyoruz ki -hiçbir toplumdaki, hiçbir insandan umudu kesmeyiz- mutlaka İsrail'in içinde de sağlıklı düşünen, devrimci düşünen unsurlar vardır. Bugün sessizler, cılızlar, yeterince güçlü değiller; bu nedenle aktif bir rol oynayamıyorlar ama er geç onlar da gerçek insanlığın sesini, devrimci İsrail'in sesini, devrimci İsrail Halkının sesini yükseltecektir. Onlarla o zaman biz el ele, kardeşçe

enternasyonalist dayanışma içinde gerekli mücadeleyi vereceğiz. O güne kadar Siyonist İsrail Devletini tanımıyoruz.

Sözümü, Che Yoldaş'ın bir sözüyle bitirmek istiyorum:

Hasta la Victoria Siempre!

Venceremos!

Zafere Kadar Daima!

Kazanacağız!

Barış Aşan Yoldaş: Sait Kıran Yoldaş'a bu güzel konuşması için teşekkür ederiz.

Kurtuluş Partisi Genel Başkanı

Nurullah Ankut Yoldaş'ın Konuşması

Barış Aşan Yoldaş: Emperyalistler yüzyıllardır dünyanın her bölgesinde yaşayan insanlara karşı ırk, milliyet farkı gözetmeksizin sömürülerini ve zulümlerini devam ettiriyorlar. Yaşadığımız coğrafyada da emperyalistler bu coğrafyayı işgal etmişlerdir. Ve bu işgale karşı halkımız, Birinci Kurtuluş Savaşı'nın önderi Mustafa Kemal Samsun'a çıkmadan önce bile elde silah dövüşmeye başlamıştı. Elde silah dövüşenlerden, Köyceğiz Kuvayimilliyeye Komutanı Usta'mız Hikmet Kıvılcımlı'nın devamcısı olan, Partimizin, o ideolojinin, o pratiğin devamcısı ve emperyalizme karşı vereceğimiz ve başarıya ulaştıracığımız İkinci Kurtuluş Savaşı'mızın komutanlarından, Partimiz Genel Başkanı Nurullah Ankut'ta söz sırası.

(Alkışlar... Yaşasın Halkın Kurtuluş Partisi...)

Küba Devrimi'nin dimdik ayakta olmasının nedeni: Önderlerinin yiğitliği, fedakârlığı ve kararlılığıdır

Sevgi ve saygıdeğer yoldaşlarım,

Bundan 19 yıl öncesine kadar, dünyanın üçte biri sosyalistti.

Ama bugün dünyamıza baktığımız zaman, ne yazık ki, böyle bir durum göremiyoruz. Sosyalizmin bayrağını, 50 yıldır olduğu gibi, onurluca taşıyan yalnızca iki ülke görüyoruz: Biri Fidel'in, Che'nin, Camilo'nun ve Raul'un temsilcileri olan yoldaşlarımızın da aramızda bulunduğu **Küba** ve diğeri de **Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti**.

Çin Halk Cumhuriyeti daha önce de belirttiğimiz gibi, aşağı yukarı 10-15 yıldan beri bayır aşağı gitmekte.

Che'nin de dile getirdiği gibi, insanlığın başdüşmanı ABD Emperyalizmiyle 10 yıl savaştan ve onu tarihin tanık olduğu en büyük hezimetlerinden birine uğratan Vietnam Halkı ve Vietnam Komünist Partisi ve Vietnam Sosyalist İktidarı da ne yazık ki, o şanlı mücadelesine yaraşır bir duruş sergileyememekte bugün. ABD Emperyalizminin Nike vesaire gibi tüm dünyada pazarladığı tekellerinin üretim üssü durumuna getirilmiş. Çin de aynı şekilde, yoldaşlar.

ABD Emperyalizmi, Raul'un da Devrimin 50'nci Yılı'nı kutlama konuşmasında çok açık bir şekilde dile getirdiği gibi, çok hain, alçak bir düşman. Bu ülkelerin içine tıpkı bir elmanın ya da başka bir meyvenin içine meyve kurdunu yerleştirir gibi, kapitalizm kurdunu yerleştirdi. O kurt, günden güne o ülkelerin sosyalist iktidarını, sosyalist ekonomisini, sosyalist yapısını ve bunlardan hareketle halkın sosyalist ruhunu kemirip, yok etmek için çabalamakta.

Peki yoldaşlar, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın sosyalist ülkeleri birbiri ardına, kumdan kaleler gibi devrilip giderken, dünyanın en büyük ülkesi Çin Halk Cumhuriyeti bayır aşağı giderken, bu iki ülke; Küba ve Kore, bir onur anıtı, yiğitlik anıtı gibi sosyalizmin bayrağını nasıl dimdik bir şekilde taşımaktalar?

Zaten bu sorumuzun yanıtı, soru cümlemizin içinde, yoldaşlar. Sinevizyon gösterimizde de Küba Devrimi'nin önderlerinin, Maceo'nun, Jose Marti'nin, Fidel'in, Che'nin sözlerine bakarak ve o sözlerdeki anlamı yorumlayarak varabiliriz bu sorunun yanıtına. Sorumuzun cevabını oralarda bulabiliriz.

Ne diyor **Maceo**?

“Küba'yı ilelebet ellerine geçirmek isteyenler, sadece o ülkenin kanla yoğrulmuş toprağının tozunu elde edebileceklerdir.”

Ne diyor **Jose Marti**?

“Özgürlüğün bedeli yürektir. Ya onsuz yaşamayı kabul edeceğiz ya da bedelini ödeyerek onu satın alacağız.”

Ne diyor **Fidel**?

“Öğrencilerimizi, çocuklarımızı nasıl yetiştirmemiz gerektiğini bize sorarlarsa, onlara vereceğimiz tek yanıt, Che gibi olmalarıdır.”

(Alkışlar...)

Che ne diyor, Bolivya'da 53 kişilik gerillasıyla CIA'nın örgütlediği 4 bin kişilik faşist Barrientos'un ordusuna karşı savaşırken?

“Bizim mücadelemiz, insanlığın başdüşmanı ABD Emperyalizmine karşı bir savaş marşıdır.”

Yani bu cümlelerdeki yiğitlik, cesaret, özgüven, kararlılık, devrime ve halklara inanç nasıl fişkırmakta, her işitenin yüreğine nasıl işlemekte...

Kore Devriminin Önderi **Kim İl Sung Yoldaş**'ın da, Che katledildikten hemen sonra, **“Che Guevara'nın Anısına”** başlığıyla yayımlanan bir yazısı var. O yazıda, aynı yiğitliği, aynı kararlılığı, görürüz. Kim İl Sung Yoldaş'ın da Che'nin ruhunu aynen taşıdığını görürüz, yoldaşlar.

Ve Kim İl Sung'tan sonra Kore Devrimi'nin önderliğini devralan oğlu **Kim Yong-il Yoldaş** da:

“Eğer emperyalistler yurdumuza karşı bir işgal hareketine girişirlerse, nükleer silah kullanmaktan bile geri durmayız” diyor.

Yani böylesine kararlı, yiğit bir duruş sergiliyor.

Demek ki yoldaşlar, devrimci, gerçek anlamda devrimci olabilmek için, devrimci önder olabilmek için, dünyanın başhaydudu ABD Emperyalizmine karşı savaşabilmek için, her şeyden önce, halkımızın deyimiyle mangal gibi yüreğe sahip olmak gerekir. Ve onun bir gereği olarak, kelleyi koltuğa alarak yaşamaya, savaşmaya başlamak gerekir. Başka türlü gerçek anlamda devrimci olamayız.

İşte bu iki ülkenin, dimdik, 50 yıldan beri ABD Emperyalizmine meydan okuyarak, sosyalizmi ilerleterek, genişleterek, kökleştirerek, pekiştirerek savunmaları, birincil olarak önderlerinin bu kalitesinden gelmektedir. Sonra, yoldaşlarımız da aktardılar: Devrime ve ideolojilerine sınımsız bağlılar.

Lenin der ki:

“Devrim bir savaştır.”

Bunu hiç gözden irak tutmayacağız, yoldaşlar.

Öyleyse o savaşa katılanlar, gerçek bir savaşçı olmaya kendilerini hazırlamalıdır. O savaşın önderleri de her an o savaşta düşebileceklerini, ölebileceklerini, bunun vız gelmesi ve mücadele azimlerinin bundan hiç etkilenmemesi gerektiğini kabul etmelidirler. Ancak böyle olursa, böyle önderlik edilirse, devrim ayakta kalabilir ve nihai başarıya ulaşabilir.

Halkımıza inanacağız, ideolojimize inanacağız. Ama en doğru ideolojiye sahip olsak bile, o ideolojiyi pratiğe geçirecek yürek, cesaret ve kararlılık yoksa o ideoloji hiçbir şey ifade etmez. Ustalarımızın dediği gibi; devrimci teorinin görevi, devrimci pratiğe yol göstermektir, ışık tutmaktır.

Eğer biz o yolda yürümeye kararlı olmazsak, devrimci teori kâğıt üstünde kalmış boş sözlerden öte bir anlam taşımaz. Biz yolcu olacağız ki, o yolun kararlı yolcuları olacağız ki, devrimci teorimiz bize ışık tutacak.

Burada, şair olarak çok sevdiğim, ama savunduğu felsefi sisteme karşı olduğum **Mevlana**'nın bir sözünü, bir benzetmesini aktarmak istiyorum. Mesnevi'de diyor ki:

“Tutalım ki Ali'den Zülfikar sana miras kaldı. Sende Ali kolu ve yüreği yoksa Zülfikar neye yarar ki?”

Devrimci teorimiz Zülfikardır. Bizden beklenen, onu kullanacak yüreğe ve bileğe sahip olmaktır, yoldaşlar.

(Alkışlar...)

Burada Mevlana'dan söz açmışken, yine bu konuya ilişkin birkaç dizesini size aktarmak istiyorum.

Ünlü eseri **Divanı Kebir**'in 4'üncü Cildinden:

A, ev kuşu,

Gökte uçmaya kalkışma kanadın yok.

Ovaya uçmayı kurma.

Semender gibi ateşin içine girme.

Yüceliğe kalkışarak kendini rezil rüsva etme.

A, terzi,

Demircilik senin elinden gelmez.

İşin değil senin.

Mademki demir madenin yok.

Ateşler yakma.

Demek ki yoldaşlar, devrimci, Mevlana'nın deyişiyle, ev kuşu olmayacak.

Ne olacak?

Alıcı kuş olacak. Dostlarına karşı güvercin gibi uyumlu, dost, anlayışlı, mütevazı olacak. Ama emperyalistlere, AB-D Emperyalistlerine ve onların yerli uşaklarına karşı, yerli Parababalarına karşı, onların siyasi temsilcilerine karşı, avını vurmak için onu kollayan, ona saldırmak, onu yok etmek için en uygun anı kollayan bir kartal, bir şahin gibi olacak. Demek ki, her şeyden önce devrimci önderlik de devrimci komutanlık da diyalektik bir yapı içeriyor, yoldaşlar.

Halka ve yoldaşlarımıza karşı güvercin, ama Parababalarına, emperyalistlere karşı kartal, doğan, şahin olacağız.

Alejandro Yoldaş da açıkça söyledi. Küba'nın şu anda Latin Amerika'da, Afrika'da, Asya'da on binlerce doktoru, öğretmeni var. Dünyanın yoksul halklarının hizmetindedir. Onların yaşamlarını iyileştirmek için çalışıyorlar. Onları bir ölçüde de olsa mutlu etmek için çalışmaktalar.

Peki yoldaşlar siz, Sovyetler'in, Çin'in, ya da eski Sosyalist Doğu Avrupa ülkelerinin öğretmenlerinin, doktorlarının bu türden yardımlarını gördünüz mü? Dünyanın geri ülkelerinde, Doğu ülkelerinde bu türden yardımlarını?..

Che o zamanlar açıkça eleştiriyordu: Sovyetler ve Sosyalist Kamp'ın diğer ülkeleri, dünyanın mazlum ezilen halklarıyla kapitalist ticaret kanunlarının bir gereği, bir yansıması olarak ticaret etmektedirler. Onlara karşılıksız yardım, hibe etme şeklinde hiçbir yaklaşımları yok. Bu devrimcilik değildir, diyordu. Açık bir şekilde...

Ve yine Kübalı yoldaşlar, 4 Afrika ülkesine, bizzat Che başta olmak üzere, silahlarıyla gelerek ABD Emperyalizminin kuklası faşist sömürge hükümetlerine karşı savaştılar. Böylesine enternasyonalist bir dayanışma içerisindedirler. Demek ki gerçek sosyalistlik, devrimcilik, her şeyden önce uluslararası bir harekettir.

Zaten Lenin de aynı şeyi işaret ediyor. Diyor ki:

“Proletarya hareketi uluslararası bir harekettir. Bizler ülkemizde o hareketin belirli müfrezeleriyiz, birlikleriyiz, görevlileriyiz, temsilcileriyiz.

Hani Che de der ya, Bolivya dağlarında savaşırken, 1967 yazında Havana’da toplanan “Tricontinental”e yani “Üç Kıta Konferansı”na gönderdiği mesajında; yine bildiğimiz gibi bu Che’nin dünya halklarına ve dünya devrimcilerine ulaştırdığı son sözleridir:

“Kendimizi büyük proleter ordunun bir elemanı olmaktan daha fazla birşey saym”ıyoruz.

Emperyalizmi mezara gömene kadar savaşmalıyız

Yani o bütünün birer parçasıyız. Bunu gözden ırak tuttuğunuz anda devrimciliğiniz boş düşer. İşte Sovyetler’in ve Sosyalist Kamp’ın yıkılan diğer ülkelerinin yaptığı hayati yanlışlardan biri de bu oldu, yoldaşlar. Kendi ülke sınırları içine hapsedtiler kendilerini. Dünyanın mazlum ezilen halklarıyla ilgilenmediler. Onların çektiği acılara duyarlı olmadılar. Böylece, sosyalizm onlar için bir kalkınma modeli olmanın ötesinde bir anlam taşımadı.

Bir diğer önemli hata, yoldaşlar. Ayrıcalıklara gark oldular. Sait Yoldaş’ımız da anlattı Küba’daki somut gözlemlerini. Biliyoruz, Fidel, 25 dolar maaş alıyor. Bu, sıradan bir Kübalının aldığı maaş... Yani Küba parasıyla 25 dolara denk düşen bir maaş alıyor. İşte Sait Yoldaş da söyledi: bir kamyon şoförü de bu parayı alıyor.

Demek ki, hiçbir kişicil ayrıcalık kabul etmiyor bu yoldaşlarımız.

Kendimiz ayrıcalıklarla donanırsak, yönettiğimiz insanlarla (bunlar ister partili yoldaşlarımız olsun, ister halktan insanlar olsun) aramızdaki ipler, iletişimi sağlayan, gönül bağına sağlayan teller, birer birer kopmaya başlar. Ve giderek birbirimizi anlamaz oluruz. Dünyalarımız farklılaşır. Çünkü bizler farklı bir dünyanın, o ayrıcalıklı dünyanın insanları oluruz. Ruhiyatımız ona göre şekillenir. Halk bizden kopar. O da kendi yaşadığı maddi hayatın insanı olur. Ruhiyatı ona göre şekillenir. Ayrı dünyaların insanları oluruz. Böylece birbirimizi hiç anlamayız. Tabii birbirimize sevgimiz de kalmaz. İşte o zaman da kitleler içlerine kapanırlar. Küserler partiye. Parti de zaten halkın isteklerini, özlemlerini, ihtiyaçlarını kavrayamaz, anlayamaz. Sanal bir dünyada yaşar. O zaman başta Partililer olmak üzere, tüm sosyalist iktidarın uygulayıcıları çürüme dönemine girerler. Zaten hiçbir şey ne doğada, ne toplumda olduğu gibi kalmaz. Hani diyalektiğin birinci kanunu, **Heraklitos** diyor ya: **Panta rei. Her şey akıyor.** Ya geliyeceğiz, ilerleyeceğiz, yürüyeceğiz ya da gerileyeceğiz, çürüyeceğiz, öleceğiz, yok olacağız. Farklı bir gidiş yok. Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Yerinde durup duramaz, yoldaşlar.

O bakımdan, zafere kadar savaş değil, kurtuluşa kadar savaş değil yoldaşlar -altını çizerek söylüyorum- yeryüzünde kapitalizmin en son aşaması olan emperyalizmi mezara gömene kadar savaşmak zorundayız.

(Alkışlar...)

Diyelim ki, devrimimiz zafer kazandı, iktidara geldik, Sosyalist ekonomiyi örgütledik, tamam artık görevimizi yaptık, kurtuluşumuzu sağladık, görevimizi bitirdik, dedik mi; işte o andan itibaren bayır aşağıya gitmeye başlarız. Savaştan geri durduğumuz anda, önce gerilemeye, sonra çürümeye başlarız. Devrimci teorinin ve kavganın dışına düşeriz. Bayır aşağı gitmeye başlarız. Rahmetli Sovyetler’in, Doğu Avrupa Sosyalist ülkelerinin durumuna düşeriz. Ve bugün Çin’in düştüğü duruma düşeriz.

Bu nedenle yarın devrimimizi gerçekleştirip sosyalist ekonomiyi baştanbaşa örgütleysek de, asla durmayacağız. Diyeceğiz ki, sadece dünyanın bu bölgesinde görevimizi şimdilik yaptık. Buradan aldığımız güçle, bugüne kadar olduğu gibi, aynı hız, aynı heyecan, aynı kararlılık, aynı enerjiyle, dünyanın diğer bölgelerine de sosyalizmi taşımaya devam etmeliyiz. Savaşımızı aynı kararlılıkla, aynı heyecanla sürdürmeliyiz.

Tâ ki emperyalizm yeryüzünden silinene kadar... Ve insanlık tek bir sosyalist aile olana kadar...

(Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Sosyalizm... Alkışlar...)

İşte Küba önderliği bu anlayışta, bu kararlılıkta, bu inançta olduğu için, 50 yıldır AB-D Emperyalizmine karşı meydan okuyor ve Raul'un da geçenlerde yaptığı konuşmada söylediği gibi:

“Gelecek bir 50 yıl sonra da aynı şekilde, emperyalizm eğer yeryüzünden silinmezse, meydan okumaya devam edecek.” yoldaşlar.

Çünkü Usta'mızın da 1967'de **Sosyalist** Gazetesinde yazdığı bir Başyazıda belirttiği gibi, Küba önderliği dünyada en sağlıklı sosyalist hattı izlemektedir. O gün de öyleydi, Sosyalist Kamp'ın yıkılışından sonra öyle, bugün de öyle, yoldaşlar.

1998'de Küba'yla ilk dayanışma eylemimizi gerçekleştirdik Ankara'da. Yani Sosyalist Kamp'ın yıkılışından 7 yıl sonra. **“Che ve Küba Devrimi Çerçevesinde Sosyalizmin Bazı Güncel Sorunları”** başlıklı **Konferans'ımızı** gerçekleştirdik. Ve o Konferans metni, yayınevimiz tarafından yayımlanan **“Devrimci Önder Nedir?”** adlı kitabımızda yer aldı. Standımızda arkadaşlar bulabilir.

Ve bundan 10 yıl önce, 1999'da Küba Devrimi'nin 40'nci Zafer Yılıni kutladık. Türkiye'de sosyalist hareket olarak tek biz kutladık, Kadıköy'de, Cafer Ağa Spor Salonu'nda.

Sanatçı olarak **Ferhat Tunç** katılmıştı o şenliğimize. Ve bugün aramızda olmayan, tiyatro ve sinema dünyamızın bir elin parmakları kadar az olan komünist sanatçılarından **Tuncer Necmioğlu** katılmıştı yine o şenliğimize. Bize, komünist şairlerimizden; Nazım'dan, Hasan Hüseyin'den, Ahmet Arif'ten, Enver Gökçe'den şiirler okumuştı. Ve Küba'dan komünist bir sanatçı katılmıştı o şenliğimize. **İPSD Kültür Sanat Korusu** katılmıştı şenliğimize. Ve yine o şenliğimizde, **Nakliyat-İş Başkanı ve DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Başkan Yoldaşımız** bir konuşma yapmıştı.

Biz vefalıyız. Hareketimizle birlikte Küba Devrimi'nin zafer yıllarını kutlayan sanatçı yoldaşlarımızı, dostlarımızı asla unutmayız, gönlümüzden çıkarmayız. Onlara her zaman için devrimci anlayışımız açısından şükran borçluyuz.

Bugün Küba Devrimi'nin 50'nci Zafer Yılıni kutluyoruz.

Ülkemizdeyse ne yazık ki, sosyalist hareket daha doğarken acılar yaşamaya başladı. Daha ilk adımda, yani 1921 başında... **Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve Onbeşler** dediğimiz yoldaşlar, en halisane niyetlerle, Mustafa Kemal'in önderliğindeki Kurtuluş Savaşı'mıza en büyük desteği verme gayreti, enerjisi, azmiyle ülkemize gelmişlerdi. Ne yazık ki, **Kazım Karabekir**'in ve onun yönettiği Tefeci-Bezirgân Sermayenin ve Anadolu Burjuvazisinin temsilcileri tarafından Karadeniz'de önce hançerlendiler sonra Karadeniz'in hırçın dalgaları arasına atılarak katledildiler.

Ondan sonra zindanlar dönemi başladı. İşte Usta'mız 22,5 yılını zindanlarda geçirdi. Yine Nazım, 1938 Harp Okulu olayından, provokasyonundan sonra 12 yılını zindanlarda geçirdi. Tabii Usta'mız da, bazı komünist yoldaşları da dahil buna.

Komünist edebiyatçımız **Sabahattin Ali**, MİT, o zamanki adıyla MAH tarafından katledildi.

27 Mayıs Devrimi'nden sonra (27 Mayıs bildiğimiz gibi sosyalizmi serbest bıraktı) devrimci hareket birden çığ gibi kitlelere yayılmaya başladı. Buna önlem olarak, ABD Emperyalizminin yönettiği Kontrgerilla hareketi, sivil faşist güçleri örgütleyerek MHP adında bir parti oluşturdu. Polisin, MİT'in, Kontrgerillanın ya da Süper NATO'nun desteğiyle devrimciler birer birer katledilmeye başlandı. Ve bu katliamlardan sonra 12 Mart 1971 Faşist Diktatörlüğü oturtuldu. Ama devrimci hareketin önu kesilemedi. Birkaç yıl sonra yeniden çığ gibi gelişmeye, yükselmeye başladı devrimci hareket. Bu kez hep bildiğimiz gibi 5 bin masum insanımızı Kontrgerillanın yönettiği güçler katlederek, 12 Eylül Faşist Diktatörlüğünü oturtular. Ve o günden bu yana da hep acılar çekiyoruz. Hep yenilgiler yaşıyoruz.

Ama işte bu etkinlikte, Küba Devrimi'yle olan bu etkinliğimizde, tam tersi bir durum var. Küba da bizim devrimimiz. Çünkü komünist hareket, uluslararası bir harekettir. Küba da,

bu hareketin şu anda onurlu kalesi ve bayrağı durumundadır. Küba Devrimi ve onun direnişi, bizim de devrimimiz ve direnişimizdir. O yüzden bu etkinliklerimizde bir kutlama, bir şenlik havası içinde davranıyoruz. Ve mutluyuz, yoldaşlar.

(Alkışlar... Yaşasın Küba Yaşasın Sosyalizm...)

Yoldaşlar, ABD Emperyalistlerinin yönettiği yerli satılmışlar aracılığıyla gerçekleştirilen iki faşist diktatörlük sürecinde ülkemizde 8 bin masum insanımız katledildi. Dünyada da ABD Emperyalistleri benzer aşağılık komplolarla ve faşist darbelerle milyonlarca suçsuz insanın ölümüne sebep oldu. İşte Irak'ta bir ABD araştırma şirketinin geçen yıl yaptığı araştırmanın sonuçlarına göre, Birinci Körfez Savaşı'ndan bu yana 3 milyon 900 bin masum insanı katletmiş ABD Emperyalistleri. ABD Emperyalistleri Vietnam'da bildiğimiz gibi yoldaşlar 3 milyona yakın insan katletti. Yine Kore'de 1,5 milyona yakın insan katletti.

Ekonomik krizin nedeni, emperyalistlerin sömürü, vurgun ve talan düzenidir

Ve ekonomik sömürü ve zulmü yüzünden, dünyanın geri ülkelerinde, önlenemez hastalıklardan dolayı on binlerce insan yok yere ölüp gitti. Bütün bunlar ABD Emperyalizminin dünyaya yaptığı kötülüklerin sonucudur.

İşte bunların sonuncusu da geçen yıl 2008 Ağustosunda patlak veren ekonomik krizdir, yoldaşlar. Bu kriz biliyorsunuz önce ABD'de bir finans krizi şeklinde patlak verdi.

Yani ne yapmış ABD bankaları?

1,2 milyonu aşkın ABD insanına konut kredisi vermişler. Ama bu insanların ödeme gücü yok. O kredileri ödeme gücü yok. Bunu bile bile vermişler.

Niye bile bile veriyor? Yani bir banka, geri dönmeyeceğini bildiği halde niye o krediyi veriyor?

Çünkü ekonomistler açıklıyor: 1 dolarlık konut kredisi veriyormuş ABD bankaları, ona dayanarak çıkardıkları kağıtları ilkin 5-10 dolara borsada satıyorlarmış. Onu alan başka bir banka ya da finans şirketi 20-30 dolarlık kâğıt çıkarıyor, onu satıyormuş. Bu el değiştirmeler sonucunda 1 dolarlık konut kredisine karşılık olmak üzere çıkarılan kâğıdın 88 dolara kadar satıldığı olmuş. 2008 Temmuzundan sonra, yani kriz patladıktan sonra böyle karşılıksız, sanal kâğıtlara toksik (yani zehirli, sağlığa zararlı) kâğıtlar diyor, burjuva ekonomistleri. Bize göreyse sadece bu kâğıtlar değil toksik olan; asıl toksik madde o kâğıtları üreten Emperyalizm aşamasına ulaşmış Kapitalist sistemdir. Tabii burjuva ekonomistleri, işin bu temel yönünden hiç söz etmez.

Böylesine sanal, gerçek bir değeri olmayan, üretime dayanmayan bir para kazanma yolu icat edilmiş. İşte bu yüzden konut kredileri vermişler. Yani bu paraları toplayarak iç etmişler.

Bu konut kredilerini alan halktan insanlar da aldıkları konutların kredisini ödeyemedikleri için -zaten ödeme güçleri yok- konutları elden kaçırmak-çıkarmak durumunda, evsiz kalmak durumundalar. Evlerini kaybetmek, ödedikleri krediyi de kaybetmek durumundalar. İşte kriz bu şekilde patlıyor, arkadaşlar.

İlk hesaplamalara göre, 5 trilyonluk bir para buharlaştırılmış bankalar tarafından. Fakat sonraki hesaplamalar bunun 10 trilyon dolara çıktığını, hatta bazı ekonomistlerin söylemelerine göre, 10 trilyon doların da çok üzerinde olduğunu ve bunun gerçek miktarının belirlenemeyeceğini belirtiyorlar. Yani böylesine bir vurgun dönemi açılmış.

Ve ABD başta olmak üzere, Avrupa da dahil, sanal ekonomi dediğimiz, yani üretime dayanmayan, üretimle ilgisi olmayan banka, borsa gibi ekonomik hayatın bölümlerini oluşturan kesimde dönen para, üretimle ilgili paranın iki katına ulaşmış düşünebiliyor musunuz?.. Yani böylesine kanser dokusunu andıran bir ekonomik düzen-yapı ortaya çıkmış.

Bu, neyin sonucu ortaya çıkıyor?

Sosyalist Kamp'ın yıkılışından sonra fütursuz, dizginsiz bir sömürü, vurgun, talan düzeninin ortaya çıkmasından kaynaklanıyor. Yani sosyalizm artık yıkıldı, yakın dönemde tehlike olmaktan çıktı. O zaman istediğimiz gibi vurgun vuralım anlayışından kaynaklanıyor. Sosyalist Kamp varken böylesine devasa krizler görülüyordu. Tabii Emperyalist Kapitalizm

yine durup dinlenmeden vurgun, talan, savaş, işgal, katliam yapıyordu. Ama belirli bir ölçüde... Usturuplu gitmek durumunda kalıyorlardı. Çünkü sosyalizmin geleceğinden, vurgun düzenlerinin yerini alacağından korkuyorlardı. Sosyalist Kamp yıkılınca gerçek yüzlerini ortaya çıkardı emperyalistler.

Kriz Bilimsel Sosyalizmi bir kez daha haklı çıkardı
Şimdi Hürriyet yazarı Özdemir İnce'den bir aktarma yapalım:

“Ne olacak bu kapitalizmin hali?”

“ABD ekonomisinin, vahşi kapitalizmin, küresel ekonominin duvara toslaması konusunda yazı yazmak bana düşmez aslında.

“Ancak Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla birlikte toplumu ve toplumculuğu savunanlar öylesine hakarete uğradılar ki bireyi ve bireyciliği göklere çıkartanlara “geçmiş olsun!” demek geldi içimden. 10-15 yıldır erkek tavuskuşu gibi kasılarak geziniyorlardı ortalıkta.

“ANGLİKAN KİLİSESİ: KARL MARX HAKLIYMIŞ

“Ben tam bunları düşünürken 28 Eylül tarihli Vatan Gazetesi “Kapitalizm Komada” başlığı altında liderlerin, medyanın ve kilisenin, kapitalizmin bunalımı konusundaki görüşlerini yayınladı:

“Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy: Bugünkü sistem üretimi değil spekülasyonu teşvik ediyor, orta sınıf bitti. Piyasa daima haklıdır görüşü artık tarihe karıştı. Yeni ve ahlâkî bir yapı için dünya liderleri acilen toplanmalı.

“Alman Ekonomi Bakanı Steinbrück: Umarsızca kâr peşinde koşmanın bundan başka sonucu olamazdı. Kurulacak yeni çok kutuplu sistemde ABD ekonomik süper güç unvanını kaybedecek.

“İngiltere Başbakanı Brown: IMF ve Dünya Bankası yeniden yapılandırılmalı. Dünya finansal sistemi değişmeli.

“Anglikan Kilisesi: Karl Marx haklıymış. Kapitalist sistem dünyayı bu hale getirdi.

“Financial Times: Finansal sistemi bu duruma getiren zengin New Yorklu bankerlere yüz milyarlarca dolar yardım planı Amerikan halkında öfke yaratıyor.

“Washington Post: Kapitalizm ölmüyor, değişim yaşıyor. Cebimizdeki paranın artık güvende olmadığını kabul edip daha iyi bir finansal demokrasi yaratmamız gerek.

“New York Times: Önce Avrupalı liderler kapitalizmi topa tutmaya başladı, şimdi din adamları. Tartışalım ama kapitalizmi çöpe atmanın zamanı değil.

“Warren Buffett: Ekonomik Pearl Harbor'ı yaşıyoruz.

“Blair: Finansal sistem değişmeli.

“Joseph Stiglitz: Kurtarma paketi resmen canavarlık.”

Bu vurgunla ilgili olarak Anglikan Kilisesi diyor ki:

“Karl Marks haklıymış.”

Kapitalizm bunalımı insanlığı böylesi bir felakete getirdi. Bir kilise söylüyor bunu, yoldaşlar. Sadece biz komünistler söylemiyoruz.

Bush'un dalkavuğu **Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy** diyor ki:

“Bugünkü sistem üretimi değil, spekülasyonu teşvik ediyor, orta sınıf bitti. Piyasa daima haklıdır görüşü artık tarihe karıştı. Yeni ve ahlâkî bir yapı için dünya liderleri acilen toplanmalı.”

Demek ki, uygulanan sistem ahlâkî değil, yoldaşlar. Ahlâkî olamaz ki...

Vurguna sömürüye dayanan bir sistem nasıl ahlâkî olabilir?

Olamaz.

Demek ki, Antika Tarihte İkel Sosyalizmin insanlığı koruduğu gibi, Modern Tarihte de Sosyalist Kamp insanlığı koruyordu. Kapitalizm tek başına dizginsizce bırakıldığında

insanlığı getirdiği durum bu. Başka türlü olamaz. Çünkü kapitalizmde sadece dev tekeli şirketlerin kârı söz konusudur. Devleti onlar yönetir, tüm bürokrasiyi ele geçirmişlerdir. Bürokrasi onların hizmetindedir. İnsanlığı, insancıl değerleri düşündüğü anda, o tekel ayakta kalmaz. Sadece kârını düşünmek zorundadır. En yüksek kârı ve vurgunu yapmak amacıyla davranmak, planlar yapmak zorundadır. Başka türlü yaşayamaz.

Parababaları krizin faturasını yine halkımıza çıkardı

Usta'mız Kıvılcımlı da diyor ya: Kapitalizmde, emperyalizmde orman kanunları işler, diye. En büyük göstergelerinden, kanıtlarından biri de bu krizdir.

Kriz bize de geldi bildiğimiz gibi. Bizde de geçen Ağustos'tan bu yana 300 bini aşkın işçimiz işinden oldu ve daha da derinleşmeye devam edecek, diyorlar.

Ne zamana kadar?

Burjuva ekonomistleri 2010'un ortalarına kadar derinleşerek devam edecek, diyorlar. Ancak ondan sonra krizden çıkış süreci başlayabilir, diyorlar. Bakalım daha ne kadar insanımız işsiz kalacak, yoldaşlar...

Zaten Türkiye işsizler ülkesi. 53 milyon çalışma yaşında insanımız var.

Peki bunların üretime katılanı ne kadar?

22 milyon.

Yani Türkiye'de gerçek anlamda işsizlik, yüzde 50'nin üzerinde. Şimdi bu işsizler ordusuna yeni işsizler katılacak giderek.

Geçenlerde bu yılki asgari ücret belirlendi değil mi, yoldaşlar?

457 YTL'den 477 YTL'ye çıktı asgari ücret. Yani 19 kûsur YTL artış yaptılar. Yani sadece bir kilo et parası.

Bununla bir çalışan işçi ailesi nasıl geçinebilir? Buna imkân var mı, imkan var mı geçinmesine?

Bir gecekondunun kirası aşağı yukarı bu kadar.

Peki geçim nasıl sağlanacak?

Bunu kimse düşünmüyor.

Ama işte Parababaları devleti bu. Halkı düşünmez. Halk umurunda olmaz. Ölen ölür kalan bize yeter, der.

Ve maaşlarını, aşağı yukarı, yüzde 50'inin üzerinde artırdılar devleti yönetenler. Gül'ün maaşı 18 bin YTL'ye çıktı değil mi? Tayyip'in maaşı 9 bin kûsur YTL'ye çıktı. Şimdi bu insanın dünyası ayrı... halkın dünyası ayrı...

Asgari ücret, çalışan 10 milyonun üzerinde insanımızı etkiliyor. Bakmakla yükümlü olduğu insanları da hesaba kattığımız zaman.

Onların dünyaları apayrı birbirilerini anlamaları, tanınmaları mümkün mü?

Değil.

Ve önemli bir araştırma sonucu yayınlandı gazetelerde geçen günlerde. Bankaların 2008'in ilk 8 ayındaki net kârları 11.9 milyar YTL imiş, arkadaşlar. Bakın kriz sürerken, halkımız böylesine işsizlik, pahalılık, sefalet cehennemi içinde yaşarken; bankalar kârlarını nasıl devasa bir şekilde artırıyorlar. Bu, sadece 8 aylık kârlarıdır. Peki 12 aylık kârları ne olur? Bir dört aylık kâr daha eklersek, bunun yarısı kadar daha eklememiz gerekir; o zaman 18 milyar YTL net kâr etmiş olacaklardır bankalar 2008'de.

Demek ki onların dünyası hep iyi. Bu düzen, bu vurgun düzeni onlar için cennet. Yine geçenlerde basında yer aldı. Lüks bir İtalyan arabasının krizden dolayı Avrupa'da satışı düşerken, Türkiye'de artmış. Krizden bu yana 70 kûsur tane satılmış Türkiye'de.

Yani Türkiye böylesine bir vurgun, vurguncular cenneti, arkadaşlar. Halkımız için cehennem ama Parababaları için, AB-D Emperyalizminin kuklaları için cennet.

Yoldaşlarımız söz etti, dünyada krizden doğrudan etkilenmeyen, onun yıkıcı etkilerine tabi olmayan iki ülke var. Küba ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti. İşte yoldaşlarımız aramızda.

Krizden dolayı Küba’da bir tek insan işsiz kalmış mı? Doktorsuz kalmış mı, eğitimsiz kalmış mı? Açlık, yoksulluk çekmiş mi?

Hayır, mümkün değil. Kore de aynı şekilde, yoldaşlar.

Demek ki sosyalizm gerçek anlamda biricik insancıl düzen. Başka bir insancıl düzen yok.

Zaten sosyalizm dışında insancıl bir düzen nasıl olabilir?

Bu mümkün değil. İnsanlık 1 milyon 700 bin yıl sosyalizmi yaşamış. Şurada 6 bin yıldan beri bu kanser düzeninin içinde.

Bunu sürgit yaşamasına imkân var mı?

İsrail Halkı Marks’a kulak vererek Siyonist Devleti ortadan kaldırmalı

AB-D’nin, hemen geçtiğimiz ay, tanık olduğumuz bir kötülüğü daha oldu, arkadaşlar: Filistin’de, Siyonist İsrail devleti 1300 masum Arap Halkının insanını katletti. Ki bunun 400’ü çocuk. Bir o kadarı da kadın ve yaşlılardan oluşuyor. Konutları, okulları vurdu. Hastaneleri vurdu.

Ve AB-D Emperyalizminin temsilcileri ne yaptı bu katliam sürerken?

İsrail savunma hakkını kullanıyor, dediler. Hiçbiri bu katliama karşı çıkmadı.

Neden karşı çıkmadı?

Bunu biz biliyoruz ama emperyalizmin sözcülüğünü eden yayın organlarından İngiliz **Guardian**’ın yazarı **Robert Fisk** bile bir yazısında bunu açıkça dile getirdi. Gazetemizin önümüzdeki hafta yayınlanacak sayısının başyazında da aktarmalar yapılır bu yazıdan. İsrail bizim adımıza orada görev yapıyor ve bizim adımıza bu işi yapıyor. Yani İsrail bizim çıkarlarımızı savunuyor, o yüzden bizim yöneticilerimiz bir iki boş laf söyleyecekler ve sonunda İsrail’in hakkı olduğu mesajı verilecek, diyordu Fisk.

Biz de diyoruz ki, İsrail, ABD Emperyalistlerinin Ortadoğu’daki petrol bekçisidir. Ortadoğu petrolerinin güvenli bir şekilde ABD tekelleri aracılığıyla ABD kasalarına akmasını sağlayan petrol bekçisidir İsrail. Suni, kukla bir devlettir. O görevini yapıyor, Arap Halkına ve Ortadoğu Halklarına gözdağı veriyor. Usta’mız **Yol Anıları**’nda ne diyordu 71’de, yani ölümle cebelleşirken o kaçgöç arasında kaleme aldığı **Yol Anıları**’nda:

“(...) Yahudi, gelmiş gelecek Musa’ların en güçlüsü olan Marks’ı dinliyor mu? Hayır. “Kapital”i en titiz dikkatle izlediği zaman bile, kaşarlanmış “Talmut” kaplumbağa kabuğunu kırıp içinden çıkamıyor. Demek “İsrail oğulları” bugün artık “Musa”yı tanımıyor. “Kendi havasında” gittiğini sanıyor. Tekelci Parababaları’nın oyununa bir kumarbaz hırsıyla katılmakta kurtuluş umuyor. Dün, İngiliz Emperyalist casusluğunun Hint Yolu üzerinde kuracağı provokasyon üssünde bekçi köpekliği yapmayı “Adanmış Toprağa” kavuşmak gibi yuttu. Bugün Anglo-Sakson Parababalarının İsrail suç ortakları ve sömürü ortaklarıyla, Yakındoğu *Petrol* boruları üstüne, gönüllü ve şişirilmiş canavar kılığında bostan korkuluğu edilişini “*Milli Kurtuluş*”a kavuşmak, Arap Halkını Faşist silâhlar ve metotlarla yurdundan sürüp aç ve yoksul öldürmeyi “*İsrail Devleti*” kurmak sayıyor. Ona bu martavalı kimin, hangi ölümüne yaklaşmış “*Ayakları Kilden Dev*”in dayatmış bulunduğunu bile göremiyor. Emperyalizmin en maskara uydusu “*Semitizm*” ile övünüyor ve cinayetler işliyor. Kendi kendine kıydığına, birtakım dağınık ve şaşkın acıklılıklarla kapitalizmin kıymaya çevirdiği “*Juif errant*”cıkları (“*Sürtük Yahudi*”zavallılıklarını) savaş tanrısı mihrabında yazık ettiğine olsun acımıyor.

“Hangi İsrail Devleti? Yalnız Amerikan Parababalarının en kalantorları sırasına Yahudiler’in girdiği bir tek Amerika ülkesinde 6 milyon Yahudi var. Emperyalizme karşı modern Musa Karl Marks’ın gösterdiği yoldan ayaklansalar ya! İsyan bayrağını kaldırmış yeni bir Musa’nın ölümü göze alışıyla en insancıl biricik kurtuluşa, Sosyalizm’e kavuşsalar ya! Dünyanın her yerinde, birkaç fanatik küçükburjuva Yahudi aydını ile, ne kadar sürünen biçare Sürtük Yahudisi varsa onları, lafla, parayla kandırıp

Filistin kasaphanesine itiyorlar. Onlarca yılda US Amerika'dan Filistin'e göçmüş nüfus toplamı 25 bin kişiciği geçmiyor. Dünyanın bütün öteki ülkelerinden enayi avlaya avlaya Filistin'e topladıkları Yahudi nüfusu kırk yıldır, bir türlü bir buçuk milyonu aşmıyor... Musa böyle mi yapmıştı? Firavunların casusluğu düzeyine düşüp, kalantor Yahudi Parababaları'nı seyirci ettiği bir sirk alanına, kendilerinden daha mazlum insanlara karşı İsrail oğullarını gladyatörlüğe mi çıkarmıştı? Tarih böyle konuşmuyor.” (Hikmet Kıvılcımlı, Yol Anıları, s. 152-153)

Sait Yoldaş da dile getirdi. Ona kulak vermezse o bölgede var olma hakkını kaybeder. Ya Arap Halkıyla kardeşçe el ele vererek Siyonist devlete karşı savaşıyor, onu ortadan kaldıracak; kardeşçe birlikte yaşamayı kabul edecek ya da tarihte yaşadığı felaketlerden birini daha yaşayacak, o bölgeden defolup gidecek. Usta'mızın ve hareketimizin anlayışı budur, yoldaşlar.

Ve bu Siyonist devlete karşı dünyada kararlı duruş sergileyen iki sosyalist ülke var: Küba ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti. İsrail'i tanımamaktadırlar.

Ve yine onlara kimler katıldı, yoldaşlar?

Latin Amerika'dan sol rüzgârları estiren **Chavez**, Venezüella'nın Bolivarıcı devriminin lideri Chavez ve Bolivya'nın yine Bolivarıcı devriminin lideri **Morales Yoldaşlar**. İsrail'in Gazze'de yaptığı bir soykırımdır, dediler. Ve İsrail Büyükelçileriyle, elçilik görevlilerini sınır dışı ettiler.

Demek ki, dünyada gerçek adalete, gerçek vicdana sahip olan insanlığı gerçekten temsil eden, insanî değerleri temsil eden yalnızca sosyalistlerdir, yoldaşlar.

(Alkışlar...)

Bugünkü “Ergenekon Davası” bir CIA operasyonudur

Yine Türkiye'nin en güncel sorunlarından biri yoldaşlar. Bir **Ergenekon Davası** var bildiğimiz gibi. Yeni dalgalar biçiminde habire tutuklamalar yapılıyor, ifadeler alınıyor, yargılamalar yapılıyor.

Şimdi nedir bu? dediğimiz zaman... Önce 1950'den bu yana geçen süreci gözümüzün önüne getirmemiz gerekir. Çünkü hiçbir gerçeklik, bir fotoğraf karesi gibi değildir; bir sinema filmi gibi canlı bir süreçtir. Türkiye 1951'de NATO'ya giriyor. 1952'de **Kontrgerilla** kuruluyor. Bunun bir diğer adı da **Süper NATO**'dur. İtalya'da **Gladio** adını alıyor bildiğimiz gibi.

Ne amaçla kuruluyor?

Birincil olarak devrimcilere, sosyalistlere, komünistlere karşı savaşmak amacıyla kuruluyor.

Sonra antiemperyalist yurtsever güçlere karşı savaşmak amacıyla kuruluyor. Bu ilerici güçlere karşı savaşacak örgütler kuruyor. Kandırılmış, satın alınmış insanları örgütüyor. Onlardan silahlı çeteler oluşturuyor. Ve bu örgütlenme, tüm NATO ülkelerinin içinde var. Bu konuda hiç kimsenin tereddüdü yok.

Kesin mi bu nokta?

Kesin, arkadaşlar.

Sosyalist Kamp yıkıldıktan sonra, Avrupa'da bir oranda tasfiye edildi, bu cinayet örgütleri. Çünkü savaşacak düşman, yakın tehlike olmaktan çıkmıştı. Sosyalizm artık yakın tehlike değildi. Bu illegal çete örgütünün, katliamcı cinayet örgütünün bir kısım elemanları açığa çıkarıldı, göstermelik de olsa cezalara çarptırıldı. Ama bir kısmı, asıl yöneticileri de hep gizli kaldı.

Türkiye'de de bu var mı, yoldaşlar?

Var. Bu açık. Bunu herkes söylüyor. İlk kez 1977'de Ecevit patlattı. Dönemin Genelkurmay Başkanı Kenan Evren geliyor, Kontrgerilla adına ödenek istiyor başbakanın.

O zamanki başbakan Ecevit de diyor ki:

“İyi de bunun hukuki olarak devletin içindeki yeri ne?”

“Hukuki bir yeri yok” diyor genelkurmay başkanı.

“O zaman buna nasıl ödenek veririz?” diyor. “Veremeyiz. Bu, devlet içinde kanun dışı, hukuk dışı bir örgütlenme. Buna nasıl para veririz?” diyor.

“Ama bugüne kadar bu hep oldu. Bundan sonra da olmak durumunda” diyor Genelkurmay Başkanı.

Ecevit bunu açık etti, arkadaşlar:

“Olmaz” dedi.

Demirel buna karşı çıktı:

“Devleti savunan güçleri ezdiremeyiz, onları yalnız bırakamayız” diye bayrak açtı buna.

Sonunda Ecevit geri adım attı:

“Bu tartışmanın uzatılmasında ben yarar görmüyorum, fayda görmüyorum, kapatalım bunu” dedi.

Kapattılar, yoldaşlar.

Ve ondan sonra bildiğimiz gibi, kısa süre sonra 12 Eylül Faşist Diktatörlüğü gerçekleşti. Ve bu örgütün yönettiği güçlerin yarattığı ortamı bahane ederek... Çünkü, günde 20-30 insan katlediliyordu, yoldaşlar. Hep Kontrgerillanın ve onun özel örgütü MHP'nin faşist militanları yapıyordu bu katliamları. Tabii Kontrgerillanın askeri kesimde, poliste, MİT'te kanatları da var. MHP'li faşist kadrolar devlet içindeki bu illegal örgütlenmenin yönlendirmesi, desteklemesi ve onunla işbirliği içinde çalışmasıyla bu katliamları yaptılar. 12 Eylül'e kadar 5 bin insan katledildi. Ve güya bu katliamları durdurmak bahanesiyle faşist diktatörlük gerçekleştirildi. Ondan sonra da 3 bin insan katledildi. 1952'den bu yana bütün başbakanlar, bütün genelkurmay başkanları, bütün dışişleri, içişleri bakanları, milli savunma bakanları bu örgütle iç içe. Devletin istihbarat teşkilatı MİT, emniyet genel müdürlüğü bu örgütle iç içe.

Bu da kesin mi?

Kesin, arkadaşlar.

Bu örgütlerin görevi ne?

Sosyalistlere, antiemperyalist güçlere karşı savaşmak...

Ve gelişen devrimci hareketin önüne set çekmek için faşist darbeleri gerçekleştirdiler.

Şimdi, bugün Ergenekon Davası'yla ortaya çıkan, tutuklanan insanlar genelde kim?

İşte Tuncer Kılınç, Şener Eruygur, Hurşit Tolon...

Bunlar ne diyor?

NATO'dan çıkmalıyız. AB'ye karşıyız. Bir Avrasya birliğine gitmeliyiz. ABD ve AB bizi bölmek istiyor, diyorlar ve Mustafa Kemal'i savunuyorlar. Onun tam bağımsızlık, yurtseverlik ve laiklik ilkelerini savunuyorlar.

Öyle mi?

Açık, net, arkadaşlar, kesin.

O zaman eski Kontrgerillayla, Ergenekon'la, Süper NATO'yla amaç bakımından tam bir karşıtlık içinde, bugünkü Ergenekon Davası'nda konu edilenler, tutuklananlar, üzerine gidilenler, hedef seçilenler.

O zaman bu, nasıl geçmişteki Ergenekon'un ya da Kontrgerillanın devamı olabilir, yoldaşlar?

Bir kere amaç bakımından yüzde yüz karşıtlık var. Onun tam tersi bir amacı gerçekleştirmek istiyor bu insanlar.

O zaman, biz diyoruz ki, (vaktimiz doldu, diyor arkadaşlar, burada somut başka belge, kanıtlar da var göstereceğimiz ama...) **bugünkü “Ergenekon Davası” bir CIA operasyonudur**, yoldaşlar.

(Alkışlar...)

Net. Açık bu.

Bu davanın amacı Mustafa Kemalci, antiemperyalist, yurtsever, tam bağımsızlıkçı ve laik güçleri tasfiye etmeye, sindirmeye, ezmeye yöneliktir, yoldaşlar.

(Alkışlar... Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla...)

İşte bu gerçekliği, Tayyipgiller'in son yıllardaki en önemli dalkavuklardan biri olan Sabah yazarı **Emre Aköz**, 23 Ocak tarihli yazısında çok net bir biçimde ortaya koyuyor:

“Ergenekon’un beyin takımı niye Avrasyacı?”

Yazısının başlığı bu.

“Tabii ki sokaktaki tetikçi, avanta peşindeki medyacı ya da hükümet düşmanı siyasetçi değil Avrasyacı olan. Ergenekon örgütlenmesinin dünya sistemi içindeki konumunu düşünebilen beyintakımı Avrasyacı...”

“İki açıdan böyleler:

“1- Avrasya seçeneğinin doğru bir yol olduğunu düşünüyor.

“2- Darbe ile otoriter bir rejim kurup NATO’cu subayları tasfiye ettiklerinde, (Bakın şimdi... Darbeyi geçelim bu onun iddiası... Ama ne diyor? “NATO’cu subayları tasfiye ettiklerinde...” Demek ki, Ergenekon Davası bağlamında saldırılan insanlar, ordu içindeki NATO’cu kesimi, Amerika’nın doktrine ettiği kesimi, tasfiye etmeyi amaçlıyormuş. NATO’ya karşıymışlar. - N. Ankut) **ABD’yi ve Avrupa Birliği’ni karşılarına alacaklarını** (Bakın, ABD’yi ve AB’yi karşılarına alacaklarını da açıkça itiraf ediyor, Tayyipçi yazar. - N. Ankut) **dolayısıyla Avrasya’ya yönelmek zorunda kalacaklarını biliyorlar.**

“Birbirini besleyen ikili bir durum bu: “Darbe yaparsak mecburen Avrasyacı oluruz” ve

“Avrasyaseçeneğini ancak darbe ile gerçekleştirebiliriz...”

(Tabii bu darbe iddiası zırva. 12 Mart ve 12 Eylül Faşist Darbeleri niye ABD’ye karşı değil? Niye onlar Avrasyacı değil de ABD’ciydi? Zırva tabii onun iddiası. ABD’ye ve AB’ye, NATO’ya, IMF’ye karşı çıktın mı, darbecisin, diyor. Bu Zırva... - N. Ankut)

“Ergenekon bağlamında gözaltına alınan emekli orgeneral Tuncer Kılınç, serbest kalır kalmaz, NATO’dan ayrılmamız gerektiğini, AB’nin ise Türkiye’yi bölmeye çalıştığını söyledi.

“Yani Milli Güvenlik Kurulu’nun eski genel sekreterinin fikirleri 2002’den beri değişmemiştir (Dikkat edelim yoldaşlar. - N. Ankut):

“ABD’ye, NATO’ya ve AB’ye karşıydı.”

İşte bu dalkavuk bile, netçe bu davada hedef alınanların kim olduğunu görüyor.

Peki bunun gördüğünü, bizim Sevrci Soyтары Sahte Sol’un önderleri görebiliyor mu, yoldaşlar?..

Hayır.

Onlar, ABD ve AB Emperyalistlerinin temsilcileriyle, Tayyipgiller’le beraber yurtsever güçlere karşı bayrak açıyorlar.

Ne diyor ABD’nin ve AB’nin temsilcileri?

“Ergenekon Davası sonuna kadar götürülsün.”

Yani yurtsever güçler, antiemperyalist güçler, ki başta ordu (çünkü bir direnç noktası emperyalistler için) onun içindeki bütün bu güçler yok edilsin, diyorlar. Bu antiemperyalist güçler yok edildikten sonra da (Tayyipgiller ve diğer burjuva partileri zaten kucakta, halkımızın deyimiyle emperyalistler için) AB-D Emperyalistleri Türkiye’de gönüllerince at oynatabilecekler. Tayyipgiller ve benzerleri zaten doktrine edilmiş, kazanılmış onlar için. Ayrıca da çıkar ortaklığı kurulmuş aralarında. Tıpkı Mustafa Kemal’in Büyük Nutku’nun son satırlarında söylediği gibi:

“Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dâhilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri, şahsî menfaatlerini, müstevlîlerin siyasi emelleriyle tevhid edebilirler.”

Acı gerçek şudur ki, tevhid etmişlerdir.

AB-D Emperyalistleri diyor ki, yurtsever, laik, bağımsızlıkçı, antiemperyalist güçler önümüze set çekiyorlar. Onları da ortadan kaldırdık mı, Türkiye bizler için dikensiz gül bahçesi...

O zaman ne yapacaklar?

Yeni Sevr'i dayatacaklar, yoldaşlar. Bu da kesin.

İşte ABD Dışişleri Bakanı net söyledi. Ortadoğu'da 25 ülkenin BOP bağlamında sınırları-haritası değişmeli dedi mi?

Dedi.

Türkiye'de bunların içinde mi?

İçinde, yoldaşlar.

Haritasını da yayımladılar mı?

ABD Ordu Dergisi yayımladı.

NATO kolejlerinde bu haritayı okuttular mı ders olarak?

Okuttular.

Bunu kim inkâr edebilir?

İşte Yeni Sevr'i uygulamaya giden yolun bir parçası bu Ergenekon Davası. Bunu baştan itibaren biz böyle gördük.

(Yeni Sevr'e Karşı Yaşasın İkinci Kurtuluş Savaşımız...)

Yoldaşlar, burada bir değerli sanatçımızdan da söz etmek istiyorum. Hakkını vermek gerekiyor. Çünkü böyle sanatçılar da, şu anda aramızda bulunan sanatçı yoldaşlarımız gibi, böyle sanatçılar da ne yazık ki çok değil ülkemizde.

Müjdat Gezen'in bir açıklaması:

"Bu hukuka saygım yok.

"Benim böyle bir hukuka hiç saygım olmadığını belirtmek isterim. Çünkü bu siyasi hukuk.

"Bunların Türk halkını aptal yerine koymasına asla tahammülüm yok. Ben bir mizahçıyım, ben dilime geleni değil aklıma geleni söylüyorum. Aklıma gelen de şudur. Bu bir hukuk değildir.

"Oranın aranması, ötekinin tutuklanması Hitler devrinde, Mussolini döneminde olan şeylerdir. Ama bunun bir siyasi hukuk olduğunu görmezden gelmek de doğrusu etik ve mantıklı değil.

"Ben korkunun ecele faydası olduğunu sanmıyorum. Hiçbir yerle bağım olmadığı için rahat konuşuyorum.

"Türkiye tam bir kara mizahın içinde. Kimse sormuyor başbakanın oğlu 2 gemiçiği nasıl aldı. Burası küçük Amerika diye geçiştiriyorlar.

"Allah sonlarını 1960'a benzetmesin. Benim dileğim o..."

(Alkışlar...)

Geçenlerde **Soner Yalçın**'ın bir yazısı çıktı. Gazetemizde aktarmalar yapmıştık. Bu Yazıda **Soner Yalçın**, **Sorosçu** zerzavat devrimlerinin yapıldığı bütün ülkelerde benzer davaların açıldığını söylüyor.

26 Ekim 2008 tarihli **Hürriyet**'ten, arkadaşlar. Sadece başlığını okuyorum zamanımız yok.

"Başka Ergenekon'u yazdım kimse üzerine alınmasın!

"Ergenekon duruşması başladı. Slovenya, Hırvatistan, Sırbistan, Ukrayna, Gürcistan gibi renkli devrimlere sahne olan ülkelerde de birer "Ergenekon Davası" olduğunu biliyor muydunuz?"

Bu başlık altında, somut kanıtlarıyla ortaya koyuyor o ülkelerde de benzer davaların açılmış olduğunu. Demek ki, **Sorosçu** devrimler için böyle davaların açılması bir kaçınılmaz durum.

Bu dava konusunda da zamanımız dolduğu için, bu kadar söylemimiz gerekiyor.

Ama **Şener Eruygur Paşa**, “NATO’dan çıkmalıyız, Avrasya Birliği oluşturmalıyız” diyen Paşa, ne yazık ki artık bir savaşçı değil. Bir anlamda yarı ölü. Saf dışı kalmış durumda, yoldaşlar. Belleği bile yerinde değil.

Bunun hesabı sorulmayacak mı? Vermeyecekler mi bunun hesabını? Verecekler.

Yine namuslu bir yurtsever olan **Kuddisi Okkır**, katledildi. Ergenekon’un finansörü diye lanse edildi. Ama ailesi, eşi ve çocukları, cenazesini kaldırmak için bile yeterli paralarının olmadığını söylediler. Ve eşin dostun yardımıyla cenazesi kaldırıldı, arkadaşlar bu namuslu aydının da. Bunların hesabı da sorulacak.

Müjdat Gezen’in dediği gibi, bunların sonları da Mütareke döneminde emperyalistlerle işbirliği yapan Damat Feritler’in sonlarıyla aynı olacak.

Bakalım emperyalistlerin zırhlılarını bulabilecekler mi canlarını kurtarmak için, kendilerini oraya atabilecekler mi?..

1915’te yaşanan trajedinin sorumlusu, yapay olarak “Ermeni Meselesi” yaratan ve Ermenileri Osmanlı’ya karşı kıskırtan, AB-D Emperyalistleridir

Şimdi çok kısaca değinmemiz gereken bir konu da, yeni ABD Devlet Başkanı Obama’nın da seçim kampanyası döneminde netçe söylediği gibi, kabul ettiği gibi, Türkiye’ye bundan böyle çok daha güçlü bir biçimde “Ermenilere Soykırım yaptığını tanı, kabul et” dayatması yapılacaktır. Türkiye, haksız bir biçimde soykırım yapmakla suçlanmaktadır. Obama da Türkiye’yi suçluyor; dile getirdiği gibi. 1915’te Türkiye Ermeni Soykırımını yapmıştır, diyor. Şimdi adam bunu açıkça söylüyor, seçim kampanyası sırasında. Devlet Başkanı seçildikten sonra diyelim ki bunu söylemedi. Bush gibi dolaylı biçimde söyledi.

Peki ne değişecek?

Hiçbir şey. Adam Türkiye’yi suçladı işte.

Bundan sonra bunu aynı kavramlarla tekrarlansa ne olur, tekrarlama ne olur? Değişen bir şey olur mu?

Olmaz.

Bu konuda çok yazdık. Somut kanıtlarıyla ortaya koyduk meseleyi. Ve önümüzdeki günlerde yoldaşlarımız bu yazılarımızı da bir kitap olarak yayımlayacaklar.

Başlığı: “**Sevrci Soyтары Sahte Sol ve Ermeni Sorunu**” arkadaşlar.

Şimdi, o dönemin Ermeni önderleri de net bir şekilde dile getiriyorlar. Diyorlar ki, karşılıklı bir savaş yaptık. Türkler bizden 500-600 bin kadar insan öldürdü, ama biz de Müttefiklerle beraber; yani Çarlık Rusyası, İngiltere, Fransa ve İtalya’yla beraber Türklerden bir milyon insan öldürdük. Bunu Türkiye Ermenilerinin Paris Barış Konferansı’ndaki temsilcisi, Sevr Barış Antlaşması’ndaki temsilcisi **Boghos Nubar Paşa** söylüyor. Taşnak Ermenistanı’nın Başbakanı **Avetis Aharonyan** söylüyor. Biz onlardan öldürdük, onlar bizden öldürdü, diyorlar.

O zaman bunun neresi soykırım, yoldaşlar?

Balkan Savaşı’ndan itibaren, Ermeni gönüllü çeteleri Osmanlı’ya karşı savaşmışlar. Birinci Dünya Savaşı’nda, Kafkasya Cephesi’nde gönüllü birlikler oluşturarak, Çarlık Ordusu’yla beraber Osmanlı’ya karşı savaşmışlar. Ve Mütareke’den sonra, Birinci Dünya Savaşı’nın bitişinden sonra, yine İngiliz, Fransız, İtalyan Emperyalistlerinin, Amerikan Emperyalistlerinin desteğiyle Türklere karşı savaşmışlar. Karşılıklı bir savaş, bir trajedi bu... Ve bu trajedinin sorumlusu da, günümüzde olduğu gibi, AB-D Emperyalistleridir. Aşağı yukarı 950 yıl beraber yaşadığımız Ermeni Halkını kıskırtıyorlar bize karşı. Ve haksız bir isyana teşvik ediyorlar.

Niye haksız?

Çünkü burada bağımsız bir devlet kuracağız dedikleri ülkede, nüfusun sadece yüzde 14.3’ünü oluşturuyorlar. Geri kalanı Müslüman halk... Böyle bir isyan meşru olamaz. Bunu

Üçüncü Enternasyonal de söylüyor. Lenin'in önderliğindeki Ekim Devrimi'nin yetkilileri, sözcüleri de söylüyor. Stalin de söylüyor. Mustafa Suphi de söylüyor. Ve Türkiye Komünist Partisi'nin o dönemki diğer önderleri de söylüyor. Hikmet Kıvılcımlı da söylüyor. Ve Denizler de söylüyor, Savunma'larında. İşte standımızda var Denizler'in, Mahirler'in Savunması. Devrimciler için her şeyden önce gelen gerçeklerdir ve Ustaların, devrimci önderlerin tespitleridir. Bunları dikkate almamız lazım.

Olayları en sıcak günlerinde günbegün takip eden Stalin'den birkaç alıntı yapmak, ne demek istediğimizi daha net gösterecektir:

“Stalin'in Orconikidze'nin telgrafının üzerine kendi el yazısıyla düştüğü not:

“8 Temmuz 1920

“Bence sonsuza kadar zikzak çizerek iki taraf arasında oynamakla bir yere varılamaz, taraflardan birini, bu durumda elbette ki Türkiye ile Azerbaycan'ı kesin şekilde desteklememiz lazımdır. Ben, Lenin'le görüştim, o da itiraz etmedi.” (Rus Devlet Arşivlerinden 100 Belgede Ermeni Meselesi, Mehmet Perinçek, Doğan Kitap, s. 147)

“Orconikidze'nin Lenin ile Çiçerin'e telgrafı'na Lenin'in: “Yoldaş Stalin! İnceleyin ve telefonla konuşun.” talimatı üzerine yaptığı değerlendirme sonrası “Stalin'in el yazısıyla düştüğü not”:

“Çiçerin'in cevabını uygun bulmuyorum. Bence Türklerin ilerlemesi bizim lehimize. Yoldaş Orconikidze'nin telaşını dayanıksız buluyorum.” (agy, s. 179)

“Stalin'in Çiçerin'e Bakü'den telgrafı

“(…) Uyarıyorum, ilk olarak, Türklerin Ermenilere saldırılarının boyutlarıyla ilgili söylentiler, İtilaf Devletleri ajanları tarafından kasıtlı olarak abartılmaktadır. Niye söylentilere kulak asıyorsunuz; sakın davranın. 03 Kasım 1920” (agy, s. 180)

Pravda Gazetesinin 4 Aralık 1920 tarihli 273'üncü sayısında yayımlanan Stalin'in **“Yaşasın Sovyet Ermenistan!”** başlıklı yazısından:

“Eziyet ve çok çile çekmiş; Antant ve Taşnaklar tarafından açlığa ve yıkıma terk edilmiş ve kitle halinde kaçmaya mahkûm edilmiş, tüm “dost”ları tarafından aldatılmış olan Ermenistan, bugün kurtuluşu kendisini Sovyet ülkesi ilan etmekte bulmuştur.

“(…)

“Bugün Ermenistan'ın başkenti Erivan, Ermenistan Sovyet İktidarı'nın elindedir.

“Ermenistan ile çevredeki Müslümanlar arasındaki yüzyıllara dayanan düşmanlık, Ermenistan, Türkiye, Azerbaycan emekçileri arasında kardeşçe dayanışma inşa edilerek bir çırpıda yok edilmiştir.

“Eski diplomasi kurtlarının boş yere kafa patlattığı sözümona Ermeni “sorunu”nu yalnızca Sovyet iktidarının çözebilecek durumda olduğunu, konuyla ilgili olan herkes bilmelidir.

“Yaşasın Sovyet Ermenistan!” (Stalin, Eserler Cilt 4, İnter Yayınları, s. 362-363)

“Orconikidze'nin Kremlin'e telgrafı'nın üzerine Stalin'in yazdığı not:

“Lenin Yoldaş, ben, yalnız dün öğrendim ki, Çiçerin, ne hikmetse Türklere aptalca ve provokatörce bir talep ileterek, Türk nüfusun çoğunlukta olduğu Türkiye vilayetleri Van, Muş ve Bitlis'i boşaltmalarını istemiştir. Bu emperyalist Ermeni talebi bizim talebimiz olamaz. Çiçerin'in milliyetçi ruhlu Ermeni telkinleri doğrultusunda Türklere nota göndermesini yasaklamak gerekir. 12.02.1921”(Mehmet Perinçek, agy. s. 207)

Çok net şekilde görüldüğü gibi, Stalin, Burjuva Taşnak Ermenilerinin yenilmesi ve Türkiye halklarının kazanması, bizim için yani Devrimimizin-Proletarya İktidarının çıkarları için iyidir, diyor.

Bizim Sevrci Soyтары Sahte Solları ne diyor?

Ermeni İsyanı ve talepleri meşrudur, haklıdır. Osmanlı ve Birinci Milli Kurtuluşçular, Soykırımcıdır.

Ondan sonra da bu soytarılar, kalkıp Marksist-Leninist olduklarını öne sürüyorlar. Stalin'e sahip çıkar görünüyorlar.

Demek ki yoldaşlar, biz bu sahtekârlara, bu ikiyüzlülere soyтары demekle yerden göğe dek haklıyız. Ciddiyetsiz bunlar. Acınası durumdalar aslında. Böyle soytarılıklarla ömürlerini heba ettiklerinin farkında bile değiller. Böylelerine acınmaz mı?..

Sovyet Belgelerinde “Ermeni Meselesi”

Bu konudaki Sovyet belgelerinden bir örnek de Leninist Ermeni Devrimcisi **Anastas İvanoviç Mikoyan**'dan verelim. Mikoyan 1915'te Bolşevik Partisi'ne girer. Rus Devrimi'nin bundan sonraki bütün aşamalarında ön safta yer alır. Lenin'le ve Stalin'le sürekli bağlantılı olur. Sovyetlerde 1943'te “**Sosyalist Emek Kahramanı**” seçilir. Bakanlar Kurulu Başkan Yardımcılığı, İç ve Dış Ticaret Bakanı, 1964-65 yıllarında da SSCB Yüksek Prezidyumu Başkanlığı yapar. Parti'nin Merkez Komitesi'nde ve Polit Büro'sunda üye olarak bulunur. Beş kez Lenin Nişanı'yla, Ekim Devrimi Nişanı'yla, Kızıl Bayrak Nişanı'yla ödüllendirilir. Şimdi bu Leninci, Bolşevik önderden aktarma yapacağız:

“Türkiye Ermenistanı Meselesi Üzerine

“1. Bugüne kadar Partimizin merkez organları, örnek olarak Gürcü meselesinden ya da diğer Kafkas milletlerinin meselelerinden çok Ermeni meselesine özel bir önem verdi. Bu önem, Ermenilerin savaş öncesi durumlarından ve Türkiye Ermenistanı'yla ilgili meseleden kaynaklanıyordu. Savaştan sonra doğan durumda Ermeni meselesiyle ilgili bu politikaların temelsiz, yanlış ve hatta dünya devriminin ve emperyalizme karşı savaşın çıkarları açısından çok zararlı olduğu ortaya çıktı.

“2. Eğer savaşa kadar Ermeniler, Türkiye Ermenistanı'nda nüfusun önemli bir bölümünü oluştursaydı, hatta birçok yerde çoğunluk olsaydı ve milli kurtuluş adına savaşları Türkiye'nin feodal-despotik rejimine karşı yönelmiş olsaydı, yine de tam adaletli olmasa da nesnel devrimci bir etken olarak yorumlanabilirdi. Ancak savaş sırasında ve sonrasında gözlemlerimiz bunun tam tersi olduğu yönündedir. (...)

“4. Ermeni şovenistler, emperyalist müttefiklerin ve koyu gerici General Denikin'in desteğine dayanarak Karadeniz'den neredeyse Akdeniz'e kadar yedi vilayeti de kapsayan tarihi sınırları içerisinde ham bir hayal olan, cinayete dönüşmüş “Büyük Ermenistan” kurma fikrine kapılmış durumdalar. Bölgede Ermenilerin olmayışı ve esas olarak Müslümanların varlığı bunları utandırmıyor. “Büyük Ermenistan”, nüfusun çoğunluğuna dayanarak kurulamaz; ancak emperyalist silahların gücüyle dayatılacaktır; kanla ve “yabancıların” suçsuz cesetlerinin göğüslerini parçalayacak demirle ve “Ermenistan'ın suçlu unsurlarından”, Müslümanlardan “temizlenmesi” yoluyla benimsetilecektir. Böyle bir cehennemi yaratma, böyle bir kâbus ve tecavüzü gerçekleştirme programı, en iyi, en yetenekli ve en sadık ajanları olarak gördükleri Ermeniler üzerinden Türkiye'yi yağmalamak, sömürgeci ve finans kapitallerini değerlendirecekleri bir bölge haline getirmek isteyen emperyalist müttefikler tarafından güçlenerek desteklenmektedir.

“5. Komünist Partisi, bu programı, “büyük ve bağımsız Ermenistan” fikrini destekleyebilir mi? Şovenistler bize diyorlar ki, ortaya çıkan bu gerçekçi durumla hesaplaşılması ve bağımsız Türkiye Ermenistanı'nın reddedilmesinin anlamı, Türk despotlarının ve cellâtlarının yanında yer almak, Ermenileri imha edenlerin planlarını ve umutlarını doğrulamak ve Ermenilerin kendi kaderlerini tayin hakkını ortadan kaldırmaktır. (...)

“Partimiz, suçsuz Ermeni kurbanlar için samimi bir şekilde üzülmüşken, Ermeni milliyetçilerinin ve emperyalist müttefiklerin görüşlerine katılamaz ve Ermeni şovenistlerinin cinai lider şebekesi adına binlerce yeni suçsuz kurbanın ve en az o kadar, köleleştirilen Türkiye yoksullarının cellâdı olamaz. Partimiz, “büyük” ya da “küçük”

Türkiye Ermenistanı diye herhangi bir iddianın yanında olamaz. Milletlerin kendi kaderini tayin hakkı, bizim için *tarihsel* değil, *reel* bir haktır.

“6. Ermeni meselesinde eski tutumumuzu sürdürmenin, bağımsız Türkiye Ermenistanı’nı desteklemenin anlamı, Kafkasya Ermenistanı’nı “özgürleştirmiş” şovenist gerici hükümetle ve onun hamisi Cemiyeti Akvam ile İtilaf Devletleri’nin ve onların ajanları Ermeni şovenistlerin yağmacı planlarına karşı isyan bayrağını çöktürdükten kaldırmış, bir deniz gibi kabaran Anadolu Müslüman nüfusuna ve Doğu’nun milyonlarca Müslümanına karşı bir olmak, sadece Doğu Müslümanlarının emperyalizme karşı davalarını frenlemek değil, iç toplumsal-siyasal gelişim süreçlerini ve Türkiye’nin Müslüman halkları içerisindeki sınıfsal ayrışmayı da durdurmaktır.

“7. (...) Şunlar kabul edilmelidir: a) Ermeni milli hareketi diyalektik gelişim sonucunda özgürlük davasından karşıtına, gericiğe dönüşmüştür; ciddi olarak işgali “emperyalist” bir hareket konumuna gelmiştir. b) Türkiye Ermenistanı fikri ve genel olarak “büyük, birleşik ve bağımsız Ermenistan” Partimizin kesinlikle mücadele etmesi gereken zararlı, cinai ve gerici bir ham hayaldir. c) Ermeni meselesi, en önemli bölümü olan Türkiye Ermenistanı meselesini yitirerek, eski tarihi önemini kaybetmiştir; Avrupa’nın uluslararası bir meselesi olmaktan çıkıp, Kafkasya Ermenistanı Ermeni kitleleriyle sınırlı, özgün, aynı Gürcü, Azeri vb. meselelerinde olduğu gibi Rus meselesi haline gelmiştir.” (agy, s. 129-132)

Çok açık şekilde görüldüğü gibi, Mikoyan da Ermeni Meselesi’nde bütünüyle bizimle aynı görüşlere sahiptir.

Bir de Ekim Devrimi’nin en azılı düşmanlarından olan Çarcı, Beyaz Ordu Kumandanı General Denikin’den örnek verelim:

“Aralık sonunda parlamentoda Paris’e yollanacak talimat tartışıldığında, ortaya ortak bir fikir çıkmadı. İktidar partisi Taşnakların oyları ikiye bölündü. Bir kısmı, iki Ermenistan’ın da Rusya’nın parçası olarak özerkliğini ya da federasyonu savunurken, diğer kısım ise Kliky’a’yı da içine alan ve Karadeniz ile Akdeniz’e açılan “büyük ve bağımsız Ermenistan”ı talep etti. Bu, galiplerin fantezileriyle doğmuş olan ve hâlâ büyük devletlerin illüzyonlarıyla yaşayan bir Amerikan projesiydi. Bu projeye göre Müslümanların dört kat çoğunlukta oldukları bölgeler Ermenilere katılıyordu.” (agy, s. 128)

Demek ki, 19’uncu Yüzyılın son, 20’nci Yüzyılın ilk çeyreğinde yaşanan Ermeni İsyanı, asla haklı-meşru değildir. Emperyalistlerin bir oyunudur. Ve onların çıkarı için tertiplenmiştir. Ermeni Halkı burada oyuna getirilmiştir.

19’uncu Yüzyılın sonu, 20’nci Yüzyılın başında yaşananlar karşılıklı bir savaşır-trajedidir

O süreçte yaşanan karşılıklı bir çatışmadır. Emperyalistlerin kışkırtmasıyla Ermeniler, haksız taleplerle isyan etmişler, Osmanlı ve Birinci Milli Kurtuluşçular, bu haksız isyan ve işgali sona erdirmek için onlara karşı savaşmışlardır. Ne yazık ki bu savaş, trajedi boyutlarına ulaşmıştır. Her iki taraftan da yüz binlerce masum insan hayatını kaybetmiştir. Büyük acılar çekilmiştir.

Şimdi de bugünkü burjuva, şoven Ermenistan’ın, Modern Ermeni Tarihinin en önde gelen kahramanı olarak kabul ettiği “General Antranik” ya da “Antranik Paşa” diye adlandırdığı **Antranik Ozanyan**’dan bir aktarma yapalım. Antranik, 27 Mart 1920’de The Independent Gazete’sinde yayımlanan ABD Hükümetine hitaben kaleme aldığı çağrısının bir yerinde şöyle der:

“Bizler başından beri kaderimizi Mütteliklerin davasına bağladık ve sonuna kadar da onlara bağlı kaldık. Örneğin benim gönüllüler birliğim savaşın başından sonuna kadar aralıksız çarpıştı. Rusya’nın yıkılmasından ve Brest Litovsk Antlaşmasından sonra biz yalnız başımıza yedi ay Osmanlıların ilerleyişine engel olduk. Böylece

Ortadoğu'daki İngiliz Ordusuna büyük bir hizmet vermiş olduk. Buna Lord Robert Sesi resmen tanıktır.

“(…)

“Amerika kendi güçlü kolunu yarı resmi dahi kaldırırsa Ermenistan'ı ve Doğu'yu kurtarabilir. Ülkemin tüm şehitleri ve Ermenileri adına bunun böyle olması dileğinde bulunur, dua ederim.” (Antranik Paşa, Yazan: Antranik Çelebyan, Pêrî Yayınları, s. 327)

Antranik ve diğer Burjuva Ermeni önderlerinin ABD karşısındaki bu yakarıları, başlangıçta bir karşılık bulur. ABD Emperyalizmi ve onun dünya ölçüsündeki temsilcisi Başkan Wilson da zaten Ortadoğu'da sömürgeler edinmek için yanıp tutuşmaktadır. ABD Senatosu şöyle bir karar alır:

“5 Nisan 1920

“Mr. Lindsay'dan (Washington) Lord Curzon'a

“(…) Amerikan Senatosu Ermenistan'ın mandası işini görüştü. Beş yılda 757 milyon dolar verecekler, ilk başlangıçta 50 bin kişilik bir ordu yollanacak daha sonra 200 bin kişiye çıkacak. Amerikan kuvvetlerinin başına General James G. Harbord getirilecek, ayrıca bütün Türkiye'nin mandası için de görüşmeler yapılmaktadır...” (Erol Ulubelen, İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye, Cumhuriyet Kitapları, s. 249)

ABD Emperyalizminin siyasi temsilcileri, bu işin kolayca başarılıverileceği kanısındadırlar. Fakat şartları objektif olarak değerlendirmeyi ve ona göre bir strateji oluşturmayı emreden askerlik biliminin temsilcisi olan generaller hiç de bu kanıda değildir. Çünkü bir önceki yılın yani 1919'un Ağustos ve Ekim ayları arasında İstanbul'dan başlayarak tüm Anadolu'yu boydan boya gözlemleyerek geçen ve oradan Kafkaslar'a, Taşnak Ermenistanı'na ulaşan General James G. Harbord ve heyeti, bu konuya ilişkin olarak hazırladıkları ve Başkan Wilson'a sundukları raporda, bu işin başarı şansının çok zayıf olduğunu bildirmektedirler. Bu çerçevede yapılan genel değerlendirmeler Harbord Raporu'nun haklılığını teslim eder. Ve ABD Emperyalistleri, sonucu hüsrana olacak böyle bir Emperyalist maceraya atılmaktan kendilerini kurtarırlar.

Hatırlanacağı gibi, İngiliz Emperyalistleri bu konuda deneyimlidirler. Onlar, Anadolu Müslüman Halklarını vatanlarını koruma konusundaki kararlılıklarını ve fedakârlıklarını Çanakkale'den bilmektedirler. Zaten bu konu, Erol Ulubelen'in, yukarıda adı geçen kitabındaki İngiliz Belgelerinde de altı çizili olarak geçer. O yüzden İngiliz Emperyalistleri, Ermeni Burjuva önderlerinin kendilerine yaptığı bu tür önerilere hep şu karşılığı vermişlerdir: Bizim askeri gücümüz bize ancak yeter. Başka bir bölgedeki, başka bir milletin mücadelesi için gönderilecek askeri güce, ne yazık ki, sahip değiliz. Size silah verelim. Siz bu silahlarla mücadelenizi kendiniz yürütün. Zaten Çarlık Ordusu'ndan da 25 bin tüfek ve bir sürü top, bol miktarda cephane size kalmış durumdadır. 25 bin tüfek de biz verelim. Böylece elinizdeki tüfek sayısı, eskiden var olanlarla birlikte 80 bine kadar ulaşır. Bunlarla savaşınızı sürdürürsünüz.

İngiliz Emperyalistleri bu sözlerini tutarlar ve Ermenilere 25 bin tüfeği verirler.

Burada yeri gelmişken bir noktaya daha değinelim:

ABD'li General Harbord ve Heyeti, Anadolu gezisi sırasında Mustafa Kemal Paşa'yla da görüşür. M. Kemal'in bu konudaki sözlerini görelim şimdi de:

“Efendiler, hatırlarınızda olsa gerektir ki, memleketimizde ve Kafkasya'da incelemeler yapmak üzere Amerikan Hükümeti General Harbord'un başkanlığında bir hey'et göndermişti.

“Bu hey'et Sivas'a geldi. 22 Eylül 1919 günü General Harbord ile uzun uzadıya görüştük. General'e, Millî Mücadele'nin maksat ve gayesi, millî teşkilât ve birliğin ortaya çıkış sebebi, Müslüman olmayan azınlıklara karşı gösterilen duygular,

yabancıların memleketimizdeki yıkıcı propaganda ve eylemleri üzerinde ayrıntılı ve belgelere dayanan açıklamalarda bulundum.

“General’in bazı garip soruları ile de karşılaştım. Söz gelişi: “millet, tasarlanıp yapılabilecek her türlü teşebbüs ve fedakârlığa başvurduktan sonra da başarı sağlanamazsa ne yapacaksınız?” gibi.

“Yanlış hatırlamıyorsam, verdiğim cevapta demiştim ki: Bir millet varlığını ve istiklâlini kurtarabilmek için düşünülebilen her türlü teşebbüs ve fedakârlığı yaptıktan sonra başarıya ulaşır.

“Ya başaramazsa demek, o milletin ölmüş olduğu hükmüne varmak demektir. Öyle ise, millet yaşadıkça ve fedakârca teşebbüslerine devam ettikçe başarısızlık da söz konusu olamaz.

“General’in bu sorusunun altında yatan asıl maksadın ne olabileceğini araştırmak istemedim. Ancak, verdiğim cevabın kendisince takdirle karşılandığını bugün yeri gelmişken belirtmek isterim.”(Mustafa Kemal, Nutuk)

Geçelim...

Antranik’in ABD Hükümetine gönderdiği mektuptaki itiraflarına dönersek:

Çok açık şekilde bir kez daha görüldüğü gibi, o olaylar karşılıklı bir çatışmadır, bir savaştır. Bir Soykırım söz konusu değildir bu trajedide.

Bizim bu tespitimizi doğrulayan bir aktarma daha yapalım Antranik Paşa’dan:

“İkinci Sasun İsyanı’ndan üç yıl sonra (yani 1907’de – N. Ankut), Taşnag Partisi’nin Dördüncü Genel Kongresi’nde Antranik Sasun Kahramanlık Savaşlarıyla ilgili şu değerlendirmede bulunur:

“Sasun için hiçbir yarar sağlamadan kırıldılar.” diye konuşulur. “Bu bir iftiradır. Daima kırıldığımızı hatırlarlar da, aynı şekilde kıldığımızı niye konuşmazlar? Çarpışanları kırmaya güçleri yetmemiştir. Kırma uğrayanlar tarlalarda çalışan masum halkımız olmuştur. Biz çarpışanlar, saldırganlardan, onlara oranla iki kat fazlasıyla cephaneye ele geçirdik. Yiyeceğimizin az olması bir gerçekken buna rağmen bizler kırılmadık. Karışımızdaki güç bizim bin katımızdı. Bizler sadece elçiliklere sunmaları için sahte adlar kullanarak 7000 kişinin öldürüldüğü yalanını uydurduk.” (A. Çelebyan, agy, s. 112)

Antranik Paşa, İkinci Sason İsyanı’nın komutanıdır. Çok açıkça görüldüğü gibi, biz de onlardan “aynı şekilde kıldı”k, diyor. Bunu niye konuşmuyorsunuz? diye de eleştiriyor Kongre’ye katılanları. Sonra, bizlerden 7000 kişinin öldürüldüğü de; bizim uydurduğumuz bir yalandır. Biz bu yalanı, Batılı devletlerin ve Rus Çarlığı’nın elçiliklerini dolduruşa getirerek (kandırarak) o devletlerin Osmanlı üzerine baskı uygulamalarını sağlamak için ve bu devletler halklarını davamıza duyarlı kılmak için uydurduk, diyor. Bunları söyleyen, yukarıda da belirttiğimiz gibi, Sason İsyanı’nın gerçeklerini en iyi bilme şartlarına sahip olan kişidir. O isyanı örgütleyen ve baştan sona yöneten kişidir. Hem de dışarıdan değil, içeriden yani isyanı anbean bizzat yaşayan kişidir.

Bu isyanda Ermeni kayıplarına ilişkin; aktarma yaptığımız kitabın aynı sayfasının üst bölümünde iki cümlelik bir paragraf yer alır:

“Ermenistanlı tarihçi, Y. Sarkisyan, İkinci Sasun İsyanı’ndaki Ermenilerin verdiği kayıplar hakkında şu bilgileri aktarır. Geliyegûzan savaşından sonra Sasun’un 45 köyünden yaklaşık 20.000 kişi yarı aç, yarı çıplak bir vaziyette uzun zamandır Sasun dağlarında dolaştı.

“Sasun’u ele geçiren Osmanlı eşkiyaları, yerle bir ettikleri 42 Ermeni köyünde 7000 insanı katletti. Garo Sasuni’ye göre ise katledilen Ermenilerin sayısı bin kişi kadardır.” (agy, s. 112)

Yine görüldüğü gibi, aynı olay konusunda, aynı sayfa içinde birbirinden farklı rakamlar öne sürülmektedir. Y. Sarkisyan, 7000 rakamını savunmaktadır. Garo Sasuni, 1000 kişi

kadardır, demektedir. Antranik ise, herhangi bir rakam vermemekle birlikte, “7000 kişinin öldürüldüğü yalanını” biz “uydurduk” demektedir.

Burada bizim merak ettiğimiz şudur:

Bunu okuyan bir Ermeni insanı, bunlardan hangisine inanacaktır?..

Geçelim...

Söz konusu o acılı süreçte verilen Ermeni kayıpları konusunda, bugün öne sürülen abartılı rakamları, bu aktarmaları göz önünde bulundurarak değerlendiresek; gerçeğe daha yakın bir sonuca varabileceğimiz kanısındayız. Bizim de konuya ilişkin önerimiz bu olur.

Sözünü ettiğimiz ünlü Antranik Paşa, 1927’de ABD’de ölür. Emperyalistlerin hizmetkârı, Ekim Devrimi’nin ve Sovyetler’in düşmanı olduğu için cenazesi Sovyetler’e sokulmaz. Paris’e götürülüp orada yabancı ünlülerin yattığı **Père Lachaise Mezarlığı**’na gömülür. Ancak Sovyetler’in yıkılışından sonra, 2000 yılında, burjuva Ermenistan devleti tarafından Erivan’a getirilerek **Yerablur Askeri Mezarlığı**’nda yapılan bir anıt mezara defnedilir.

Hep dedik ki, yaşanan bu trajedi, her iki taraf için de geçerlidir. Her iki tarafı da kapsar. Bunu da örnekleyelim:

A. A. Lalayan, Ermeni asıllı Sovyetler Birliği Bilimler Akademisi Tarih Enstitüsü’nde görevli Rus bir Tarihçi. 1938 yılında Rus Arşivinden aşağıda sunacağımız belgeyi çıkarıp akademinin yayın organında kamuoyuna sunmuştur. Bu belge bir Taşnak subayının 1920 yılında **Beyazıt-Varan** Bölgesinden yazdığı bir rapordandır:

“Basar-Geçar’daki Türk nüfusu ayırt etmeden imha ettim. Bazen kurşunlara yazık olmasın dersin ya... Bu köpeklere en etkili yol çarpışmadan sonra sağ kalanları toplayıp kuyuların içine tıkmak ve bir daha dünyada bulunmamaları için yukarıdan ağır kayalarla ezmek. Ben de öyle yaptım. Bütün erkekleri, kadınları ve çocukları topladım, benim tarafımdan atıldıkları kuyuların içinde kayalarla ezerek hepsinin hayatına son verdim.” (M. Perinçek, agy, s. 139)

6-7 Ekim 1999 tarihinde Iğdır’ın Merkeze bağlı **Hakmehmet Köyü**’nde böyle bir kuyu toplu mezarı açılmıştır. 12-13 metre derinlikte, çocuk, genç, yaşlı insanların üst üste binmiş iskeletlerine rastlanmıştır. İskeletlerin üstüne de ağır taşların atıldığı görülmüştür.

Burada Ermeni katliamcılar, köyün insanların katlettikten sonra, cesetlerden kurtulmak için, köyün su kuyusunu kullanmışlardır. Cesetleri ya da canlı insanları baş aşağı kuyuya attıktan, üzerlerine de ağır taşlar yuvarladıktan sonra kuyuyu toprakla doldurmuşlardır.

Bu katliamdan canlı kurtulan tek tanık **Abbas Güneş** de o gün (17 Eylül 1919) yaşanan vahşeti anlatmıştır.

Tabii daha başka türden pek çok toplu mezar da açılmıştır. Ama oralarda 2-3 metre toprak kazıldıktan sonra toplu iskeletlere ulaşılmıştır. Kuyu mezarı biçiminde olan ve açılan tek toplu mezar budur. O nedenle belki de Taşnak Subayının raporunda belirttiği katliam burada yapılmıştır.

Bütün bu anlatılardan sonra son bir kez daha tekrarlayalım ki, yapılan katliamlar tek yanlı değildir. Her iki taraf da benzer acılara ve kayıplara uğratılmıştır. Ve bu vahşetin planlayıcısı da, uygulayıcısı da Amerika da içinde olmak üzere Batılı Emperyalistler ve Rus Çarlığı’dır.

Acıları yaşayanlarsa Osmanlı Ermenileriyle Osmanlı’nın Müslüman halkları olmuştur. Artık bu gerçeği netçe görmemiz gerekir.

Şu anda Türkiye’de bir **“Özürcüler”** ortaya çıktı biliyoruz. Biz bunlara diyoruz ki: emperyalistlerin Türkiye’deki işbirlikçileri. Yeni Sev’ın Türkiye’deki uygulayıcıları bunlar. Herhangi bir şekilde devşirilmişler bunların önderleri. Tabii gafilliklerinden bunlara katılanlar da var, kandırılanlar da var. Ama önderleri devşirilmişler emperyalistler tarafından.

Kürt Meselesini eşitlik-kardeşlik-özgürlük temelinde çözmeliyiz

Yine Türkiye'nin yıllardan beri en önemli siyasi sorunu yoldaşlar: **Kürt Meselesi**.

Her meselenin olduğu gibi, bu meselenin de iki farklı çözümü var:

Bir burjuva çözümü,

Bir devrimci çözümü.

Burjuva çözümü ne?

Emperyalistlerin yönettiği ve onların değirmenine su taşıyan, onların çıkarına hizmet eden çözüm.

Bu nedir?

İşte Irak'ta Talabani'nin, Barzani'nin önderliğinde gerçekleşen ABD kuklası Kürt Devletinin temsil ettiği çözüm.

Ne diyor bu önderler; Barzani, Talabani, onların televizyonu?..

“ABD Ortadoğu'dan gitmesin.”

Yani Che'nin deyimiyle, “insanlığın baş düşmanı, başhaydut devlet, Ortadoğu'dan gitmesin”, diyorlar.

Ve ne diyorlar onların Türkiye'deki benzerleri, yani PKK'nin önderleri? Zübeyir Aydar?

“ABD, uzaklardan gelen dostumuzdur. Ortadoğu'da yaptıklarını genelde olumlu buluyoruz.”

Ve diğer PKK önderleri Obama'yı kutluyorlar. Diyorlar ki:

“Bugüne kadar hiçbir zaman ABD hedeflerine yönelmedik. ABD'ye karşı bir eylem yapmadık.”

Daha önce de açıklamaları oldu biliyorsunuz... **“ABD'ye biz düşman değiliz, müttefikiz. Binlerce silahlı gücümüzü ABD'nin emrine verelim, savaştırsın”** diyorlar.

E, şimdi bu bir özgürlük hareketi olamaz, yoldaşlar. İnsanlığın başdüşmanına sen kâhyalık edeceksin, taşeronluk yapacaksın, ondan sonra özgürlük hareketi yapıyorum diyeceksin.

Bunun neresi özgürlük?

Bu hizmetkârlık... Bu yeni İsrail olma yarışı... Başka bir şey değil.

Peki, biz ne diyoruz?

Evet, Türkiye'de nüfusu 15 milyonu aşan bir Kürt Halkı var. Bir milliyet meselesi var burada. Usta'mız 1933'te çözmüş teorik planda bunu. O zaman, bu meseleyi kardeşçe, eşitlik ve özgürlük temelinde çözmeliyiz.

1071'de, Alpaslan'ın ordusunda, İslam Tarihçileri yazıyor, 10 bin Kürt savaşı var. Yani bu toprakların vatan edilmesinde Kürtlerle Türkler kardeşçe savaşmışlar. Yavuz, İranlılara karşı savaşırken, Şah İsmail'e karşı savaşırken, yine Kürtlerle omuz omuza Türkler savaşmış. Fatih İstanbul'u alırken, ulemadan iki danışmanı var: Biri **Molla Gorani**(Molla Gürani), Kürt. Goran Aşireti'nin bir önderi. Aydın, zamanının aydını. Öbürü de **Akşemseddin**. İkisine danışıyor Fatih. Çünkü kuşatma, 53 gün boyunca çetin savaşlar biçiminde sürüyor. Ve her ikisi de sonuna kadar savaşılmasından yana. Demek ki, bu şehrin vatan yapılmasında, çürümüş Bizans derebeyliliğinin ortadan kaldırılmasında da Kürtlerle beraber kardeşçe savaşmışız. Birinci Kuvayimilliyede yine aynı şekilde ele ele savaşmışız bizi yok etmek isteyen emperyalistlere karşı. O zaman bin yıldır kardeşiz, yine kardeşliğimizi sürdürmek zorundayız.

O zaman, devrimci bir hatta, gerçek anlamda eşitlik, özgürlük, kardeşlik temelinde Kürt Meselesini çözmemiz gerekir.

Bunun çözümü ne?

Netçe ortaya koyduk, yoldaşlar: Edirne'den Çin'e kadar **Türk-Kürt Halk Cumhuriyeti** bunun adı.

(Yaşasın Halkların Kardeşliği...)

Yeni Sevr Kürt, Türk ve Ermeni Halklarının çıkarına aykırıdır

Şimdi yoldaşlar, şu gördüğümüz Sevr haritasıdır. Bakın Sevr'de, Kürtlere bırakılan toprak, Nusaybin'in doğusundan Hakkâri, Siirt bölgelerini kapsayan küçük bir yer. Diğer Kürt illeri ise ya Ermenistan sınırları içinde bırakılıyor ya da İngiliz ve Fransız sömürgeci durumuna sokuluyor. Demek ki, Sevr'de Kürtlere biçilen, giydirilmek istenen kaftan bu, yoldaşlar. İşte Türk atalarımızla Kürt atalarımız el ele vererek, bu Sevr'i tarihin çöplüğüne attılar. O zaman, bundan sonra da aynı doğrultuda, tıpkı atalarımızın yaptığı gibi el ele vererek kardeşçe emperyalistlere karşı savaşmamız gerekir.

Eğer bunu gerçekleştirebilirsek yoldaşlar, Kübalı yoldaşlarımız ve oradan esinlenen-Küba'yı örnek alan Venezüella'daki Bolivarcı Devrim'in önderi Chavez ve Bolivya'daki Morales Yoldaş'larla beraber dünyada emperyalizme karşı savaş bayrağını yükseltebiliriz. Latin Amerika'daki bu rüzgâr, giderek tüm Latin Amerika'yı kapsayacak. Biz de buradan Kürt meselesini çözersek, kardeşçe el ele vererek emperyalizme karşı savaş bayrağını yüceltirsek, Ortadoğu'dan Çin'e kadar emperyalizmi kovarız. Bu topraklardan kovarız, yoldaşlar.

Eğer bu devrimci teorimiz etrafında Türkiye solu bir araya gelirse, aslında Türkiye solu muazzam bir devrimci potansiyel taşımakta, ama küçükburjuva parçalanışlar yüzünden bu gücünü ortaya koyamamakta, yoldaşlar, bu devrimci prensipler çerçevesinde bir araya gelir ve bir gerçek devrimci partiyi oluşturursak, devrimin zaferini beklemek için on yıllar beklemek gerekmez. Kısa sürede iktidara gelebiliriz. Burjuva partilerinin hepsi yıprandı. İnanırcılığını kaybetti. İnsanlarımız çaresizlikten gidiyorlar oy veriyorlar onlara, istemeye istemeye... Ama biz bir araya gelmezsek, böyle parça parça, küçük güçler halinde kalırsak bir alternatif oluşturamayız.

O zaman, devrimciler olarak bu devrimci teori etrafında bir araya gelip, gerçek bir devrimci parti oluşturup ve AB-D Emperyalistlerine ve yerli ortaklarına karşı bir cephe kurmamız gerekir, yoldaşlar. O zaman işlerimiz çok kolaylaşır. Ve Devrim de yaklaşır. Latin Amerika'dan esen rüzgârlara biz Ortadoğu'dan ve Asya'dan karşılık verebiliriz. Emperyalizmi, sonunda kendi ülke sınırları içine hapsedebiliriz. Bunu er geç gerçekleştireceğiz. Bu kaçınılmaz, yoldaşlar.

O bakımdan Küba devrimcileri ile beraber aynı amaç birliği içinde, aynı düşmana karşı savaşıyoruz, savaşacağız ve kazanacağız.

Venceremos!

(Ayakta uzun alkışlar... Halkız, Haklıyız, Kazanacağız...)

Barış Aşan Yoldaş: Genel Başkanımıza dünyayı, Türkiye'yi yorumlayan aydınlatıcı konuşmasından dolayı teşekkür ediyoruz.

Sayın Yoldaşlar,

Küba Devrimi'nin 50'nci Yılı Kutlama etkinliklerimiz burada sona eriyor. Fakat Küba Devrimi'yle dayanışmamız sonsuza kadar devam edecektir!..

Hepinize saygılar sunuyor, devrimci mücadelemizde başarılar diliyorum.

(Alkışlar...)